

Comentariu la cartea Geneza – Ger de Koning

Cuprinsul

Geneza 37	5
Geneza 37.1 Iacov locuiește în Canaan	5
Geneza 37.2-4 Începutul istoriei lui Iosif	5
Geneza 37.5-11 Cele două vise ale lui Iosif	6
Geneza 37.12-17 Iacov îl trimite pe Iosif la frații săi	6
Geneza 37.18-22 Planul de a-l ucide pe Iosif	7
Geneza 37.23-30 Iosif este respins și vândut	8
Geneza 37.31-35 Iacov este înșelat	8
Geneza 37.36 Iosif vândut lui Potifar	9
Geneza 38	10
Geneza 38.1-2 Iuda coboară de la frații săi	10
Geneza 38.3-11 Iuda, fiii săi și Tamar.	10
Geneza 38.12-19 Iuda curvește cu Tamar	11
Geneza 38.20-23 „Plata” lui Iuda	11
Geneza 38.24-26 Păcatul lui Iuda este scos la iveală	12
Geneza 38.27-30 Se nasc Pereț și Zerah	12
Geneza 39	13
Introducere	13
Geneza 39.1-6 Iosif la Potifar	13
Geneza 39.7-12 Împotrivirea la ispită	13
Geneza 39.13-18 Acuzația falsă	14
Geneza 39.19-20 Aruncat în închisoare	15
Geneza 39.21-23 Iosif în închisoare	15
Geneza 40	17
Geneza 40.1-4 Paharnicul și brutarul	17
Geneza 40.5-8 Paharnicul și brutarul visează	17
Geneza 40.9-13 Visul paharnicului	18

Geneza 40.14-15 Rugămintea lui Iosif	18
Geneza 40.16-19 Visul brutarului	18
Geneza 40.20-22 Împlinirea interpretării	19
Geneza 40.23 Paharnicul nu se gândește la Iosif	20
Geneza 41	21
Geneza 41.1-7 Visele lui Faraon	21
Geneza 41.8-13 Paharnicul se gândește la Iosif	21
Geneza 41.14-16 Iosif iese din închisoare.....	22
Geneza 41.17-24 Faraon își povestește visele	22
Geneza 41.25-32 Iosif interpretează visele	23
Geneza 41.33-36 Sfatul lui Iosif.....	23
Geneza 41.37- 44 Iosif devine al doilea după împărat	24
Geneza 41.45 Un nume și o soție pentru Iosif.....	24
Geneza 41.46-49 Lucrarea lui Iosif	24
Geneza 41.50-52 Fiii lui Iosif.....	25
Geneza 41.53-57 Începe foametea	25
Geneza 42	26
Introducere	26
Geneza 42.1-6 Zece frați se duc să cumpere grâu	26
Geneza 42.7-14 Acuzare de spionaj	27
Geneza 42.15-20 Testul.....	27
Geneza 42.21-24 Conștientizarea vinovăției.....	28
Geneza 42.25-28 Banii din saci.....	29
Geneza 42.29-34 Înapoi la Iacov cu relatarea	29
Geneza 42.35-38 Beniamin nu are voie să meargă împreună cu ei.....	29
Geneza 43	31
Geneza 43.1-14 A doua călătorie în Egipt.....	31
Geneza 43.15-23 Primirea în Egipt	31
Geneza 43.24-34 A doua întâlnire cu Iosif.....	32
Geneza 44	34
Introducere	34

Geneza 44.1-13 Potirul din sacul lui Beniamin.....	34
Geneza 44.14-17 Mărturisirea în fața lui Iosif	34
Geneza 44.18-34 Intervenția lui Iuda pentru tatăl său.....	35
Geneza 45	37
Geneza 45.1-3 Iosif se face cunoscut	37
Geneza 45.4-15 Iosif își deschide inima.....	37
Geneza 45.16-24 Misiunea de a-l aduce pe Iacov	38
Geneza 45.25-28 Iosif este încă în viață!	39
Geneza 46	41
Geneza 46.1 - 7 Iacov pleacă în Egipt.....	41
Geneza 46.8-27 Cu Iacov spre Egipt.....	41
Geneza 46.28-34 Iacov îl vede din nou pe Iosif.....	42
Geneza 47	44
Geneza 47.1-6 Frații la Faraon	44
Geneza 47.7-10 Iacov înaintea lui Faraon	44
Geneza 47.11-12 Iosif se îngrijește de rudele sale	45
Geneza 47.13-21 Iosif cumpără totul pentru Faraon	45
Geneza 47.22 Preoții	46
Geneza 47.23-26 Partea pentru Faraon	46
Geneza 47.27-31 Ultimii ani din viața lui Iacov	46
Geneza 48	48
Geneza 48.1-7 Iosif și fiii săi la tatăl său.....	48
Geneza 48.8-16 Iacov îi binecuvântează pe Iosif și pe fiii săi	49
Geneza 48.17-20 Iacov îl binecuvântează mai întâi pe cel mai tânăr	49
Geneza 48.21-22 O binecuvântare suplimentară pentru Iosif	50
Geneza 49	51
Geneza 49.1-2 Iacov își cheamă fiii la el	51
Geneza 49.3-4 Ruben	51
Geneza 49.5-7 Simeon și Levi.....	51
Geneza 49.8-12 Iuda.....	52
Geneza 49.13 Zabulon.....	53

Capitolul 26-36

Geneza 49.14-15 Isahar	53
Geneza 49.16-18 Dan și răscumpărarea	53
Geneza 49.19 Gad	54
Geneza 49.20 Așer.....	54
Geneza 49.21 Neftali	54
Geneza 49.22-26 Iosif	54
Geneza 49.27 Benjamin.....	55
Geneza 49.28 Fiecare după binecuvântarea sa	56
Geneza 49.29-33 Iacov moare	56
Geneza 50	57
Introducere	57
Geneza 50.1 Iosif plânge după tatăl său	57
Geneza 50.2-3 Îmbălsămarea lui Iacov	57
Geneza 50.4-9 Îngropat în Țara Făgăduinței	57
Geneza 50.10-11 Plângerea	57
Geneza 50.12-14 Înmormântarea și întoarcerea în Egipt	58
Geneza 50.15-21 Iosif își consolează frații	58
Geneza 50.22-26 Moartea lui Iosif	59

Geneza 37

Geneza 37.1 | Iacov locuiește în Canaan

Geneza 37.1: Și Iacov a locuit în țara în care tatăl său a locuit temporar, în țara Canaanului.

Spre deosebire de puternicul Esau, care și-a cucerit posesiunile, Iacov locuiește temporar în Canaan. El nu are încă împărați, ca Esau, și nici un pământ, pe care să-l stăpânească, și nici seminții mari. Puterea lumească se dobândește mai repede decât măreția spirituală. O binecuvântare spirituală promisă necesită răbdare și credință.

Iacov locuiește în Canaan până la sfârșitul istoriei, până când pleacă în Egipt. El a ajuns să se odihnească. El a ajuns la sfârșitul experiențelor sale. El mai trebuie să învețe că Dumnezeu are un drept nu numai asupra Rahelei, ci și asupra lui Iosif și Benjamin. Acesta este din nou un drum lung pentru el. Avraam a învățat această lecție mai repede, așa cum citim în Geneza 22 (Geneza 22.1-12).

Geneza 37.2-4 | Începutul istoriei lui Iosif

Geneza 37.2-4: Aceștia sunt urmașii lui Iacov: Iosif, fiind în vârstă de șaptesprezece ani, păștea turma cu frații săi; și încă tânăr, era cu fiii Bilhei și cu fiii Zilpei, soțiile tatălui său. Și Iosif transmitea tatălui său vorbele lor cele rele. Și Israel iubea pe Iosif mai mult decât pe toți fiii săi, pentru că era fiul bătrâneții sale; și i-a făcut o cămașă pestriță. Și frații săi au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe toți frații lui, și îl urau și nu-i puteau vorbi cu pace.

Acest capitol începe cu o remarcă ciudată. Se spune: „Aceștia sunt urmașii lui Iacov” - și apoi începe istoria lui Iosif. De aici putem trage concluzia că descendenții lui Iacov sunt aici împlețiți cu istoria lui Iosif. Existența lui Iacov și a urmașilor săi depinde de Iosif. Iosif este o imagine frumoasă și aproape perfectă a Domnului Isus. Nu se relatează nici măcar un singur păcat despre el. Doar la sfârșit dă dovadă de o slăbiciune, atunci când Iacov își binecuvântează fiii. Acolo el crede că tatăl său procedează greșit (Geneza 48.17-19).

Iosif, ca și alți oameni ai lui Dumnezeu (Abel, Moise, David), este un păstor. Ei învață conducerea în relațiile cu oile. Iosif își exercită activitatea împreună cu fiii roabelor lui Iacov. Acest lucru ne face să ne gândim la zilele Domnului Isus, când poporul Său era în robie, supus stăpânirii romane - și mai ales stăpânirii păcatului. În mijlocul acestei situații, Domnul Isus Și-a exercitat slujirea.

La fel cum Iosif nu s-a alăturat faptelor rele ale fraților săi, Domnul Isus a fost cel pus deoparte. Și Iacov îl numește pe Iosif „cel pus deoparte între frații săi” (Geneza 49.26). Iosif a adus vorbirile lor rele în fața tatălui său. Aceasta nu era trădare! Tot ceea ce știm despre Iosif din istoria sa arată că era o persoană care ura răul și nu participa la el. Ceea ce au făcut frații lui l-a rănit. Cu cine să vorbească mai bine despre asta decât cu tatăl său? În același mod, Domnul Isus a vorbit cu Tatăl Său despre tot ceea ce se întâmpla.

Iacov l-a iubit pe Iosif mai mult decât pe toți fiii săi. Aceasta nu este favoritism. Un copil care umblă cu Domnul nu ne dă oare mai multă bucurie decât un copil răzvrătit? Iacov i-a iubit și pe ceilalți fii ai săi, dar Iosif i-a oferit o bucurie deosebită. Cu el, Iacov a putut împărtăși dorința inimii sale.

Iacov și-a exprimat dragostea pentru Iosif făcându-i o cămașă cu mâneci lungi și colorate. Acest lucru a stârnit invidia și ura fraților săi. Este de înțeles? Doar dacă ne gândim că frații erau astfel de fii care nu se îngrijeau de tatăl lor. Acest lucru reiese clar din continuarea istorisirii. De altfel,

cursul ulterior al istoriei arată cum și ei sunt aduși în cele din urmă în relația corectă cu tatăl lor. Dar acest lucru necesită multă disciplinare.

Ceea ce i se întâmplă lui Iosif aici este o imagine a ceea ce s-a întâmplat cu Domnul Isus ca Preaiubit al Tatălui. Câtă ură și rea-voință a fost arătată față de El. Dumnezeu Își iubea poporul Său. Dar poporul a fost neascultător față de El. Domnul Isus a fost singurul care a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă tot poporul: să-L onoreze pe Dumnezeu și să-L slujească. De aceea, Tatăl L-a iubit și a mărturisit: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3.17).

Frații Lui L-au urât, nu străinii. Credinciosul fidel va fi întotdeauna urât și de către cei care sunt creștini, care nu iau adevărul foarte în serios.

Geneza 37.5-11 | Cele două vise ale lui Iosif

Geneza 37.5-11: Și Iosif a visat un vis și l-a istorisit fraților săi, și ei l-au urât și mai mult. Și le-a zis: „Ascultați, vă rog, visul acesta pe care l-am visat: și, iată, noi legam snopi pe câmp; și, iată, snopul meu s-a ridicat și stătea drept; și, iată, snopii voștri l-au înconjurat și s-au plecat cu fața la pământ înaintea snopului meu”. Și frații săi i-au zis: „Vei domni tu în adevăr peste noi? Sau vei stăpâni tu în adevăr peste noi?” Și l-au urât și mai mult pentru visele lui și pentru cuvintele lui. Și a visat și un alt vis și l-a istorisit fraților săi și a zis: „Iată, am mai visat un vis; și, iată, soarele și luna și unsprezece stele se plecau cu fața la pământ înaintea mea”. Și l-a istorisit tatălui său și fraților săi. Și tatăl său l-a muștrat și i-a zis: „Ce este acest vis pe care l-ai visat? Vom veni noi, în adevăr, eu și mama ta și frații tăi, să ne plecăm cu fața la pământ înaintea ta?” Și frații săi îl invidiau, dar tatăl său păstra cuvântul acesta.

Pentru că Iosif trăia cu Dumnezeu, Dumnezeu a putut să-i descopere și ce avea să se întâmple în viitor. În cele două vise pe care le are Iosif, există încurajări pentru el. După toată suferința pe care trebuie să o îndure, în cele din urmă va exista glorie pentru el. Este o încurajare pentru fiecare credincios să știe că gloria va urma suferinței. Domnul Isus a îndurat crucea și nu a luat în seamă rușinea, pentru bucuria care-I era pusă înainte (Evrei 12.2).

Primul vis, despre seceriș, arată o scenă pământească, al doilea vis, despre corpurile cerești, arată una cerească. La fel, toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi supuse Domnului Isus. Lui I s-a dat deja „toată autoritatea în cer și pe pământ” (Matei 28.18). „Dar acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse” (Evrei 2.8b). Dar știm că Dumnezeu „Și-a propus în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, să adune împreună sub un Cap toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.9,10).

În reacția fraților și a tatălui său se arată că visul avea o semnificație. Ei știau că visul făcea aluzie la ei. La fel și adversarii Domnului Isus știau că El a spus unele lucruri care le erau destinate lor (Matei 21.45).

Când Domnul Isus a stat în fața judecătorilor Săi pământești și a dat mărturie despre adevărul că ei Îl vor vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii și venind pe norii cerului, ei L-au condamnat pentru aceasta (Matei 26.64-66). Motivul mai profund pentru care L-au predat pe Domnul Isus era invidia lor (Matei 27.18), la fel cum frații în versetul 11 îl invidiau pe Iosif. În Iacov nu există gelozie. El păstrează toate aceste lucruri în inima sa (compară cu Luca 2.51b).

Geneza 37.12-17 | Iacov îl trimite pe Iosif la frații săi

Geneza 37.12-17: Și frații săi s-au dus să pască turma tatălui lor la Sihem. Și Israel a zis lui Iosif: „Nu pască frații tăi turma la Sihem? Vino, și te voi trimite la ei”. Și el i-a zis: „Iată-mă!”

Și i-a zis: „Du-te, te rog, vezi dacă frații tăi sunt bine și dacă turma este bine și adu-mi vești”. Și l-a trimis din valea Hebron; și el a ajuns la Sihem. Și l-a găsit un om și, iată, rățăcea pe câmp. Și omul acela l-a întrebat, zicând: „Ce cauți?” Și el a zis: „Caut pe frații mei; spune-mi, te rog, unde pasc ei turmele”. Și omul acela a zis: „Au plecat de aici, pentru că i-am auzit spunând: „Să mergem la Dotan”.

Deși Iacov își cunoaște fiii, el îl trimite pe Iosif, fiul dragostei sale, la frații săi. Acest lucru dovedește că Iacov nu și-a neglijat ceilalți fii în favoarea lui Iosif. Vedem și în aceasta o imagine frumoasă a Tatălui care Își trimite Fiul. Așa cum Iosif a spus: „Iată-mă!”, când tatăl său era pe punctul de a-l trimite, tot așa și Domnul Isus a spus: „Iată, Eu vin ... ca să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10.7,9). Iacov era preocupat de bunăstarea fiilor săi. La fel și Dumnezeu era preocupat de bunăstarea poporului Său.

Iacov gândea că fiii săi sunt la Sihem. Dar când Iosif se duce acolo, nu-i găsește. Atunci întâlnește un bărbat, care îl întreabă ce caută. Iosif dă un răspuns frumos: „Caut pe frații mei”. Iosif știa că frații lui nu îl văd în acest fel, dar el îi vede pe ei în acest fel. La fel și Domnul Isus a venit „la ai Săi”, „și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11).

Omul îi spune unde își poate găsi frații. Așa că Iosif se duce acolo. Ascultarea lui depășește porunca tatălui său. El ar fi putut, de asemenea, să se întoarcă cu vestea că nu și-a găsit frații în locul presupus de Iacov.

Desigur, Dumnezeu cunoștea bine starea poporului Său, atunci când L-a trimis pe Fiul Său. Ascultarea Fiului Său nu putea merge mai departe de ceea ce Tatăl Îi poruncise să facă, pentru că Fiul a acționat în toate lucrurile din ascultare față de Tatăl Său. El nu a făcut nici mai mult, nici mai puțin decât să Se supună pe deplin și desăvârșit. Nu putea face altfel, pentru că hrana Lui era să facă voia Celui care L-a trimis (Ioan 4.34). Nu a existat nicio intensificare în ascultarea Sa.

Geneza 37.18-22 | Planul de a-l ucide pe Iosif

Geneza 37.18-22: Și Iosif s-a dus după frații săi și i-a găsit în Dotan. Și ei l-au văzut de departe. Și, înainte de a se apropia de ei, au uneltit împotriva lui să-l omoare. Și au zis unul altuia: „Iată, vine făuritorul de vise! Veniți acum dar și să-l omorâm și să-l aruncăm într-una din gropi; și vom zice: o fiară sălbatică l-a mâncat. Și vom vedea ce vor ajunge visele lui”. Și Ruben a auzit și l-a scăpat din mâna lor și a zis: „Să nu-i luăm viața!” Și Ruben le-a zis: „Nu vărsați sânge; aruncați-l în groapa aceasta care este în pustiu, dar nu puneți mâna pe el”, ca să-l scape din mâna lor, să-l dea înapoi tatălui său.

Când frații îl văd venind, și-au amintit imediat de visele lui. Visele lui sunt și motivul planurilor lor de crimă. Ei vor să facă totul pentru a împiedica împlinirea viselor fratelui lor. Vor să-l ucidă mai ales pentru că a spus că ei se vor închina în fața lui. Iar ei nu voiau asta niciodată! La fel și Domnul Isus a fost ucis în mod deliberat, pentru că El urma să domnească ca Moștenitor, iar conducătorii religioși ai poporului nu voiau nicidecum aceasta (Matei 21.38). „Cei însetați de sânge urăsc pe cel integru” (Proverbele 29.10a).

În raționamentul lor intervine încă un protest din gura lui Ruben. La fel, a existat și un Nicodim, care s-a opus cursului evenimentelor privind condamnarea Domnului Isus (Ioan 7.50,51). Prin propunerea sa, Ruben împiedică uciderea lui Iosif.

Geneza 37.23-30 | Iosif este respins și vândut

Geneza 37.23-30: Și a fost așa: când a venit Iosif la frații săi, ei l-au dezbrăcat pe Iosif de cămașa lui, de cămașa cea pestriță care era pe el. Și l-au luat și l-au aruncat în groapă; și groapa era goală, nu era apă în ea. Și s-au așezat jos să mănânce pâine; și și-au ridicat ochii și s-au uitat și, iată, o caravană de ismailiți venea din Galaad; și cămilele lor erau încărcate cu mirodenii și cu balsam și cu smirnă, mergând ca să le ducă în Egipt. Și Iuda a zis fraților săi: „Ce folos vom avea dacă vom ucide pe fratele nostru și-i vom ascunde sângele? Veniți și să-l vindem ismailiților; și mâna noastră să nu fie asupra lui; pentru că este fratele nostru, carnea noastră”. Și frații lui au ascultat. Și treceau bărbații madianiți, niște negustori. Și au tras și au scos pe Iosif din groapă și l-au vândut ismaeliților cu douăzeci de arginți. Și ei l-au dus pe Iosif în Egipt. Și Ruben s-a întors la groapă și, iată, Iosif nu era în groapă; și și-a sfâșiat hainele. Și s-a întors la frații săi și a zis: „Băiatul nu este; și eu, unde să mă duc?”

Iosif este aruncat într-o groapă. Lor nu le pasă deloc de chinul sufletului fratelui lor și de rugămintea lui de îndurare (Geneza 42.21). Răceala lor sufletească este evidentă atunci când frații se așază liniștiți la masă după acest act. Ideea că sunt izbăviți de posibila lui domnie le dă pace și bucurie (compară cu Apocalipsa 11.10).

Amos se referă în profeția sa la ceea ce frații fac aici. El se folosește de exemplul lor pentru a condamna atitudinea poporului față de Dumnezeu. El nu folosește un limbaj blând: „Care beți vin în cupe adânci și vă ungeți cu mirurile cele dintâi, dar nu vă întristați de rana lui Iosif” (Amos 6.6).

Amos constată prin aceste cuvinte că, în timp ce Israel geme sub consecințele păcatului, locuitorii săi se lasă cuprinși de nepăsare, de patima plăcerilor și comoditate. Toate darurile, pe care Dumnezeu li le-a dat, ei le folosesc pentru ei înșiși. Căutarea plăcerii personale provocă plasarea pe planul secund a poporului lui Dumnezeu. Israel este în suferință, cea mai mare suferință fiind aceea că poporul nu-și vede suferința. Acesta râde și dansează spre declinul lor.

Chiar și astăzi, în creștinătate se tratează cu indiferență faptul că întreaga Adunare (Biserică) a fost risipită (fărămițată) în nenumărate bucăți. Această stare este chiar numită bună, vorbindu-se despre „diversitatea colorată a lui Dumnezeu”. Căutarea propriului confort ne face insensibili la decăderea Adunării (Bisericii) și la sciziunile care există.

Când vin ismaeliții, Iuda face propunerea de a-l vinde pe Iosif. Ismaeliții sunt urmașii lui Avraam prin Agar (Geneza 16.15). Madianiții sunt urmașii lui Avraam prin Chetura (Geneza 25.1,2). Frații îl vând pe Iosif unor negustori înrudiți. Frații îl vând pe fratele lor pentru o sumă chiar mai mică decât valorează un sclav (Exodul 21.32). Aici se dezvăluie spiritul lui Iuda, care l-a predat pe Domnul Isus pentru bani (Matei 26.14-16).

Geneza 37.31-35 | Iacov este înșelat

Geneza 37.31-35: Și au luat cămașa lui Iosif și au înjunghiat un țap și au muiat cămașa în sânge. Și au trimis cămașa pestriță și au adus-o tatălui lor și au zis: „Aceasta am găsit: vezi acum dacă este cămașa fiului tău sau nu”. Și el a recunoscut-o și a zis: „Cămașa fiului meu! O fiară sălbatică l-a mâncat; fără îndoială, Iosif a fost sfâșiat!” Și Iacov și-a sfâșiat hainele și și-a pus un sac peste coapse și l-a jelit pe fiul său multe zile. Și toți fiii săi și toate fiicele sale s-au ridicat ca să-l mângâie, dar el nu voia să fie mângâiat și zicea: „Jelind voi coborî la fiul meu în Locuința morților”. Și tatăl său l-a plâns.

Capitolul 37

Iacov este confruntat din nou cu consecințele propriilor sale acțiuni viclene. El este înșelat de fiii săi. El și-a înșelat tatăl cu piei de țapi (Geneza 27.16). Acum, el însuși este înșelat cu sânge de țap.

Lipsa de sensibilitate este respingătoare. Așa este omul, așa sunt eu, fără Dumnezeu! Orice sentiment omenesc dispare atunci când gelozia intră în joc (Proverbele 27.4). Acest lucru este arătat ca fiind cu atât mai rău în încercările lor de a-și mângâia tatăl, în timp ce ei înșiși sunt cauza durerii lui. Aceasta este o ipocrizie de cea mai înaltă clasă.

Geneza 37.36 | Iosif vândut lui Potifar

Geneza 37.36: Și madianiții l-au vândut în Egipt lui Potifar, slujitorul lui Faraon, căpetenia gărzilor.

În timp ce Iacov crede că fiul său este mort, Iosif este în drum spre Egipt, pentru a se așeza în cele din urmă acolo pe tron. Dar mai întâi trebuie să parcurgă un drum al suferinței. El a suferit deja din partea fraților săi. Acum, suferința lui începe din partea națiunilor. În toate acestea, planul lui Dumnezeu se împlinește. În Egipt, el este mai întâi umilit, pentru ca apoi să ajungă la cea mai mare glorie.

În termeni practici, calea suferinței este calea pe care Dumnezeu o folosește pentru a-Și forma slujitorul. În termeni profetici, calea suferinței este calea pe care Dumnezeu o folosește pentru a ajunge la glorie cu cineva. La fel, Domnul Isus a suferit mai întâi și apoi a fost glorificat (Luca 24.26). Acest principiu se aplică și credinciosului (Romani 8.17).

Geneza 38

Geneza 38.1-2 | Iuda coboară de la frații săi

Geneza 38.1-2: Și a fost așa: în zilele acelea, Iuda a coborât de la frații săi și s-a abătut la un om din Adulam cu numele Hira. Și Iuda a văzut acolo pe fiica unui om canaanit, cu numele Șua; și a luat-o și a intrat la ea.

Istoria lui Iosif este întreruptă prin ceea ce i se întâmplă lui Iuda. Pe lângă multe învățăminte practice, această istorie are înainte de toate o semnificație profetică. Iosif este o imagine a Domnului Isus. În capitolul anterior, el a fost respins de frații săi și vândut în Egipt. În capitolul următor, povestea lui continuă în Egipt.

Acest capitol prezintă timpul prezent, timpul care a trecut de la respingerea Domnului Isus. Domnul Isus a fost respins de frații Săi, poporul Israel, care erau în principal iudei, un nume derivat din Iuda. Îl vedem aici pe Iuda separat de frații săi, celelalte seminții. Israel L-a respins pe Mesia al său și apoi a comis curvie cu lumea. Vedem acest lucru în unirea lui Iuda cu fiica lui Șua, canaanitul. În această istorie îl vedem pe Iuda ca pe un popor care s-a îndepărtat de Dumnezeu.

Istoria lui Iuda este în mare contrast cu istoria lui Iosif. Iosif a refuzat să păcătuiască și a umblat în curăție (Psalmul 119.9). Iuda era un om care nu era stăpân pe poftele sale, ci era condus de ele. Profunda depravare a naturii umane este arătată fără menajamente de Duhul Sfânt în această istorie. Este un capitol plin de păcate. Se pare că aici se arată fundalul necesității morții Domnului Isus, prin care, din fericire, astăzi, în vremea harului, orice păcat poate fi iertat (Matei 12.31a).

Cine se îndepărtează de societatea în care se află prezența și binecuvântările lui Dumnezeu nu poate decât să urmeze o cale rătăcită și plină de suferință. Nu se mai privește la Domnul, ci la ceea ce se află în fața ochilor. Iuda s-a lăsat ghidat de ochii lui. El „a văzut” (versetul 2) și a luat o soție canaanită. Avraam îi interzisese robului său să facă acest lucru în privința fiului său (Geneza 24.3).

Geneza 38.3-11 | Iuda, fiii săi și Tamar.

Geneza 38.3-11: Și ea a rămas însărcinată și a născut un fiu; și el i-a pus numele Er. Și ea a rămas însărcinată din nou și a născut un fiu; și i-a pus numele Onan. Și din nou a mai născut un fiu; și i-a pus numele Șela. Și el era la Chezib când l-a născut ea. Și Iuda a luat o soție lui Er, întâiul său născut. Și numele ei era Tamar. Și Er, întâiul-născut al lui Iuda, era rău în ochii Domnului și Domnul l-a omorât. Și Iuda a zis lui Onan: „Intră la soția fratelui tău și împlinește-ți față de ea datoria de cumnat și ridică sămânța fratelui tău!” Și Onan a știut că sămânța nu va fi a lui. Și a fost așa: când intra la soția fratelui său, lepăda sămânța pe pământ, ca să nu dea sămânță fratelui său. Și lucrul pe care-l făcea el a fost rău în ochii Domnului. Și l-a omorât și pe el. Și Iuda a zis Tamarei, nora sa: „Rămâi văduvă în casa tatălui tău până va crește mare Șela, fiul meu”. Pentru că zicea: „Ca nu cumva să moară și el ca frații lui”. Și Tamar s-a dus și a rămas în casa tatălui ei.

Numai răutate putea ieși din această unire rea în care a intrat Iuda. Er, primul său fiu născut, este ucis de Domnul. Motivul invocat este că el era rău în ochii Domnului. Nu se spune ce anume a făcut el. În orice caz, a fost atât de rău încât Domnul l-a ucis. Dumnezeu conduce și pedepsește tot răul.

Onan este și el ucis, dar nu pentru masturbare - numită greșit uneori „onanie”, după Onan (citiți mai departe: <https://www.kingcomments.com/de/themen/mann-frau-familie/sexualitat--eine-gabe-gottes> - *Sexualitatea înainte și în afara căsătoriei: Sexualitatea - un dar de la Dumnezeu*). Problema cu Onan nu este masturbarea, ci refuzul său de a facilita urmași pentru fratele său, care nu ar fi socotiți ca fiind ai lui. Acest obicei, ca fratele să se căsătorească cu văduva pentru a naște urmași pentru fratele său decedat a devenit mai târziu în lege (Deuteronomul 25.5).

Iuda îi promite lui Tamar că se poate căsători mai târziu cu fiul său cel mai tânăr pentru a avea urmași. El nu își îndeplinește promisiunea din motive egoiste (versetul 11).

Geneza 38.12-19 | Iuda curvește cu Tamar

Geneza 38.12-19: Și, după multe zile, fiica lui Șua, soția lui Iuda, a murit; și Iuda s-a mângâiat și s-a suit la Timna, la tunzătorii oilor sale, el și Hira adulamitul, prietenul său. Și i s-a spus Tamarei, zicând: „Iată, socrul tău se suie la Timna, ca să-și tundă oile”. Și ea și-a dezbrăcat hainele văduviei și s-a acoperit cu un văl și s-a învelit și s-a așezat la poarta Enaimului, care este în drum spre Timna; pentru că a văzut că Șela se făcuse mare și ea nu-i fusese dată de soție. Și Iuda a văzut-o și a crezut că este o curvă, pentru că ea își acoperise fața. Și s-a abătut din drum la ea și a zis: „Vino, te rog, să intru la tine!” Pentru că nu știa că era nora sa. Și ea a zis: „Ce-mi vei da, ca să intri la mine?” Și el a zis: „Îți voi trimite un ied din turmă”. Și ea a zis: „Îmi vei da o garanție până-l vei trimite?” Și el a zis: „Ce garanție să-ți dau?” Și ea a zis: „Pecetea ta și lanțul tău și toiagul tău care este în mâna ta”. Și i-a dat și a intrat la ea; și ea a rămas însărcinată de la el. Și ea s-a ridicat și s-a dus; și și-a scos vălul și s-a îmbrăcat în hainele ei de văduvie.

Când Tamar vede că Iuda nu-și ține promisiunea, recurge la un truc josnic. Ea se preface că este o prostituată. Ea vede în tunsul oilor o ocazie de a-l seduce pe Iuda. Tunderea oilor a fost întotdeauna asociată cu sărbătoare și frivolitate.

Păcatul lui Tamar nu poate fi numit bun, dar poate fi înțeles. Ea își cere dreptul și nu vede altă cale de a o face decât prin curvie. Oricât de condamnabilă ar fi calea aleasă de Tamar, Iuda este cel care, așa cum spune Scriptura, îi pricinuieste cauza căderii ei și astfel o aduce în păcat. Tamar îl cunoștea pe Iuda. Ea știa că el nu va refuza o femeie care i se oferă. Acest lucru arată starea morală joasă a lui Iuda. Pentru ce sunt eu cunoscut? Iuda este înșelat de nora sa deghizată în prostituată, așa cum el l-a înșelat pe tatăl său cu cămașa pestriță a lui Iosif (Geneza 37.31,32).

Păcatul lui Iuda începe cu ochiul, el o vede. El are inima și ochii plini de adulter (2 Petru 2.14). Când Iuda vrea să intre la ea, ea îi cere un gaj, și anume inelul său de sigiliu, lanțul și toiagul său. Toate acestea le pierde un om când intră în păcat: Inelul cu sigiliu, o imagine a fidelității și a proprietății (punerea peceții pe ceva). Lanțul vorbește despre o moștenire (Psalmul 16.6), el pierde bucuria moștenirii sale. Toiagul este o imagine a sprijinului său, și pe acesta îl predă tot unei femei necunoscute. Iuda renunță la tot: la loialitatea sa, la drepturile sale la bunuri, la personalitatea sa, la locul de reședință, la circumstanțele sale și, în cele din urmă, la ceea ce îi dă putere pentru mersul său.

Tamar cunoaște nu numai infidelitatea lui Iuda, ci și nesinceritatea lui. Cuvântul lui nu este de încredere. De aceea, ea cere o garanție. Infidelitatea în căsnicie și infidelitatea în alte relații (de exemplu, la locul de muncă) merg mână în mână.

Geneza 38.20-23 | „Plata” lui Iuda

Geneza 38.20-23: Și Iuda a trimis iedul prin mâna prietenului său, adulamitul, ca să ia garanția din mâna femeii; dar n-a găsit-o. Și a întrebat pe oamenii locului ei, zicând: „Unde

este curva care era la Enaim pe marginea drumului?” Și ei au zis: „N-a fost nici o curvă aici”. Și el s-a întors la Iuda și a zis: „N-am găsit-o; ba încă oamenii locului au zis: «N-a fost nici o curvă aici»”. Și Iuda a zis: „Să și le țină, numai să nu ne facem de rușine. Iată, i-am trimis iedul acesta și n-ai găsit-o”.

Genul de prietenie, pe care o are Iuda cu adulamitul, este cel al păcătoșilor între ei. Această prietenie constă în susținerea și acoperirea păcatului. Un prieten adevărat îi atrage atenția prietenului său asupra răului și va încerca să evite răul sau, dacă acesta a avut loc deja, să îl ajute pe prietenul său să-l mărturisească.

Când prietenul său se întoarce fără succes, lui Iuda nu-i mai pasă de pierderea bunurilor sale. O investigație suplimentară ar însemna că s-ar face de râs. El nu vrea să sufere această pierdere de imagine. Nu a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a face ceea ce a promis? Așa că își declară conștiința curată, dar Îl ignoră pe Dumnezeu, care îl va confrunta cu păcatul său la timpul Său.

Geneza 38.24-26 | Păcatul lui Iuda este scos la iveală

Geneza 38.24-26: Și a fost așa: cam după trei luni i s-a spus lui Iuda, zicând: „Tamar, nora ta, a curvit și, iată, este chiar însărcinată din curvie”. Și Iuda a zis: „Scoateți-o afară și să fie arsă”. Când a fost scoasă afară, a trimis la socrul său, zicând: „De bărbatul căruia îi aparțin aceste lucruri sunt însărcinată”. Și ea a zis: „Vezi, te rog, ale cui sunt acestea: pecetea și lanțul și toiagul”. Și Iuda le-a recunoscut și a zis: „Ea este mai dreaptă decât mine, pentru că n-am dat-o lui Șela, fiul meu”. Și n-a mai cunoscut-o din nou.

Când Iuda a aflat despre sarcina nurorii sale, rostește o sentință aspră. Această sentință este totodată avantajoasă pentru el, pentru că acum cu siguranță nu mai are nevoie să o dea fiului său Șela. Oamenii care comit un păcat grav cu ușurință și fără regrete sunt adesea foarte aspri în judecarea păcatelor celorlalți. În acest fel, însă, ei se condamnă pe ei înșiși (Romani 2.1).

Toate păcatele care au fost făcute în secret vor fi într-o zi dezvăluite. Într-o zi, totul va ieși la lumină. Aceasta are loc atunci când Domnul Isus va domni. Aici, Iuda este confruntat cu păcatul său într-un mod care îl face imposibil de negat. El își recunoaște păcatul și spune că Tamar are dreptate în această chestiune. De asemenea, el recunoaște că păcatul său a rezultat dintr-un alt păcat, acela de a nu fi dat lui Tamar pe fiul său Șela. Perseverența într-un păcat deschide calea pentru alte păcate. Faptul că mărturisirea lui Iuda este autentică este demonstrat de faptul că el nu mai are părtașie cu Tamar.

Geneza 38.27-30 | Se nasc Pereț și Zerah

Geneza 38.27-30: Și a fost așa: când era timpul să nască, iată, erau gemeni în pântecul ei. Și a fost așa: când era în dureri, unul a scos mâna; și moașa a luat-o și a legat pe mâna lui un fir stacojiu, zicând: „Acesta a ieșit întâi”. Și a fost așa: când și-a tras el mâna înapoi, iată, a ieșit fratele său. Și ea a zis: „Ce spărtură ai făcut! Asupra ta să fie spărtura”. Și i-au pus numele Pereț. Și, după aceea, a ieșit fratele său, care avea pe mâna sa firul stacojiu; și i-au pus numele Zerah.

Harul lui Dumnezeu triumfă și depășește păcatul lui Iuda și păcatul lui Tamar, care era din familia blestemată a canaaniților și care se făcuse și ea vinovată de curvie. Iuda devine strămoșul lui Mesia. Tamar și fiii Pereț și Zerah sunt numiți în registrul genealogic al Domnului Isus, Pereț intrând în linia genealogică a Domnului Isus (Matei 1.3).

Geneza 39

Introducere

Așa cum Iosif se afla în mijlocul fraților săi în capitolul 37, tot așa el se află în mijlocul națiunilor în capitolul 39. El este respins și de acestea și ajunge în închisoare. La fel și Domnul Isus a fost respins de poporul Său și de națiuni (Faptele apostolilor 4.27).

Geneza 39.1-6 | Iosif la Potifar

Geneza 39.1-6: Și Iosif a fost coborât în Egipt. Și Potifar, slujitorul lui Faraon, căpetenia gărzilor, bărbat egiptean, l-a cumpărat de la ismaeliții care-l coborâseră acolo. Și Domnul era cu Iosif; și el era un om care prospera; și era în casa stăpânului său, egipteanul. Și stăpânul său a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea să prospere în mâna lui tot ce făcea el. Și Iosif a căpătat favoare în ochii lui și-i slujea. Și l-a pus peste casa lui și a dat în mâna lui tot ce avea. Și a fost așa: de când l-a pus peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului datorită lui Iosif; și binecuvântarea Domnului era peste tot ce avea el, acasă și la câmp. Și a lăsat în mâna lui Iosif tot ce avea și, cu el, nu se îngrijea de nimic din ale lui, în afară de pâinea pe care o mânca. Și Iosif era frumos la statură și frumos la înfățișare.

În timp ce Iosif slujește ca rob în casa lui Potifar, Domnul este cu el. Citim aceasta de mai multe ori despre el. Și despre Domnul Isus se spune aceasta (Faptele apostolilor 10.38). Dacă Dumnezeu este cu tine, ce-ți pot face circumstanțele? Problema noastră este că, de multe ori, vedem doar circumstanțele și ne lăsăm conduși de sentimentele noastre. Dar dacă suntem conștienți că Dumnezeu este cu noi, ce ne poate speria în fața lucrurilor care ne sunt potrivnice (Romani 8.31b)? Tot ceea ce a făcut Iosif, tot ceea ce a intrat în contact cu el, era binecuvântat. La fel s-a întâmplat și cu Domnul Isus, care a răspândit numai binecuvântări în jurul Său. Cum este aceasta cu noi?

Iosif este „frumos la statură și frumos la înfățișare” (versetul 6). Întregul său comportament și strălucirea chipului său sunt frumoase și se potrivesc cu înfățișarea sa. Înfățișarea sa exterioară reflectă frumusețea morală a ființei sale interioare. Acest lucru este valabil și pentru Domnul Isus, în care credința a văzut o „slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14). Această frumusețe a înfățișării și a staturii este vizibilă pentru credință și atunci când despre înfățișarea exterioară trebuie spus: „Atât de desfigurată Îi era fața, mai mult decât a oricărui om, și înfățișarea Lui mai mult decât a fiilor oamenilor” (Isaia 52.14) și: „El nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim” (Isaia 53.2).

Geneza 39.7-12 | Împotrivirea la ispită

Geneza 39.7-12: Și a fost așa: după lucrurile acestea, soția stăpânului său și-a ridicat ochii asupra lui Iosif și a zis: „Culcă-te cu mine!” El însă a refuzat și a zis soției stăpânului său: „Iată, cu mine, stăpânul meu nu se îngrijește de nimic: ce este în casă și tot ce are a dat în mâna mea. Nu este nimeni mai mare decât mine în casa aceasta; și nu mi-a oprit nimic, decât pe tine, pentru că ești soția lui; și cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu?” Și a fost așa: pe când vorbea ea cu Iosif zi de zi, el n-a ascultat-o să se culce cu ea sau să fie cu ea. Și a fost așa: într-o zi, el a intrat în casă, să-și facă lucrul și acolo, în casă, nu era nimeni din oamenii casei. Și ea l-a apucat de haină și i-a zis: „Culcă-te cu mine!” Și el și-a lăsat haina în mâna ei și a fugit și a ieșit afară.

Satan face totul pentru a doborî pe acest puternic martor al DOMNULUI. El are o unealtă potrivită și binevoitoare în soția lui Potifar. Ea își aruncă ochii asupra lui Iosif. Din nou, păcatul începe cu privirea (Geneza 38.2,15,16). Ea vrea să-l seducă pe frumosul Iosif pentru a curvi. Dar Iosif refuză să accepte ofertele ei. El are puterea de a face acest lucru prin relațiile sale constante cu Dumnezeu.

Prin relațiile sale cu Dumnezeu, el rămâne ferm. În afară de aceasta, el este conștient de marea încredere pe care stăpânul său o are în el și nu vrea să o facă de rușine. El își cunoaște poziția, că nimeni nu este mai mare decât el în casă. O astfel de poziție este un motiv pentru mulți oameni să profite de ea, dar nu și pentru Iosif. El cunoaște responsabilitatea care însoțește poziția sa și acționează în consecință. Atunci ești cu adevărat mare.

Prin relațiile sale cu Dumnezeu, binecuvântările promise prin El sunt în fața ochilor săi. El nu schimbă binecuvântările, pe care Dumnezeu i le-a promis în visele sale, cu o plăcere temporară în păcat, care ar fi urmată de un gust atât de amar.

Împotrivirea lui este întemeiată pe cunoașterea cât de detestabil este păcatul, și mai ales păcatul curviei (1 Corinteni 6.18), înaintea lui Dumnezeu: „Cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu?” Dumnezeu, care l-a ajutat atât de mult și l-a binecuvântat atât de mult, cum să păcătoiască împotriva Lui? Dacă dovezile bunătății continue a lui Dumnezeu, a cărei dovadă supremă a dat-o prin darul Fiului Său, ar fi mai mult în fața ochilor noștri, am avea și noi mai multă putere de a ne împotrivi ispitelor de orice fel.

Și să nu gândești că femeia a încercat o singură dată. Se relatează că „vorbea ea cu Iosif zi de zi”. Iosif a spus mereu: „Nu”. Trebuie să ai putere spirituală pentru a face asta. Iosif era un tânăr obișnuit, cu sentimente naturale obișnuite, inclusiv sentimente sexuale. Pe lângă asta, era și un sclav, unul care trebuia doar să se supună. Dar aici era vorba despre seducția la păcat. Orice ne cere un superior, va trebui să facem, cu excepția cazului în care este vorba de păcat, de îndeplinirea unor acțiuni care sunt împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. În astfel de cazuri, „trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni” (Faptele apostolilor 5.29).

Apoi vine momentul în care femeia își valorifică oportunitatea. Nu mai este nimeni în casă în afară de Iosif și de ea. Iosif nu caută pericolul, el este acolo pentru a-și face treaba (versetul 11). Când femeia încearcă să-l forțeze să se culce cu ea, Iosif își dă seama de îndemnul: „Fugiți de curvie!” (1 Corinteni 6.18). El își lasă haina în urmă și fugе. Este mai bine să îți pierzi haina decât o conștiință bună.

Exemplul lui Iosif ar trebui să fie luat în seamă de toți tinerii, mai ales de cei care nu pot locui acasă, de exemplu, din cauza studiilor. Apoi, depinde de ce decizii se iau. Trebuie să se înceapă cu o convingere interioară: „Chiar dacă toată lumea păcătoiește, eu în orice caz nu păcătoiesc”. În acest sens vorbește Iosif.

Adevărata putere de a spune „nu” păcatului constă în relația cu Domnul Isus și în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când există acest lucru, ispita nu va fi căutată, iar când va veni, va fi întâmpinată cum se cuvine. „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Păzindu-se după Cuvântul Tău” (Psalmul 119.9,11).

Geneza 39.13-18 | Acuzația falsă

Geneza 39.13-18: Și a fost așa: când a văzut ea că el își lăsase haina în mâna ei și fugise afară, a strigat pe oamenii casei și le-a vorbit, zicând: „Vedeți, ne-a adus un bărbat evreu să-și bată joc de noi! El a venit la mine, ca să se culce cu mine; și eu am strigat tare. Și a fost așa: când a auzit că mi-am ridicat glasul și am strigat, și-a lăsat haina lângă mine și a fugit și a ieșit afară”. Și ea a pus haina lui lângă ea, până a venit stăpânul lui acasă. Și i-a vorbit cu aceste

cuvinte, zicând: „Robul evreu pe care ni l-ai adus a venit la mine, ca să-și bată joc de mine. Și a fost așa: când mi-am ridicat glasul și am strigat, și-a lăsat haina lângă mine și a fugit afară”.

Femeia nu este demnă de încredere în căsătoria ei. De asemenea, ea nu-și face bătaie de cap să răstălmăcească total faptele. A fost refuzată, dar ea se va răzbuna. Iosif va trebui să plătească pentru că a refuzat să-i îndeplinească dorința. Dragostea păcătoasă se transformă întotdeauna în ură.

Oamenii care vor să practice „dragostea” în același mod ca această femeie sunt, prin natura lor, cei mai nemiloși oameni care există. Ioan Botezătorul a fost și el aruncat în închisoare și, în cele din urmă, decapitat din cauza unei femei, Irodiada, care nu-l mai putea suporta pe el și predicile sale. Această Irodiada trăia și ea o relație care trebuia condamnată, ceea ce Ioan a făcut apoi (Marcu 6.17,18,24,27).

Geneza 39.19-20 | Aruncat în închisoare

Geneza 39.19-20: Și a fost așa: când a auzit stăpânul său cuvintele soției sale pe care i le vorbea, zicând: „În felul acesta mi-a făcut robul tău!”, s-a aprins de mânie. Și stăpânul lui Iosif l-a luat și l-a aruncat în închisoare, în locul unde erau ținuți cei închiși ai împăratului; și era acolo în închisoare.

Reacția lui Potifar este asemănătoare cu cea a indiferentului Pilat. Omul își crede soția. Ce altceva ar fi putut face? Dacă ar fi crezut relatarea lui Iosif, ar fi făcut-o în detrimentul reputației sale. Din nou, Iosif este subiectul unei nedreptăți teribile, împotriva căreia nu se poate apăra. Fără proces, este aruncat în închisoare.

El suferă ceea ce a suferit și Domnul Isus. „Au pus mâinile pe El și L-au apucat” (Marcu 14.46), ei „căutau mărturie falsă împotriva lui Isus, ca să-L omoare” (Matei 26.59). În timp ce Pilat a mărturisit despre El: „Nu găsesc nici o vină în Omul acesta” (Luca 23.4), el „L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit” (Ioan 19.16).

Geneza 39.21-23 | Iosif în închisoare

Geneza 39.21-23: Și Domnul era cu Iosif și Și-a revărsat îndurarea peste el și i-a dăruit favoare în ochii căpeteniei închisorii. Și căpetenia închisorii a dat în mâna lui Iosif pe toți cei închiși care erau în închisoare; și, orice se făcea acolo, el făcea. Căpetenia închisorii nu mai supraveghea nimic din ce era sub mâna lui, pentru că Domnul era cu el; și Domnul făcea să prospere ce făcea el.

Se pare că credințioșii nu aduce decât nenorocire. Dar DOMNUL vrea să-l învețe pe Iosif și pe noi că locul celei mai profunde smeriri este necesar pentru a ajunge la cea mai mare glorie. Închisoarea, locul respingerii și al umilirii, devine un loc în care se experimentează binecuvântarea DOMNULUI (Psalmul 105.17-19). Chiar și acolo DOMNUL este cu Iosif.

Chiar și în umiliția sa, Iosif este credincios. De aceea, DOMNUL îi face parte de „favoarea” conducătorului închisorii (compară cu Psalmul 106.46). I se dă paza asupra tuturor celor din închisoare. Astfel, el devine o sursă de binecuvântare pentru toți cei care se află acolo.

Iosif primește puterea de a suporta această nouă încercare, amintindu-și ceea ce DOMNUL îl făcuse să vadă în visele sale: viitorul. Și noi primim putere atunci când așteptăm venirea Domnului. „Cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea” (Isaia 40.31). Credințioșii sa în

închisoare este o pregătire pentru domnia sa ulterioară. Și David a îndurat multe greutăți înainte de a deveni împărat peste Israel.

Geneza 40

Geneza 40.1-4 | Paharnicul și brutarul

Geneza 40.1-4: Și a fost așa: după acestea, paharnicul împăratului Egiptului și brutarul lui au păcătuit împotriva stăpânului lor, împăratul Egiptului. Și Faraon s-a mâniat foarte tare pe amândoi dregătorii săi, pe mai-marele paharnicilor și pe mai-marele brutarilor. Și i-a pus sub pază în casa căpeteniei gărzilor, în închisoare, în locul unde era închis Iosif. Și căpetenia i-a dat în grija lui Iosif, și el le slujea. Și au fost câteva zile sub pază.

Paharnicul și brutarul au păcătuit amândoi împotriva lui Faraon și au fost amândoi băgați în închisoare. Au ajuns la Iosif și au fost încredințați în grija lui. Chiar și în închisoare, Iosif era ocupat să slujească. El nu s-a întristat cu autocompătămire pentru răul care i s-a făcut; nici nu auzim de răzvrătire.

Iosif și-a ușurat soarta sa ușurând soarta altora. În loc să fie preocupat de el însuși, el s-a străduit să-i ajute pe alții, care se aflau în aceleași circumstanțe, chiar dacă el se afla acolo pe nedrept - spre deosebire de ceilalți, care își meritau pedeapsa.

Acesta este cel mai bun mod de a evita să fii copleșit de suferință și să cazi în amărăciune. În afară de aceasta, și aici el este o imagine a Domnului Isus, care, de asemenea, S-a gândit întotdeauna la alții și niciodată la El Însuși. Așa a fost în viața Sa și așa a fost și pe cruce, când a atârnat între doi răufăcători. Diferența dintre cei doi răufăcători de pe cruce se regăsește și aici în răufăcătorii care erau în închisoare cu Iosif.

Geneza 40.5-8 | Paharnicul și brutarul visează.

Geneza 40.5-8: Și într-o noapte amândoi au visat un vis, fiecare visul său, fiecare cu interpretarea visului său, paharnicul și brutarul împăratului Egiptului, care erau închiși în închisoare. Și dimineața Iosif a intrat la ei și i-a privit și, iată, erau triști. Și a întrebat pe dregătorii lui Faraon care erau cu el sub pază, în casa stăpânului lor, zicând: „De ce sunt fețele voastre triste astăzi?” Și ei i-au zis: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze”. Și Iosif le-a zis: „Nu sunt ale lui Dumnezeu interpretările? Istorisiți-mi-l, vă rog”.

Paharnicul și brutarul au amândoi un vis. Fiecare are visul său, cu semnificația sa proprie. În acest fel, Dumnezeu le face cunoscute evenimentele viitoare (Daniel 2.28; Iov 33.15,16). Ei vor fi visat de mai multe ori, dar înțeleg că acest vis este diferit. Visul pe care l-a avut fiecare dintre ei îi impresionează pe amândoi. Ei și-au povestit visul unul altuia și au înțeles că există o legătură între vise și în același timp o diferență. Ei îi spun lui Iosif că nu există nimeni care să le explice visele. La urma urmei, ei sunt în închisoare și nu pot folosi înțelepciunea interpreților de vise egipteni.

Iosif vede că cei doi bărbați au probleme. Avem și noi un ochi pentru necazul care este scris uneori pe fața cuiva? Iosif trebuie să le fi câștigat deja încrederea, pentru că ei îi spun ce îi deranjează: visele lor. Ne-ar spune și alții cu ce se luptă?

Prima lui reacție este să arate spre Dumnezeu (Daniel 2.28). În numele Lui, el le spune: „Istorisiți-mi!” Iosif trăiește într-o asemenea comuniune cu Dumnezeu încât știe că Dumnezeu îi va răspunde. Iosif îi dă întotdeauna slavă lui Dumnezeu. Nu el, ci Dumnezeu este cel care poate explica ceea ce este ascuns.

Geneza 40.9-13 | Visul paharnicului

Geneza 40.9-13: Și mai-marele paharnicilor a istorisit visul său lui Iosif și i-a zis: „În visul meu, iată, era o viță înaintea mea. Și în viță erau trei mlădițe; și se făcea că au înmugurit și au înflorit și ciorchinii lor au dat struguri copti. Și paharul lui Faraon era în mâna mea; și am luat strugurii și i-am stors în paharul lui Faraon și am dat paharul în mâna lui Faraon”. Și Iosif i-a zis: „Aceasta este interpretarea lui: cele trei mlădițe sunt trei zile. Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul și te va așeza din nou în locul tău și vei da paharul în mâna lui Faraon, în felul de mai înainte, când erai paharnicul său.

Paharnicul este primul care își povestește visul. În visul său a văzut o viță de vie cu trei ramuri care înmugureau foarte repede și dădeau struguri copti. Paharnicul nu a putut face nimic pentru coacerea strugurilor. Cu pâinea este diferit, după cum vom vedea. El a stors strugurii în cupa lui Faraon și i-a dat-o acestuia. Iosif a interpretat acest lucru ca însemnând că Faraon îi va „înălța capul” după trei zile. Acest lucru se va face prin scoaterea lui din adâncurile închisorii și restabilirea lui în funcția sa.

Geneza 40.14-15 | Rugămintea lui Iosif

Geneza 40.14-15: Dar adu-ți aminte de mine când îți va fi bine și arată bunătate față de mine, te rog, și amintește de mine lui Faraon și scoate-mă din această casă. Pentru că, în adevăr, am fost furat din țara evreilor și nici aici n-am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniță”.

Paharul cu vin ne face să ne gândim la paharul de la Cina Domnului. Acest pahar vorbește despre sângele Domnului Isus, pe care El l-a vărsat pentru iertarea păcatelor celor care cred în El. Este semnificativ faptul că Iosif îi cere paharnicului să își amintească de El și să își arate recunoștința vorbindu-i lui Faraon despre El (versetul 14). Astfel, Domnul Isus a spus cu privire la Cina Domnului: „Faceți aceasta în amintirea Mea” (1 Corinteni 11.23-26); și El ascultă cu bucurie atunci când vorbim despre El lui Dumnezeu, Tatăl, din recunoștință pentru lucrarea pe care a făcut-o pentru noi pe cruce.

Geneza 40.16-19 | Visul brutarului

Geneza 40.16-19: Și mai-marele brutarilor a văzut că interpretarea era bună și a zis lui Iosif: „Și eu eram în visul meu și, iată, trei coșuri cu pâine albă erau pe capul meu. Și în coșul de deasupra erau din tot felul de prăjituri pentru Faraon, pe care le face brutarul, și păsările le mâncau din coșul de pe capul meu”. Și Iosif a răspuns și a zis: „Aceasta este interpretarea lui: cele trei coșuri sunt trei zile. Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul de pe tine și te va spânzura pe un lemn; și îți vor mânca păsările carnea de pe tine”.

Brutarul este plin de speranță după interpretarea visului paharnicului și povestește și el visul său. În visul său, el vede pe capul său trei coșuri cu produse de panificație, care sunt mâncate de păsări, dar nu și pe Faraon care i le ia din mână. El nu a împiedicat ca ceea ce era destinat lui Faraon să fie mâncat de păsări. A fost necredincios în slujba sa. Păsările sunt aici o imagine a puterilor rele (Apocalipsa 18.2). În această imagine, brutarul nu a împiedicat puterile rele să fure ceea ce era destinat stăpânului său (compară cu Geneza 15.11).

Iosif explică sensul. Faraon va „ridica și capul lui”. Acest lucru se va face prin scoaterea lui din adâncurile închisorii și apoi prin spânzurarea lui. Cel care a fost necredincios în slujba lui Dumnezeu (și fiecare om are datoria de a-I sluji) va fi judecat.

Pâinea nu vorbește despre moarte, așa cum o face vinul, ci despre viață - bineînțeles după propria părere. Spre deosebire de vin, înainte ca pâinea să fie coaptă, este nevoie de multă

muncă – „tot felul” (versetul 17). Aceasta vorbește despre efortul uman. Aceasta este mâncată de păsări, care, așa cum am spus, sunt aici o imagine a puterilor răului. Această istorisire ne învață că oamenii care primesc harul vor fi salvați, în timp ce oamenii care încearcă să-și construiască propria dreptate vor merge în pierzare.

Geneza 40.20-22 | Împlinirea interpretării

Geneza 40.20-22: Și a fost așa: a treia zi, de ziua nașterii lui, Faraon a făcut un ospăț tuturor robilor săi și a înălțat capul mai-marelui paharnicilor și capul mai-marelui brutarilor printre robii săi. Și pe mai-marele paharnicilor l-a așezat din nou în slujba lui de paharnic; și el dădea paharul în mâna lui Faraon. Iar pe mai-marele brutarilor l-a spânzurat, după cum le interpretase Iosif.

Cum a interpretat Iosif, așa s-a întâmplat. Faraon înalță capul atât al paharnicului, cât și al brutarului. De ziua de naștere a faraonului, când organizează un banchet pentru toți slujitorii săi, el îl repune pe paharnic în funcția sa de paharnic și l-a spânzurat pe brutar.

Atunci se pune întrebarea: De ce este iertat paharnicul și de ce este condamnat brutarul? În versetul 1 se spune că amândoi au păcătuit. Am văzut deja că numai cei care acceptă principiul harului sunt salvați, iar cei care vor să fie salvați prin propriile fapte sunt pierduți.

Dar acest lucru încă nu răspunde la întrebarea *de ce* un om își dă seama că nu poate fi salvat decât pe baza harului, în timp ce celălalt urmărește neîncetat să își construiască propria neprihănire. Nu există niciun răspuns logic la această întrebare, niciun răspuns pe care să-l putem înțelege cu intelectul nostru uman și, în consecință, limitat. Aici ne lovim de acțiunea suverană a lui Dumnezeu, care este de neînțeles pentru noi. De ce unul dintre răufăcătorii de pe cruce a crezut în Domnul Isus, iar celălalt nu?

Această întrebare străbate întreaga Biblie de la început. De ce a pus Dumnezeu în paradis doi pomi, unul pentru viață și celălalt pentru cunoașterea binelui și a răului? De ce Abel a adus o jertfă mai bună decât Cain? De ce l-a ales Dumnezeu pe Iacov și l-a respins pe Esau? Se poate continua astfel. De ce, a spus cineva, pe care îl cunosc, în mod repetat, eu și nu fratele meu? Acest fapt uimitor poate fi continuat cu nenumărate exemple din timpurile moderne.

Singurul mod în care putem privi această taină este să ne amintim că există două părți ale adevărului. O parte este alegerea făcută de Dumnezeu, cealaltă parte este responsabilitatea omului. Aceste două laturi sunt imposibil de adus împreună pentru noi, dar la Dumnezeu sunt complet compatibile. Trebuie să lăsăm cele două părți să existe una lângă alta și să nu încercăm să le legăm. Numai Dumnezeu poate face acest lucru, iar noi trebuie să-I lăsăm acest drept Lui. Dacă avem cu adevărat încredere în El, vom ști că El nu greșește.

Încă un gând în această privință. Paharnicul și brutarul păcătuiseră amândoi (versetul 1). La fel, toți oamenii au păcătuit. Toți merită judecata. Dacă Dumnezeu, în mila Sa, îi alege pe unii pentru a fi mântuiți veșnic, iar noi putem ști că ne aflăm printre ei, acesta este un lucru pentru care ar trebui să-I mulțumim acum și pentru totdeauna. Apoi, în ceea ce ne privește, rămâne doar uimirea, pentru că nu suntem mai buni în noi înșine decât ceilalți.

Totuși, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu i-a predestinat pe ceilalți să fie pierduți. Cei care sunt pierduți sunt ei înșiși vinovați, pentru că el sau ea nu a vrut să se convertească (Matei 23.37b) și, prin urmare, nu a ascultat de chemarea lui Dumnezeu la pocăință (Faptele apostolilor 17.30).

Geneza 40.23 | Paharnicul nu se gândește la Iosif

| Geneza 40.23: Dar mai-marele paharnicilor nu și-a adus aminte de Iosif și l-a uitat.

Iosif îl rugase: „Dar adu-ți aminte de mine” (versetul 14), dar paharnicul l-a uitat. Nu este adesea așa în viața noastră? Cât de des ne gândim la Domnul Isus? Și ne amintim și noi să facem ceea ce ne cere și să vestim moartea Sa? Și când vestim moartea Sa la frângerea pâinii - ne gândim cu adevărat la El? Chiar și atunci, nu sunt oare gândurile noastre ocupate uneori cu alte lucruri? Atunci suntem ca ucenicii. Când Domnul Isus a instituit Cina Domnului, ei erau ocupați să se întrebe care dintre ei era cel mai mare (Luca 22.24).

Geneza 41

Geneza 41.1-7 | Visele lui Faraon

Geneza 41.1-7: Și a fost așa: după doi ani Faraon a visat. Și, iată, stătea lângă râu. Și, iată, din râu se suiau șapte vaci frumoase la vedere și grase și pășteau printre trestii. Și, iată, alte șapte vaci se suiau după ele din râu, urâte la vedere și slabe, și stăteau lângă vacile de pe malul râului. Și vacile cele urâte la vedere și slabe au mâncat pe cele șapte vaci frumoase la vedere și grase. Și Faraon s-a trezit. Și a adormit și a visat a doua oară; și, iată, șapte spice de grâu ieșeau dintr-un singur pai, groase și frumoase. Și, iată, șapte spice subțiri și arse de vântul de răsărit ieșeau după ele. Și spicele cele subțiri au înghițit pe cele șapte spice grase și pline. Și Faraon s-a trezit și, iată, era un vis.

Visele joacă un rol important în viața lui Iosif. Au trecut doi ani întregi și Iosif este încă în închisoare. Mă întreb dacă s-a gândit vreodată că Dumnezeu l-a uitat. Dar Dumnezeu stabilește durata tuturor lucrurilor. El stabilește anumite limite pentru viețile noastre. De asemenea, El determină durata suferințelor noastre (Matei 24.21,22). El nu ispitește dincolo de capacitatea noastră. Putem ști că El „împreună cu ispita va pregăti și scăparea, ca voi să o puteți răbda” (1 Corinteni 10.13). Timpul este un instrument pe care El îl folosește pentru a ne învăța răbdarea, pentru a ne învăța perseverența. Iar perseverența trebuie să aibă o lucrare desăvârșită (Iacov 1.3,4).

Când vine timpul lui Dumnezeu, El începe să lucreze. El stabilește durata umilinței lui Iosif. Când timpul de suferință este plin, El începe să-l aducă pe robul Său la glorie (Psalmul 105.19-21). Aici vedem din nou o imagine frumoasă a ceea ce Dumnezeu lucrează în scopul glorificării Domnului Isus. Acesta este scopul exclusiv pentru tot ceea ce face Dumnezeu.

Dumnezeu Își începe lucrarea în favoarea lui Iosif, trimițându-i lui Faraon vise care îl tulbură. El își dă seama că acestea nu sunt vise obișnuite, nu vise cum au oamenii în mod natural (Eclesiastul 5.2a). Sunt două vise cu același scop. Un vis este despre șapte vaci grase, frumoase, care pasc și șapte vaci urâte și slabe care mănâncă pe cele șapte vaci grase. După ce se trezește pentru scurt timp, adoarme din nou și visează un alt vis. Acesta este despre șapte spice de grâu frumoase și groase pe o tulpină și șapte spice de grâu subțiri și arse de vânt, care mănâncă pe cele șapte spice groase și frumoase.

Geneza 41.8-13 | Paharnicul se gândește la Iosif

Geneza 41.8-13: Și a fost așa: dimineața, duhul îi era tulburat. Și a trimis să cheme pe toți ghicitorii Egiptului și pe toți înțelepții lui. Și Faraon le-a istorisit visul său, dar nimeni nu l-a putut interpreta lui Faraon. Atunci mai-marele paharnicilor a vorbit lui Faraon, zicând: „Astăzi îmi aduc aminte de greșelile mele. Faraon s-a mâniat pe robii săi și m-a pus sub pază în casa căpeteniei gărzilor, pe mine și pe mai-marele brutarilor. Și, într-o noapte, eu și el am visat un vis; am visat, fiecare cu interpretarea visului său. Și era acolo cu noi un tânăr evreu, rob al căpeteniei gărzilor; și noi i le-am istorisit și el ne-a interpretat visele; fiecăruia i-a interpretat potrivit cu visul său. Și a fost așa: cum ne-a interpretat el, așa a fost: pe mine Faraon m-a așezat din nou în locul meu și pe acela l-a spânzurat”.

Când Faraon se trezește, vrea să știe ce înseamnă visele. Le spune „tuturor ghicitorilor Egiptului și tuturor înțelepților săi”, adică, fără excepție. Nici unul dintre înțelepții Egiptului nu-i poate explica ce înseamnă ele. Abia după ce s-a dovedit că toată înțelepciunea Egiptului, toată

înțelepciunea lumii, nu are niciun răspuns la problemele Faraonului, se gândește la Iosif. Pentru a înțelege gândurile lui Dumnezeu, este nevoie de un Iosif.

La fel se întâmplă și cu Domnul Isus. Fără El, o persoană nu face nici un pas înainte în ceea ce privește întrebările și problemele vieții. În primul rând, toată înțelepciunea înțelepților trebuie să fie nimicită înainte ca oamenii să accepte înțelepciunea lui Dumnezeu în Hristos (1 Corinteni 1.19,20,30). Numai atunci când o persoană a ajuns complet la capătul a tot și a toate, ea ajunge atât de departe încât să-L întrebe pe Domnul Isus (compară cu Luca 8.43,44).

Prin visele lui Faraon, paharnicul își amintește de păcatele sale și de Iosif. Îl auzim pe paharnic cum își recunoaște păcatele. Paharnicul nu se poate gândi la Iosif fără să se gândească la trecutul său, când l-a întâlnit pe Iosif și la ceea ce a făcut Iosif pentru el.

El povestește ce s-a întâmplat în închisoare, cum a explicat Iosif visele și cum totul s-a întâmplat exact așa cum a spus Iosif. Putem și noi să ne gândim la Domnul Isus fără să ne gândim unde am fost și ce a făcut El pentru noi, prin care acum trăim în libertate?

Geneza 41.14-16 | Iosif iese din închisoare

Geneza 41.14-16: Atunci Faraon a trimis și a chemat pe Iosif. Și l-au scos în grabă din temniță și el s-a bărbierit și și-a schimbat hainele și a intrat la Faraon. Și Faraon a zis lui Iosif: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze și am auzit despre tine zicându-se că, îndată ce auzi un vis, îl interpretezi”. Și Iosif a răspuns lui Faraon, zicând: „Nu este de la mine: Dumnezeu va da lui Faraon un răspuns de pace”.

Versetul 14 oferă pe scurt o imagine excelentă a ceea ce citim în Filipeni 2 despre înălțarea Domnului Isus după smerirea Sa (Filipeni 2.9), despre care citim în versetele anterioare (Filipeni 2.6-8). Există o grabă de a-l scoate pe Iosif din închisoare. Tot ceea ce amintește de închisoare este pus deoparte. Acum, Iosif primește al treilea set de haine. Primele haine îi fuseseră luate și mânjite cu sânge. A doua îmbrăcăminte, pe care a purtat-o în închisoare, a fost îmbrăcămintea umilirii sale. Cea de-a treia îmbrăcăminte este îmbrăcămintea înălțării sale.

După ce și-a schimbat înfățișarea, pentru a putea intra în prezența lui Faraon, el este dus din temniță la palat. Faraon se așteaptă ca Iosif să-i interpreteze cu ușurință visul, pentru că a auzit de această capacitate a lui Iosif. Dar Iosif respinge orice așteptare de la el însuși și îi dă slavă lui Dumnezeu. La fel ca și înțelepții din Egipt, Iosif nu a fost capabil să interpreteze visul. În același timp, chiar înainte de a fi auzit visele, el spune dinainte că Dumnezeu vrea să-i arate lui Faraon prin vise ceea ce este spre binele lui.

Geneza 41.17-24 | Faraon își povestește visele

Geneza 41.17-24: Și Faraon a zis lui Iosif: „În visul meu, iată, stăteam pe malul râului. Și, iată, se suiau din râu șapte vaci grase și frumoase la vedere și pășteau printre trestii. Și, iată, alte șapte vaci se suiau după ele, uscate și foarte urâte la vedere și slabe la carne, cum n-am văzut niciodată în toată țara Egiptului atât de urâte. Și vacile cele slabe și urâte au înghițit pe cele dintâi șapte vaci grase. Și au intrat în pântecele lor și nu se putea cunoaște că intraseră în pântecele lor; și erau urâte la vedere, ca la început. Și m-am trezit. Și am văzut în visul meu și, iată, șapte spice creșteau pe un singur pai, pline și frumoase. Și, iată, șapte spice seci, subțiri, arse de vântul de răsărit, ieșeau după ele. Și spicele cele subțiri au înghițit pe cele șapte spice frumoase. Și am spus aceste lucruri ghicitorilor, dar nici unul n-a putut să mi le explice”.

În redarea visului, Faraon adaugă ceva ce nu a fost comunicat în prima relatare (versetele 1-7). El a constatat, poate după ce s-a gândit la asta, că vacile slabe nu s-au îngrășat, deși le-au devorat

pe cele grase. De asemenea, el s-a gândit că nu a văzut niciodată în țara sa vaci atât de slabe ca în visul său.

Geneza 41.25-32 | Iosif interpretează visele

Geneza 41.25-32: Și Iosif a zis lui Faraon: „Visul lui Faraon este unul singur: Dumnezeu a arătat lui Faraon ce va face. Cele șapte vaci frumoase sunt șapte ani; și cele șapte spice frumoase sunt șapte ani. Visul este unul singur. Și cele șapte vaci slabe și urâte, care se suiau după ele, sunt șapte ani; și cele șapte spice goale, arse de vântul de răsărit, vor fi șapte ani de foamete. Acesta este cuvântul pe care l-am spus lui Faraon: Dumnezeu a arătat lui Faraon ce va face. Iată, vin șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului. Și după ei vor urma șapte ani de foamete; și tot belșugul va fi uitat în țara Egiptului și foametea va topi țara. Și belșugul nu va mai fi cunoscut în țară, din cauza foametei aceleia, pentru că va fi foarte grea. Și, întrucât visul s-a arătat lui Faraon de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât de Dumnezeu și Dumnezeu îl va face curând.

Iosif dă explicația (versetul 25) - subliniind ceea ce a spus deja (versetele 16,28) - că Dumnezeu i-a spus lui Faraon în vise ce va face. Nu există nici cea mai mică îndoială în mintea lui Iosif cu privire la explicația pe care o dă. Este adevărat că îndoiala este glorificată în zilele noastre, dar în cel care lucrează Duhul lui Dumnezeu (versetul 38) și cine trăiește cu Dumnezeu judecă toate lucrurile (1 Corinteni 2.15a).

Așadar, și noi putem vorbi cu certitudine despre ceea ce va face Dumnezeu cu și în lumea în care trăim. Cartea Apocalipsa, de exemplu, arată clar acest lucru. Dar, pentru a înțelege și a împărtăși acest lucru, trebuie să fim slujitori sau sclavi ai lui Isus Hristos (Apocalipsa 1.1). Atitudinea unui sclav (adică ascultarea și slujirea) este o condiție prealabilă pentru a cunoaște gândurile lui Dumnezeu.

Mai întâi vor fi șapte ani de belșug și apoi șapte ani de foamete. Foametea va fi atât de mare încât orice abundență va fi uitată. Oamenii din această lume au și ei viziunea lor asupra viitorului. Ei își bazează politica pe aceasta. Ei nu țin cont de Dumnezeu. Dar numai Dumnezeu poate spune cum va fi. La fel ca în Apocalipsa 1.1, este vorba despre un lucru care se va întâmpla curând - sau în grabă (versetul 32).

Geneza 41.33-36 | Sfatul lui Iosif

Geneza 41.33-36: Acum dar să caute Faraon un om înțelept și priceput și să-l pună peste țara Egiptului. Faraon să facă aceasta: să așeze supraveghetori în țară și să ia a cincea parte din țara Egiptului în cei șapte ani de belșug. Și să adune toată hrana acestor ani buni care vor veni și să strângă grâu sub mâna lui Faraon, ca hrană în cetăți, și să le păstreze. Și hrana va fi ca provizie pentru țară în cei șapte ani de foamete care vor fi în țara Egiptului, ca țara să nu piară de foamete”.

Fără să fie întrebat, dar cu demnitate, sclavul Iosif îi dă un sfat puternicului Faraon. El nu are absolut niciun sentiment de răzbunare din cauza nedreptății suferite, ci o mână de ajutor. Sfatul său este de a numi un anumit om peste țara Egiptului, în vederea evenimentelor care vor urma. Acest om trebuie să fie „înțelept și priceput” și să aibă supraveghetori care să poată gestiona abundența într-un mod bun în perioada de foamete.

Nu prin intermediul parlamentelor, al cabinetelor, al ministerelor sau al altor înalți demnitari va conduce Dumnezeu, ci printr-un anumit Om înțelept și priceput (Isaia 11.2).

Geneza 41.37- 44 | Iosif devine al doilea după împărat

Geneza 41.37-44: Și cuvântul a fost bun în ochii lui Faraon și în ochii tuturor robilor săi. Și Faraon a zis robilor săi: „Vom găsi noi un om asemenea acestuia, în care este Duhul lui Dumnezeu?” Și Faraon a zis lui Iosif: „Pentru că Dumnezeu ți-a arătat ție toate acestea, nimeni nu este priceput și înțelept ca tine. Tu vei fi peste casa mea și după cuvântul tău va fi cârmuit tot poporul meu; eu voi fi mai mare decât tine numai cu tronul meu!” Și Faraon a zis lui Iosif: „Vezi, te-am pus peste toată țara Egiptului!” Și Faraon și-a scos inelul din mână și l-a pus în mâna lui Iosif și l-a îmbrăcat cu haine de in subțire și i-a pus un lanț de aur la gât. Și a făcut să fie purtat în carul al doilea pe care-l avea; și strigau înaintea lui: „Închinați-vă!” Și l-a pus peste toată țara Egiptului. Și Faraon a zis lui Iosif: „Eu sunt Faraon: fără tine nimeni nu-și va ridica mâna sau piciorul în toată țara Egiptului”.

Există un singur om care se potrivește „profilului” schițat: Iosif. Faraon recunoaște că Dumnezeu i-a dat toate acestea lui Iosif pentru a le înțelege și că Iosif îi datorează lui Dumnezeu înțelepciunea și priceperea sa. Prin urmare, el îl pune pe Iosif mai presus de tot ceea ce are. În acest sens, Faraon este o imagine a lui Dumnezeu care supune toate lucrurile la picioarele Domnului Isus (1 Corinteni 15.27) și cheamă să-L onoreze.

Iosif primește a patra haină. Această îmbrăcăminte este în legătură cu gloria pe care o are ca stăpân peste tot ceea ce aparține lui Faraon. În acest sens, el este o imagine a Domnului Isus în gloria pe care o are ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Această glorie pe care o radiază atunci când primește stăpânirea Sa asupra tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ (Efeseni 1.10).

Geneza 41.45 | Un nume și o soție pentru Iosif

Geneza 41.45: Și Faraon a pus lui Iosif numele Țafnat-Paneah și i-a dat de soție pe Asnat, fiica lui Poti-Fera, preotul din On. Și Iosif a ieșit prin țara Egiptului.

Numele pe care i-l dă Faraon, „Țafnat-Paneah”, înseamnă „Descoperitor de taine” sau și „Salvator al lumii”. Faraon nu îi dă doar un nume, ci și o soție. Ea este o imagine a miresei, pe care Domnul Isus a primit-o după înălțarea Sa: Biserica.

Geneza 41.46-49 | Lucrarea lui Iosif

Geneza 41.46-49: Și Iosif avea treizeci de ani când a stat înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului. Și Iosif a ieșit dinaintea lui Faraon și a străbătut toată țara Egiptului. Și pământul a rodit din plin în cei șapte ani de belșug. Și el a strâns toată hrana celor șapte ani care era în țara Egiptului și a pus hrana în cetăți; hrana de pe câmpul care era împrejurul fiecărei cetăți a pus-o în ea. Și Iosif a îngrămădit grâu ca nisipul mării, foarte mult, încât au încetat să-l numere, pentru că era fără număr.

Când Iosif era de 17 ani, și-a început călătoria în jos. Acum, când are 30 de ani, este făcut al doilea după Faraon. Calea spre glorie este întotdeauna prin suferință. Domnul Isus este acum în glorie. Lumea trăiește acum, ca să spunem așa, încă o perioadă de abundență, o abundență de har. Dar, cu regret, lumea nu știe nimic despre asta, nu înțelege.

Nu citim nimic despre faptul că egiptenii înșiși au purtat de grijă să strângă proviziile. Iosif este cel care le asigură. Este important ca și noi să adunăm hrană pentru sufletele noastre în anii de abundență spirituală. Putem face acest lucru participând la întâlnirile în care se predică și se interpretează Cuvântul, dar și prin studiul personal al Bibliei. În acest fel putem umple vistierile

inimii și ale minții noastre. Acest lucru este deosebit de important cât timp suntem tineri. „Adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale” (Eclesiastul 12.1).

Geneza 41.50-52 | Fiii lui Iosif

Geneza 41.50-52: Și, înainte de a veni anul de foamete, lui Iosif i s-au născut doi fii, pe care i-a născut Asnat, fiica lui Poti-Fera, preotul din On. Și Iosif a pus celui întâi-născut numele Manase: „pentru că Dumnezeu m-a făcut să uit tot necazul meu și toată casa tatălui meu”. Și a pus celui de-al doilea, numele Efraim: „pentru că Dumnezeu m-a făcut să fiu roditor în țara întristării mele”.

În vremea belșugului, lui Iosif i se nasc doi fii. Semnificația numelor lor este revelatoare. „Manase” înseamnă „a uita”, „Efraim” înseamnă „dublă rodnicie”. Respins de frații săi, Iosif se află într-o poziție care îl face să uite tot răul care i-a fost făcut (Iov 11.16), în timp ce în ceea ce-i privește pe ceilalți el poartă de grijă ca ei să aibă multă roadă.

La fel este, într-un fel, și cu Domnul Isus. Respins de poporul Său, de frații Săi, El se află acum în glorie și a primit Biserica ca mireasă, prin care poate uita ocara care l-a fost adusă. Din glorie, El poartă de grijă ca cei care Îl cunosc și sunt în unire cu El să aducă roadă.

Geneza 41.53-57 | Începe foametea

Geneza 41.53-57: Și cei șapte ani de belșug care au fost în țara Egiptului au trecut. Și cei șapte ani de foamete au început să vină, după cum spusese Iosif. Și a fost foamete în toate țările, dar în toată țara Egiptului era pâine. Și toată țara Egiptului a început să flămânzească; și poporul a strigat către Faraon pentru pâine. Și Faraon a zis tuturor egiptenilor: „Mergeți la Iosif; faceți ce vă va spune el”. Și foametea era peste toată fața pământului. Și Iosif a deschis toate grânarele și a vândut egiptenilor; și foametea era mare în țara Egiptului. Și din toate țările veneau în Egipt la Iosif ca să cumpere grâu, pentru că foametea era mare peste tot pământul.

Anii de belșug iau sfârșit. Apoi încep anii de foamete. În această perioadă, Iosif face comerț cu Egiptul și cu frații săi. Este timpul care trebuie comparat cu necazul cel mare care va veni peste tot pământul și mai ales peste Israel (Matei 24.21; Ieremia 30.7). În timpul anilor de belșug nu auzim nimic despre frații lui. Acest lucru se va întâmpla acum.

Când începe foametea și țara strigă după pâine, Faraon spune: „Mergeți la Iosif; faceți ce vă va spune el!” Aceasta este din nou o imagine frumoasă a Evangheliei. Când oamenii sunt în nevoie din cauza păcatelor lor și Îl cheamă pe Dumnezeu, El spune: „Mergeți la Isus și faceți ce vă spune El” (Ioan 2.5).

Geneza 42

Introducere

Așa cum Iosif a dat dovadă de înțelepciune față de Faraon în capitolul precedent, în acest capitol și în următoarele îl vedem acționând cu înțelepciune față de frații săi. De-a lungul evenimentelor din jurul lui Iosif, nu ni se spune nimic despre experiențele lui Iacov și ale fiilor săi. Pare ca și cum Duhul lui Dumnezeu ar spune: „Din cauza nelegiurii lor și pentru că Iosif nu mai este în mijlocul lor, nu mai am nimic de spus despre ei”.

Este istoria lui Israel după respingerea Domnului Isus. Israel este acum „Lo-Ami”, ceea ce înseamnă „nu-i poporul Meu” (Osea 1.9). Dar acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu i-a uitat, pe ei și promisiunile care le-au fost făcute. El așteaptă momentul potrivit pentru a relua legătura cu ei. Acest lucru se întâmplă numai în legătură cu adevăratul Iosif - Domnul Isus.

Geneza 42.1-6 | Zece frați se duc să cumpere grâu

Geneza 42.1-6: Și Iacov a văzut că era grâu în Egipt; și Iacov a zis fiilor săi: „De ce vă uitați unul la altul?” Și a zis: „Iată, am auzit că în Egipt este grâu; coborâți acolo și cumpărați-ne grâu, ca să trăim și să nu murim”. Și zece frați ai lui Iosif au coborât să cumpere grâu din Egipt. Dar Iacov nu l-a trimis cu frații săi pe Benjamin, fratele lui Iosif, pentru că zicea: „Să nu i se întâmple vreo nenorocire”. Și fiii lui Israel au venit să cumpere și ei printre cei care veneau; pentru că era foamete în țara Canaanului. Și Iosif era guvernator peste țară; el vindea la tot poporul țării. Și frații lui Iosif au venit și s-au plecat înaintea lui cu fețele la pământ.

Iosif se poartă cu egiptenii, care sunt flămânzi, foarte diferit de cum se poartă cu frații săi. Frații se făcuseră vinovați de o mare vină din cauza respingerii fratelui lor. Prin urmare, trebuia să aibă loc o lucrare de pocăință profundă cu ei, înainte de a primi binecuvântări. Acest lucru este valabil și pentru iudei în viitor, scurt înainte de venirea Domnului Isus. Pocăința va fi provocată de ceea ce vor suferi în timpul necazului cel mare.

În cazul fraților, aceasta vine prin acțiunile lui Iosif cu ei. Așa cum fiul risipitor din Luca 15 a fost împins spre casă din cauza foametei (Luca 15.17,18), tot așa foametea i-a împins pe frați la Iosif. Ei nu mai au un loc special printre națiuni, pentru că „au venit ... printre cei care veneau” să cumpere grâu. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu le păstrează o poziție aparte, pe care o au prin credință, vorbind despre „fiii lui Israel” și nu despre „fiii lui Iacov”, la care ne-am fi așteptat.

Și în viața noastră, Dumnezeu permite uneori perioade de „foamete”, încercări prin care vrea să ne determine să ne căutăm refugiul la Domnul Isus sau să ne întoarcem la El. El vrea ca Hristos, adevăratul Iosif, să aibă locul cuvenit în viața noastră.

Iacov nu-l lasă pe Benjamin să plece cu frații. El își cunoaște fiii. Poate că încă mai are îndoieli cu privire la povestea pe care i-au spus-o despre Iosif. Poate că el bănuiește că ei îl vor sacrifica și pe Benjamin, pentru a-și asigura propriile interese. Benjamin a devenit fiul său preferat în locul lui Iosif, fiul rămas al soției sale preferate, Rahela.

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani când frații apar în fața lui Iosif și se închină în fața lui fără să-l recunoască. Circumstanțele sunt complet schimbate. Iosif este cel mai puternic om din Egipt, după Faraon. Întreaga lume depinde de el pentru hrana ei.

Geneza 42.7-14 | Acuzare de spionaj

Geneza 42.7-14: Și Iosif a văzut pe frații săi și i-a recunoscut, dar a făcut pe străinul înaintea lor și le-a vorbit aspru și le-a zis: „De unde veniți?” Și ei au zis: „Din țara Canaanului, ca să cumpărăm de mâncare”. Și Iosif i-a recunoscut pe frații săi, dar ei nu l-au recunoscut. Și Iosif și-a adus aminte de visele pe care le visase despre ei și le-a zis: „Voi sunteți iscoade; ați venit să vedeți locurile neîntărite ale țării”. Și ei i-au zis: „Nu, domnul meu, ci robii tăi au venit să cumpere de mâncare. Noi toți suntem fiii unui singur om; suntem cinstiți; robii tăi nu sunt iscoade”. Și el le-a zis: „Nu; ci ați venit să vedeți locurile neîntărite ale țării”. Și ei au zis: „Noi, robii tăi, suntem doisprezece frați, fiii unui singur om din țara Canaanului; și, iată, cel mai mic este astăzi la tatăl nostru și unul nu mai este”. Și Iosif le-a zis: „Este ceea ce v-am spus eu, zicând: „Sunteți iscoade”.

Frații, care altădată erau atât de puternici și nemiloși față de Iosif, zac acum neputincioși la picioarele lui. De îndată ce îi vede, el începe lucrarea de a le readuce sufletele în relația corectă cu el. Este asemenea Domnului Isus, care, conștient de stăpânirea Sa asupra tuturor lucrurilor, spală picioarele ucenicilor Săi (Ioan 13.3-5).

În loc să-și pună picioarele pe ei, când sunt în genunchi în fața lui (ceea ce probabil că ei făcuseră cu el), înțeleptul Iosif se ocupă de ei cu dragoste, deși atitudinea sa față de ei nu sugerează la început prea multă dragoste (compară cu Marcu 7.24-30). El a învățat să accepte totul din mâna lui Dumnezeu (Geneza 45.7). Atunci nu există sentimente de ură. El îi vede, îi recunoaște, ei nu-l recunosc pe el. El îi iubește.

El vrea să vadă dacă s-au schimbat lăuntric sau dacă îngenunchează doar pentru avantajul lor. El îi înfruntă dur, dar nu pentru a se răzbuna. Asta nu i-ar fi fost greu în poziția lui. Dar Iosif nu este așa. El a fost și încă este moral mai presus de ei. Și nici nu exagerează în cealaltă direcție, dorind cu noblețe să uite tot ce i s-a făcut. Nici acest lucru nu ar fi servit prea mult fraților.

În viitor, Dumnezeu va acționa în acest fel cu Israel. Chiar și atunci, El nu li Se va dezvălui imediat atunci când vor avea probleme. În Psalmi citim despre rămășița care spune că Dumnezeu Se ține ascuns. Dumnezeu caută mereu o schimbare în toate lucrurile după chipul Său. Această schimbare o va provoca El Însuși. Atunci trebuie să se pocăiască de trecut. Acest lucru se întâmplă numai atunci când își dau seama despre ce a fost greșit. Atunci există loc pentru savurarea binecuvântării.

Frații vor să cumpere cereale. Ei trebuie să învețe, de asemenea, că există ceva care nu poate fi cumpărat: harul. În apărarea lor, ei se referă la sinceritatea lor. În timp ce spun acest lucru, ei nu sunt conștienți că se află în fața celui care le poate dovedi contrariul. Pentru aceasta, nu ar avea nevoie de nimic altceva decât să le facă cunoscut propriul său nume. Nu face acest lucru, pentru că lucrarea sa cu ei nu este încă terminată. Ea abia a început. De asemenea, ei trebuiau să învețe că nu au dat dovadă de prea multă sinceritate în relațiile lor cu Iosif și în înșelarea tatălui lor.

Mulți oameni se mândresc cu pietatea și filantropia lor, dar nu-și dau seama că sunt vinovați de moartea Fiului lui Dumnezeu. Despre Iosif, frații spun: „Unul nu mai este” (versetul 13). Pentru ei, Iosif a dispărut pentru totdeauna.

Geneza 42.15-20 | Testul

Geneza 42.15-20: Prin aceasta veți fi încercați; pe viața lui Faraon, că nu veți ieși de aici, dacă nu va veni aici fratele vostru cel mai mic. Trimiteți pe unul din voi să aducă pe fratele vostru, iar voi veți rămâne închiși și cuvintele voastre vor fi încercate, dacă este adevăr în voi;

iar dacă nu, pe viața lui Faraon, că sunteți iscoade”. Și i-a pus împreună sub pază trei zile. Și, a treia zi, Iosif le-a zis: „Faceți aceasta și veți trăi; eu mă tem de Dumnezeu. Dacă sunteți cinstiți, să rămână unul dintre frații voștri legat în casa închisorii voastre, iar voi plecați, duceți grâu pentru foamea caselor voastre și aduceți pe fratele vostru cel mai mic la mine, și vorbele voastre vor fi adevărate, și nu veți muri”. Și au făcut așa.

Numai aducându-l pe Benjamin la el pot dovedi că sunt oameni cinstiți. Iosif și Benjamin aparțin împreună. Din punct de vedere profetic, acest lucru indică faptul că Israel îl acceptă pe Domnul Isus, nu doar ca Benjamin, ci ca Iosif (cel pe care L-au respins) și Benjamin (o imagine a Lui în guvernarea Sa în putere).

Iosif decide să îi bage în închisoare. El îi face să simtă puțin din ceea ce a trăit el. El a fost acolo în mod inocent, ei sunt acolo pe bună dreptate. Cel puțin ei își fac o mică impresie despre circumstanțele din închisoare. Timp de trei zile ei se pot gândi la soarta lor acolo (Iov 36.8,9). Când ies din nou din închisoare, au ocazia să audă în ce fel pot dovedi adevărul afirmațiilor lor.

Pentru a-i conduce pe frații săi la o mărturisire sinceră, Iosif se ocupă de ei în diferite moduri. Uneori folosește asprimea, apoi bunătatea; uneori îi amenință, apoi îi încurajează; uneori îi acuză, apoi le pregătește un ospăț. Acest lucru nu este arbitrar, ci un mod de acțiune de o mare înțelepciune. Așa acționează și Domnul cu noi atunci când vrea să ajungă la inimile și conștiințele noastre.

Acuzația de spionaj, pe care Iosif o face de patru ori (versetele 9,12,14,16), nu este justificată. Frații nu sunt spioni. Dar ceea ce îl preocupă pe Iosif este reacția lor la această acuzație. Reacția lor la această acuzație arată că nu mai sunt preocupați să se apere. Ei învață că Dumnezeu Se preocupă cu ei. În loc să ne supărăm din cauza nedreptății care ni se face, ar trebui să ne întrebăm mai mult ce are Dumnezeu să ne spună prin aceasta. Avem ochi pentru mâna lui Dumnezeu în viața noastră?

Geneza 42.21-24 | Conștientizarea vinovăției

Geneza 42.21-24: Și ziceau unul către altul: „Cu adevărat suntem vinovați pentru fratele nostru, pentru că am văzut strâmtorarea sufletului său, când se ruga de noi și nu l-am ascultat; de aceea a venit strâmtorarea aceasta peste noi”. Și Ruben le-a răspuns, zicând: „Nu v-am spus eu, zicând: «Nu păcătuiți împotriva băiatului!»? Dar n-ați ascultat; și acum, iată, și sângele lui ne este cerut”. Și nu știau că Iosif înțelegea, pentru că era un traducător între ei. Și a plecat de la ei și a plâns. Și s-a întors la ei și le-a vorbit și a luat dintre ei pe Simeon și l-a legat înaintea ochilor lor.

Acest tratament le readuce în conștiința lor ceea ce s-a întâmplat cu Iosif. Pot exista incidente în viața noastră care ne amintesc în mod clar de lucruri pe care le-am făcut și care nu au fost încă lămurite, la care ne gândim cu rușine și de care suntem împovărați (1 Împărați 17.18). Conștientizarea vinovăției începe să se trezească. Închisoarea și-a atins scopul. Ei spun: „Suntem vinovați pentru fratele nostru” (versetul 21).

Când Iosif îi aude vorbind despre asta, trebuie să plângă (versetul 24). Va face acest lucru de mai multe ori în capitolele următoare (Geneza 43.30; 45.2,14; 46.29; 50.1,17). Acest lucru ne arată cât de mult este impresionat Domnul Isus de evoluția pe care o ia un suflet pentru a se împăca cu El. Dar lucrarea în sufletele lor, așa cum am spus, abia a început, trebuie să fie continuată. Simeon este legat. Se vor întoarce ei de dragul lui?

Geneza 42.25-28 | Banii din saci

Geneza 42.25-28: Și Iosif a poruncit să le umple sacii cu grâu și să pună înapoi argintul fiecăruia în sacul său și să le dea și merinde pentru drum. Și așa le-au făcut. Și și-au încărcat grâul pe măgari și au plecat de acolo. Și unul dintre ei și-a deschis sacul, ca să dea nutreț măgarului său la locul de popas, și a văzut argintul său și, iată, era la gura sacului său. Și a zis fraților săi: „Argintul meu mi s-a dat înapoi și, iată, este chiar în sacul meu!” Și li s-a tulburat inima și s-au cutremurat, zicând unul altuia: „Ce ne-a făcut Dumnezeu?”

Iosif nu s-a făcut încă cunoscut lor. Dar banii din sac sunt o dovadă a harului Său. Această dovadă a harului nu este percepută de ei ca atare. Ei o văd ca pe o punere a lor în prezența lui Dumnezeu. Dar ea nu provoacă nici un sentiment de recunoștință, ci de teamă și îndoială. Ei își dau seama că *Dumnezeu* se poartă cu ei.

Bunătațea lui Iosif ar fi trebuit să le provoace bucurie, dar o conștiință vinovată nu cunoaște bucuria. Ei sunt speriați de har. Aceasta dovedește că încă nu-L cunosc bine pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu Se ocupă cu ei, pentru ca ei să-L cunoască pe El ca Dătător.

Geneza 42.29-34 | Înapoi la Iacov cu relatarea

Geneza 42.29-34: Și au venit la Iacov, tatăl lor, în țara Canaanului, și i-au istorisit tot ce li se întâmplase, zicând: „Omul acela, domnul țării, ne-a vorbit aspru și ne-a luat drept iscoade ale țării. Și noi i-am zis: «Suntem cinstiți, nu suntem iscoade. Suntem doisprezece frați, fii ai tatălui nostru; unul nu mai este, și cel mai mic este astăzi cu tatăl nostru în țara Canaanului». Și omul acela, domnul țării, ne-a zis: «Prin aceasta voi cunoaște că sunteți cinstiți: lăsați pe unul din frații voștri la mine și luați grâu pentru foamea caselor voastre și plecați. Și aduceți la mine pe fratele vostru cel mai mic și voi cunoaște că nu sunteți iscoade, ci sunteți cinstiți; vă voi da înapoi pe fratele vostru și veți face negoț în țară»”.

Întorcându-se la Iacov, ei dau un raport corect. În orice caz, ei nu mai încercă să-l înșele pe tatăl lor. Ei își dau seama că nu mai dețin controlul asupra lucrurilor. Aceasta este o lecție pe care Domnul vrea să ne învețe și pe noi. Pot exista anumite circumstanțe în viața noastră pe care nu le putem evita, pe care nu le putem influența, dar pe care trebuie să le înfruntăm cu onestitate.

Geneza 42.35-38 | Benjamin nu are voie să meargă împreună cu ei

Geneza 42.35-38: Și a fost așa: pe când își goleau sacii, iată, legătura cu argint a fiecăruia era în sacul său. Și ei și tatăl lor au văzut legăturile cu argint și s-au înspăimântat. Și Iacov, tatăl lor, le-a zis: „Voi m-ați lipsit de copii! Iosif nu este și Simeon nu este și vreți să luați pe Benjamin? Toate acestea sunt împotriva mea”. Și Ruben a vorbit tatălui său, zicând: „Să omori pe amândoi fiii mei, dacă nu ți-l aduc înapoi; dă-l în mâna mea și ți-l voi aduce înapoi!” Dar el a zis: „Fiul meu nu va coborî cu voi, pentru că fratele său este mort și el a rămas singur; și dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire pe drumul pe care mergeți, cu durere veți coborî perii mei albi în Locuința morților”.

Apoi se dovedește că toți au primit înapoi banii în saci. Teama fraților crește (versetul 28). Iacov este și el cuprins de teamă. În cuvintele „m-ați lipsit de copii” auzim ceva din suspiciunea lui Iacov că frații au avut un amestec în dispariția lui Iosif. El nu este încă împăcat cu ceea ce i s-a întâmplat lui Iosif.

El nu poate (încă) să vorbească limbajul credinței, „că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28). El privește lucrurile ca și cum totul

ar fi împotriva lui. El vede doar tot ceea ce a pierdut (Iosif și Simeon), dar și tot ceea ce este în pericol să piardă (Beniamin). Ruben reprezintă poporul așa cum este el acum, în starea sa actuală, un popor care își sacrifică proprii fii, crezând că astfel nu-l va pierde pe Beniamin (Mesia).

Dar Iacov nu este pregătit să renunțe la Beniamin. Însă, până când acest lucru nu se va întâmpla, Iosif nu li se poate face cunoscut. Atâta timp cât nu suntem dispuși să renunțăm la tot, Dumnezeu nu ni se poate face cunoscut.

Geneza 43

Geneza 43.1-14 | A doua călătorie în Egipt

Geneza 43.1-14: Și foametea era mare în țară. Și a fost așa: după ce au terminat de mâncat grâul pe care-l aduseseră din Egipt, tatăl lor le-a zis: „Mergeți din nou, cumpărați-ne ceva de mâncare!” Și Iuda i-a vorbit, zicând: „Omul acela ne-a spus hotărât, zicând: «Nu-mi veți vedea fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi». Dacă vei trimite pe fratele nostru cu noi, vom coborî și-ți vom cumpăra de mâncare. Dar, dacă nu-l vei trimite, nu vom coborî, pentru că omul acela ne-a zis: «Nu-mi veți vedea fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi»”. Și Israel a zis: „Pentru ce mi-ați făcut răul de a spune omului acela că mai aveți un frate?” Și ei au zis: „Omul acela a întrebat cu de-amănuntul despre noi și despre familia noastră, zicând: «Mai trăiește tatăl vostru? Mai aveți vreun frate?» Și noi i-am spus după cuvintele acelea; puteam noi cumva să știm că ne va zice: «Aduceți aici jos pe fratele vostru?»” Și Iuda a zis lui Israel, tatăl său: „Trimite pe băiat cu mine și ne vom ridica și vom merge, ca să trăim și să nu murim și noi și tu și copiii noștri. Eu sunt garant pentru el: să-l ceri din mâna mea; dacă nu ți-l voi aduce înapoi și nu-l voi pune înaintea ta, voi fi vinovat înaintea ta în toate zilele. Pentru că, dacă nu întârziam, hotărât, până acum ne-am fi întors deja a doua oară”. Și tatăl lor, Israel, le-a zis: „Dacă este așa, faceți aceasta: luați în vasele voastre din cele mai renumite roade ale țării și duceți omului acela un dar: puțin balsam și puțină miere, mirodenii și smirnă, fistic și migdale. Și luați argint dublu în mâinile voastre; și argintul care a fost pus înapoi în gura sacilor voștri duceți-l înapoi în mâinile voastre; poate este o greșală. Luați și pe fratele vostru și ridicați-vă, întoarceți-vă la omul acela. Și Dumnezeu cel Atotputernic să vă dea îndurare înaintea omului acela, ca să vă dea înapoi pe celălalt frate al vostru și pe Benjamin! Și eu, dacă este să fiu lipsit de copiii mei, lipsit voi fi!”

Iosif și Benjamin sunt împreună o imagine a lui Mesia: Iosif ca slujitor suferind al DOMNULUI, respins și glorificat în acest timp; Benjamin ca Mesia, care va domni în curând în putere și glorie (Geneza 49.27), Fiul la dreapta Tatălui (Geneza 35.18). Iudeii ortodocși de astăzi Îl așteaptă pe Mesia, dar numai ca Benjamin. Frații l-au respins pe Iosif, dar Îl iubesc pe Benjamin.

Cel mai groaznic lucru pentru Iacov nu este foametea, ci faptul că trebuie să-l dea pe Benjamin. Dar, forțați de foamete, Iacov și frații trebuie acum să-l aducă totuși pe Benjamin la Iosif, adică să-i unească pe Benjamin și pe Iosif. Iuda, care inițiasc respingerea lui Iosif (Geneza 37.26,27), se arată acum ca fiind cel care urmărește interesele tatălui său, dar și pe cele ale lui Benjamin. O lucrare de restaurare crește în el și în frați. Iacov cedează în cele din urmă. Mai întâi, el rezolvă din nou totul pentru a-l face pe „om” să se îndure. Abia apoi el pune totul în mâinile lui Dumnezeu, Atotputernicul. Aici îl vedem din nou, pentru o clipă, pe vechiul Iacov.

Dar el își amintește și de îndurarea lui Dumnezeu, pe care vrea să se bazeze. Și noi putem să ne încredințăm acesteia pe drumul pe care trebuie să-l urmăm; nu există altă cale. Uneori trebuie să fim forțați să experimentăm îndurarea. Iacov se teme să piardă totul, dar primește totul înapoi, și mai mult decât pierduse. Acesta este modul lui Dumnezeu de a ne binecuvânta.

Geneza 43.15-23 | Primirea în Egipt

Geneza 43.15-23: Și ei au luat darul acela și au luat argint dublu în mâinile lor, și pe Benjamin, și s-au ridicat și au coborât în Egipt și au stat înaintea lui Iosif. Și Iosif a văzut pe Benjamin cu ei și a zis celui care era peste casa lui: „Du pe acești oameni în casă și înjunghie vite și gătește; pentru că oamenii aceștia vor mânca la amiază cu mine”. Și omul acela a făcut cum zisese Iosif; și omul acela a adus pe oameni în casa lui Iosif. Și oamenii s-au temut pentru

că au fost duși în casa lui Iosif și ziceau: „Pentru argintul care ne-a fost pus înapoi în sacii noștri la început, ne duc ei înăuntru, ca să se năpustească asupra noastră și să cadă asupra noastră și să ne ia robi, pe noi și pe măgarii noștri”. Și s-au apropiat de omul care era peste casa lui Iosif și i-au vorbit la intrarea casei. Și i-au zis: „Vai, domnul meu! Întâia dată am coborât, în adevăr, ca să cumpărăm de mâncare. Și a fost așa: când am ajuns la locul de popas, am deschis sacii noștri și, iată, argintul fiecăruia era la gura sacului său: argintul nostru, după greutatea lui; și l-am adus din nou în mâinile noastre. Și am adus alt argint în mâinile noastre, ca să cumpărăm de mâncare. Nu știm cine a pus argintul nostru în sacii noștri”. Și el le-a zis: „Pace vouă, nu vă temeți; Dumnezeuul vostru și Dumnezeuul tatălui vostru v-a dat comoara voastră în sacii voștri; argintul vostru a venit la mine”. Și le-a scos pe Simeon.

Au pornit la drum cu Benjamin. Dar încă trebuie să se dovedească dacă ei pleacă doar din cauza foamei, și de aceea îl iau pe Benjamin cu ei, sau dacă există o îngrijorare reală pentru Benjamin. Când Iosif vede că frații îl au pe Benjamin cu ei, inima lui se deschide mai larg față de ei. Vrea ca ei să vină la el acasă și să mănânce cu el. Iosif are dorința de a-și binecuvânta frații. Dar toate binecuvântările nu fac decât să-i facă pe frați mai temători și mai suspicioși. Ei nu au încredere în el. Din nou, ei încearcă să-și liniștească conștiința oferind tot felul de explicații și scuze.

Apoi aud din gura administratorului lui Iosif: „Pace vouă, nu vă temeți; Dumnezeuul vostru și Dumnezeuul tatălui vostru v-a dat comoara voastră în sacii voștri”. Ceea ce voiau să cumpere a fost plătit fără ca ei să știe. Ei încep să învețe că niciun merit propriu nu poate satisface nevoia în care se află, ci că totul este aranjat prin harul lui Dumnezeu. Trebuie să învățăm și noi această lecție. Și uneori trebuie să o repetăm.

Geneza 43.24-34 | A doua întâlnire cu Iosif

Geneza 43.24-34: Și omul acesta a dus pe oameni în casa lui Iosif și le-a dat apă și și-au spălat picioarele; și a dat nutreț măgarilor lor. Și ei au pregătit darul pentru venirea lui Iosif la amiază, pentru că auziseră că vor mânca pâine acolo. Și Iosif a venit acasă. Și i-au adus în casă darul care era în mâna lor și s-au plecat înaintea lui cu fața la pământ. Și el i-a întrebat de sănătate și a zis: „Este bine tatăl vostru, bătrânul despre care ați vorbit? Mai trăiește?” Și ei au zis: „Robul tău, tatăl nostru, este bine; mai trăiește”. Și și-au plecat capul și au făcut o plecăciune. Și el și-a ridicat ochii și l-a văzut pe Benjamin, fratele său, fiul mamei sale, și a zis: „Acesta este fratele vostru cel mai mic despre care mi-ați vorbit?” Și a zis: „Dumnezeu să Se îndure de tine, fiul meu!” Și Iosif s-a grăbit, pentru că îi ardea inima pentru fratele său; și a căutat un loc unde să plângă și a intrat în camera sa și a plâns acolo. Și și-a spălat fața și a ieșit și s-a stăpânit și a zis: „Puneți pâine!” Și lui i-au pus deoparte, și lor deoparte, și pentru egiptenii care mâncau cu el deoparte; pentru că egiptenii nu pot mânca pâine împreună cu evreii, pentru că aceasta este o urâciune pentru egipteni. Și s-au așezat înaintea lui, cel întâi-născut după dreptul lui de naștere și cel mai mic după tinerețea lui. Și oamenii se uitau uimiți unul la altul. Și a pus să le dea porții dinaintea lui. Și porția lui Benjamin era de cinci ori mai mare decât a oricărui dintre ei. Și au băut și s-au veselit cu el.

Ajunși la Iosif, s-au plecat a doua oară în fața lui. Iosif nu îi întreabă de bani, ci acționează după inima lui. El le asigură hrana. Frații se gândesc că trebuie să aducă un dar, de vreme ce vor mânca cu cel de-al doilea după împărat. Dar Iosif nu pare să ia deloc în considerare acest dar. Așa că nici noi nu trebuie să venim la Dumnezeu cu un dar, dacă ne gândim că astfel trebuie să-L înduplecăm.

Iosif a spus: „Oamenii aceștia vor mânca la amiază cu mine” (versetul 16). A accepta simplu acest lucru este prea mult pentru cineva care nu este convins de bunătatea sa. Același lucru este

valabil și astăzi pentru oricine care, din falsă modestie, refuză să accepte oferta Domnului Isus: „Veniți, pentru că acum toate sunt gata” (Luca 14.16,17)!

Iosif nu este interesat de darurile lor, ci de ei înșiși. El îi întreabă dacă sunt bine și cum se simte bătrânul lor tată. Cu întrebarea despre bunăstare, tatăl său îl trimisese la frații săi cu mai bine de douăzeci de ani în urmă (Geneza 37.14). Ei răspund la întrebarea lui Iosif despre tatăl lor spunând că se simte bine. Dar este adevărat acest lucru? În răspunsul lor, ei nu spun nimic despre durerea tatălui lor.

Când Iosif îl vede pe Beniamin, trebuie să plângă din nou. Pentru aceasta se desparte de ei. Uneori este bine ca alții să ne vadă lacrimile (Faptele apostolilor 20.19; 2 Timotei 1.4), dar uneori este bine și ca alții să nu ne vadă lacrimile (compară cu Ieremia 13.17; Luca 22.62). Cât de mult i-ar fi plăcut să se facă cunoscut lor! Dar lucrarea asupra fraților săi nu este încă terminată. Domnul Isus acționează în același mod cu femeia de la fântâna din Sihar, în Ioan 4. Nici ei nu i se face cunoscut imediat, ci numai după ce conștiința ei a ajuns în lumină (Ioan 4.25,26).

Iosif se constrânge pe sine însuși. Deși nu s-a făcut încă cunoscut, el arată prin aranjarea mesei că îi cunoaște pe ei și povestea lor. La rândul său, acest lucru îi impresionează pe frați, care își dau seama prin această abordare că gazda lor de rang înalt are cunoștințe supranaturale despre relațiile lor de familie. Dar ei nu pot decât să se privească unul pe celălalt cu nedumerire. Dându-i lui Beniamin de cinci ori mai mult decât fraților săi, Iosif testează atitudinea lor față de Beniamin. Vor fi geloși sau îi vor face pe plac?

La sfârșitul capitolului citim pentru prima dată despre bucurie după toată tristețea. Bucuria fraților nu este încă cu privire la Iosif însuși, ci doar cu privire la ceea ce primesc de la el.

Geneza 44

Introducere

Capitolul conține mărturisirea totală a vinovăției fraților, pronunțată de Iuda. Dumnezeu, datorită înțelepciunii date lui Iosif, îi aduce pe frați înapoi, ca să zicem așa, pe câmpul din Dotan, unde l-au aruncat pe Iosif în groapă și l-au vândut (Geneza 37.17-28). În acel moment, strigătele de groază ale lui Iosif nu au avut nici un efect (Geneza 42.21). Ce vor face acum cu Benjamin, care este iubit de tatăl său (versetul 20)? Îl vor sacrifica și pe el?

Geneza 44.1-13 | Potirul din sacul lui Benjamin

Geneza 44.1-13: Și a poruncit celui care era peste casa lui, zicând: „Umple sacii oamenilor aceștia cu hrană, cât vor putea purta, și pune argintul fiecăruia la gura sacului său. Și pune potirul meu, potirul de argint, la gura sacului celui mai mic, împreună cu argintul pentru grâul său”. Și a făcut după cuvântul lui Iosif pe care-l spusese. Dimineața, când s-a luminat, s-a dat drumul oamenilor, lor și măgarilor lor. Au ieșit din cetate și nu erau încă departe și Iosif a zis celui care era peste casa lui: „Ridică-te! Urmărește pe acești oameni și ajunge-i și spune-le: «De ce ați răsplătit rău pentru bine? Nu este acesta potirul din care bea domnul meu și în care ghicește el cu adevărat? Rău ați făcut ce ați făcut!»” Și i-a ajuns și le-a spus cuvintele acestea. Și ei i-au zis: „De ce vorbește domnul meu cuvinte ca acestea? Departe de robii tăi să facă un astfel de lucru. Iată, argintul pe care l-am găsit în gura sacilor noștri ți l-am adus din nou din țara Canaanului; și cum să fi furat noi aur sau argint din casa domnului tău? La care dintre robii tăi se va găsi, să moară; iar noi vom fi robii domnului meu”. Și el a zis: „Acum deci fie după cuvintele voastre: acela la care se va găsi să fie robul meu, iar voi să fiți nevinovați”. Și s-au grăbit și au dat jos fiecare sacul său pe pământ și fiecare și-a deschis sacul său. Și el a căutat, începând cu cel mai mare și sfârșind cu cel mai mic; și potirul s-a găsit în sacul lui Benjamin. Atunci ei și-au sfâșiat hainele și și-au încărcat fiecare măgarul și s-au întors în cetate.

Din nou, frații primesc o măsură de grâu din belșug, banii fiind și ei puși în sacii lor. Pe tot parcursul încercării, Dumnezeu Își arată neschimbat harul.

Potirul trebuie să fie în sacul lui Benjamin. El era singurul dintre frați care era nevinovat de respingerea lui Iosif, dar lui Benjamin i se atribuie toată vina. Este ceea ce s-a întâmplat și cu Domnul Isus. Cel drept a suferit pentru cei nedreți (1 Petru 3.18). Aceasta este ceea ce frații (și noi la fel) trebuie să învețe.

Probabil că putem vedea în administrator o imagine a Duhului Sfânt. El face tot ceea ce spune Iosif. El îi urmărește pe frați și „descoperă” potirul în sacul lui Benjamin. Acest lucru îi face pe frați să fie cuprinși de o mare descurajare. Ei nu mai găsesc nicio scuză. La aceasta Duhul Sfânt vrea întotdeauna să aducă un suflet: o cunoaștere fără scuze.

În ceea ce privește potirul, ei sunt cu adevărat nevinovați. Dar pentru conștiința lor acest lucru nu are nicio importanță. Iuda nici măcar nu pomenește de potir. Odată ce conștiința se trezește și este convinsă de păcat, ea se ocupă doar de adevărata problemă a vinovăției. Ei își rup hainele, așa cum a făcut odată Iacov când i-au adus vestea ipocrită a morții lui Iosif (Geneza 37.34).

Geneza 44.14-17 | Mărturisirea în fața lui Iosif

Geneza 44.14-17: Și Iuda și frații săi au intrat în casa lui Iosif; și el era încă acolo; și au căzut cu fața la pământ înaintea lui. Și Iosif le-a zis: „Ce faptă ați făcut? N-ați știut că un om ca

mine știe, în adevăr, să ghicească?” Și Iuda a zis: „Ce să zicem domnului meu? Ce să vorbim și cum să ne îndreptăm? Dumnezeu a descoperit nelegiuirea robilor tăi; iată, suntem robii domnului meu, noi și acela în a cărui mână s-a găsit potirul”. Și el a zis: „Departă de mine să fac aceasta! Omul în a cărui mână s-a găsit potirul, acela va fi robul meu, iar voi suiți-vă în pace la tatăl vostru”.

Ajungând din nou la Iosif, de data aceasta nu numai că se pleacă în fața lui, dar cad la pământ în fața lui. Frații recunosc dreptatea lui Dumnezeu. Ei spun că El a scos la lumină vina lor, și prin aceasta se referă probabil la răul pe care i l-au făcut lui Iosif. Ei resimt ceea ce li se întâmplă acum ca pe o dreaptă socoteală a lui Dumnezeu. Nici o împotrivire nu iese de pe buzele lor. Tot ce pot face este să se ofere ca sclavi, împreună cu Beniamin. Frații își arată solidaritatea cu Beniamin.

Dar Iosif continuă să le testeze convingerile. El îi conduce tot mai aproape de scop: o mărturisire deplină și restabilirea comuniunii cu el. Iosif știe că sunt nevinovați cu privire la potir, dar au mărturisit ei trecutul? De aceea, el i-a pus într-o situație ca și odioasă. Ce vor face ei acum? Îl vor lăsa pe fratele lor în robie, știind că este nevinovat? Îl vor înșela din nou pe tatăl lor, Iacov, cu o poveste inventată - dar acum cu privire la Beniamin? Însă acum devine vizibil faptul că harul și-a făcut lucrarea în inimile lor.

Geneza 44.18-34 | Intervenția lui Iuda pentru tatăl său

Geneza 44.18-34: Atunci Iuda s-a apropiat de el și a zis: „Te rog, domnul meu, să vorbească robul tău un cuvânt în auzul domnului meu și să nu se aprindă mânia ta împotriva robului tău; pentru că tu ești ca Faraon. Domnul meu a întrebat pe robii săi, zicând: «Aveți voi tată sau frate?» Și noi am zis domnului meu: «Avem un tată bătrân și un copil al bătrâneții sale, încă tânăr; și fratele lui a murit și el a rămas singur de la mama sa; și tatăl său îl iubește». Și tu ai zis robilor tăi: «Aduceți-l la mine, ca să-l văd cu ochii mei». Și noi am zis domnului meu: «Băiatul nu poate să lase pe tatăl său, pentru că, dacă va lăsa pe tatăl său, tatăl său va muri». Și ai zis robilor tăi: «Dacă fratele vostru cel mai mic nu va coborî cu voi, nu-mi veți mai vedea fața». Și a fost așa: când ne-am suit la robul tău, tatăl nostru, i-am spus cuvintele domnului meu. Și tatăl nostru a zis: «Mergeți din nou, cumpărați ceva de mâncare». Dar noi am zis: «Nu putem coborî; dacă fratele nostru cel mai mic va fi cu noi, atunci vom coborî, pentru că nu putem vedea fața omului acela dacă fratele nostru cel mai mic nu va fi cu noi». Și robul tău, tatăl meu, ne-a zis: «Știți că soția mea mi-a născut doi copii. Și unul a ieșit de la mine, și am zis: «Cu adevărat, a fost sfâșiat»; și nu l-am mai văzut până acum. Și dacă veți lua de la mine și pe acesta și i se va întâmpla vreo nenorocire, cu durere veți coborî perii mei albi în Locuința morților». Și acum, când voi merge la robul tău, tatăl meu, și băiatul nu va fi cu noi – și sufletul lui este legat de sufletul său – va fi așa: când va vedea că băiatul nu este, va muri; și robii tăi vor coborî cu durere perii albi ai robului tău, tatăl nostru, în Locuința morților. Pentru că robul tău s-a pus garant la tatăl meu pentru băiat, zicând: «Dacă nu ți-l voi aduce, voi fi vinovat înaintea tatălui meu în toate zilele». Acum dar, te rog, robul tău să rămână rob domnului meu în locul băiatului și băiatul să se suie cu frații săi. Căci cum să mă sui eu la tatăl meu și băiatul să nu fie cu mine? Să nu văd răul care va veni peste tatăl meu!”

În acest pasaj auzim mijlocirea sfâșietoare de inimă a lui Iuda. Iosif a ajuns la țintă. El observă cum s-a schimbat Iuda. Nu mai există nici un fel de insensibilitate față de tatăl său, așa cum a existat atunci când Iosif a fost respins. Din mijlocirea lui reiese și dragostea lui pentru Beniamin, fiul bătrânului Iacov. El a învățat să fie atent la sentimentele tatălui său și ale fratelui său mai mic.

Acest lucru este important și în relațiile reciproce dintre credincioși. În special în ceea ce privește relația dintre Tatăl și Fiul, este important să ne dăm seama de ceea ce a simțit Tatăl atunci când Fiul său a suferit, atât din partea omului, cât și din partea lui Dumnezeu. Nu suntem noi adesea insensibili la acest lucru?

Această schimbare în inima lui Iuda este o schimbare pe care numai Dumnezeu ar fi putut să o facă în inima lui. El nu se luptă pentru ca el însuși să iasă liber, ci pentru ca lui Beniamin să i se permită să se întoarcă la tatăl său. De asemenea, nu există nici o apărare puternică pentru a dovedi nevinovăția lui Beniamin. El nu caută cuvinte de justificare, ci face apel la compasiunea lui Iosif. Iuda nu pledează pentru a-l scăpa pe Beniamin, ci cere îndurare (Iov 9.15).

Nu mai există nimic în sentimentele lui Iuda față de tatăl său care să indice că vrea să-și înșele tatăl, așa cum s-a întâmplat mai devreme cu Iosif. În acel moment, Iuda a fost forța motrice în respingerea lui Iosif. Viața lui personală era, de asemenea, reprobabilă (Geneza 38.1-26). Aici auzim mărturisirea că Dumnezeu a scos la lumină nelegiuirile lor (versetul 16).

El descrie într-un mod impresionant dragostea lui Iacov pentru Beniamin și ce efort a fost nevoie pentru a-l aduce pe Beniamin. El exprimă durerea pe care Iacov ar avea-o dacă nici Beniamin nu s-ar întoarce (de 14 ori menționează numele „tatălui” și de 12 ori vorbește despre „fratele” său). În cele din urmă, el se oferă ca sclav în locul lui Beniamin.

Iuda apare aici ca reprezentant al întregului popor. Ca seminție, ei poartă cea mai mare responsabilitate pentru respingerea lui Mesia. Ei au fost cei care au rămas în țară după întoarcerea din Babilon, când Domnul Isus a lucrat acolo.

Geneza 45

Geneza 45.1-3 | Iosif se face cunoscut

Geneza 45.1-3: Și Iosif n-a putut să se stăpânească înaintea tuturor celor care stăteau lângă el și a strigat: „Să iasă de la mine orice om!” Și nimeni n-a rămas cu Iosif când s-a făcut cunoscut fraților săi. Și și-a înălțat glasul plângând; și egiptenii au auzit, și casa lui Faraon a auzit. Și Iosif a zis fraților săi: „Eu sunt Iosif; mai trăiește tatăl meu?” Și frații lui nu i-au putut răspunde, pentru că erau tulburați înaintea lui.

Iuda și-a încheiat discursul emoționant fără ca Iosif să-l întrerupă. Apoi a sosit momentul, pe care Iosif îl aștepta de atâta vreme. După dovada emoționantă a lucrării de har a lui Dumnezeu în inimile fraților, Iosif nu se mai poate stăpâni și se face cunoscut fraților săi.

Nimic altceva nu-i poate satisface inima decât să se facă cunoscut fraților săi. El vrea ca ei să îl cunoască. Vrea să aibă o părtășie conștientă cu ei pe baza lucrării de har pe care tocmai au experimentat-o. De asemenea, nimic altceva nu poate da odihnă inimii fraților.

Acesta este și modul în care Dumnezeu se poartă cu păcătosul și la ce vrea să-l aducă: ca Domnul Isus să i se facă cunoscut. Acesta este, de asemenea, modul în care Dumnezeu se poartă cu ai Săi: El vrea ca ei să nu mai vadă pe nimeni altcineva în afară de Isus singur (Matei 17.6-8). Acesta este un act de mărturisire pentru fiecare suflet în parte. Nu poate fi nimeni altcineva prezent.

Din nou citim că Iosif plânge, ba chiar plânge cu voce tare ca să audă toată lumea. S-a făcut o lucrare asupra fraților prin înțelepciunea cu care i-a tratat Iosif, al cărei rezultat nu-l lasă neatins pe Iosif. El este cuprins de această lucrare în adâncul ființei sale. Apoi, când vede efectul pe care îl are, el dă frâu liber sentimentelor sale. Cu siguranță că aceasta este o imagine a emoției din inima Domnului Isus în fiecare lucrare de întoarcere la Dumnezeu și pocăință a unui om, fie că este necredincios sau credincios.

Faptul că se face cunoscut este atât de emoționant pentru frați, încât aceștia se retrag de la el de frică. În mod similar, Domnul Isus S-a făcut cunoscut lui Saul, căruia i-a spus: „Eu sunt Isus”. Saul a fost și el copleșit și s-a aruncat la pământ, pentru că și-a dat seama că Cel pe care Îl credea mort era încă viu (Faptele apostolilor 9.4,5).

Geneza 45.4-15 | Iosif își deschide inima

Geneza 45.4-15: Și Iosif a zis fraților săi: „Apropiați-vă de mine, vă rog!” Și ei s-au apropiat. Și a zis: „Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care l-ați vândut pentru Egipt. Și acum, nu vă întristați și nu vă mâniați pe voi înșivă că m-ați vândut aici; pentru că pentru păstrarea vieții m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. Pentru că în acești doi ani a fost foametea în țară și mai sunt încă cinci ani în care nu va fi nici arătură, nici seceriș. Și Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze o rămășiță pe pământ și să vă păstreze viața printr-o mare salvare. Și acum, nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu; și El m-a făcut tată al lui Faraon, și domn peste toată casa lui, și stăpânitor peste toată țara Egiptului. Grăbiți-vă și suiți-vă la tatăl meu și spuneți-i: «Așa zice fiul tău, Iosif: «Dumnezeu m-a făcut domn peste tot Egiptul; coboară la mine, nu întârzia. Și vei locui în ținutul Gosen și vei fi lângă mine, tu, și fiii tăi, și fiii fiilor tăi, și oile tale, și boii tăi, și tot ce ai. Și te voi hrăni acolo – pentru că mai sunt încă cinci ani de foamete – ca să nu pieri, tu, și casa ta, și tot ce ai». Și, iată, ochii voștri și ochii lui Benjamin, fratele meu, văd că gura mea vă vorbește. Și să istorisiți tatălui meu toată gloria mea în Egipt și tot ce ați văzut și să vă grăbiți și să coborâți aici pe tatăl meu“. Și a căzut pe

grumazul lui Benjamin, fratele său, și a plâns; și Benjamin a plâns pe grumazul lui. Și a sărutat pe toți frații săi și a plâns cu ei. Și, după aceasta, frații lui au vorbit cu el.

Expresia „Eu sunt Iosif” umple inima fraților de teamă și de cutremur. Iată că îl văd pe fratele lor, pe care îl credeau mort, pe care îl urăseră, îl respinseseră și practic îl uciseseră. El nu numai că este viu, dar este domn peste toate. Și în acest sens, el este o imagine a Domnului Isus (Evrei 2.8).

Iosif își deschide inima față de frații săi cu bunătate și dragoste. El le spune că acțiunile lor rele l-au adus în acest loc! Respingerea lor a fost mijlocul prin care i-a oferit această poziție. Dumnezeu l-a condus astfel. Nu există nici cea mai mică răzbunare la el.

Certitudinea că voința lui Dumnezeu, și nu a omului, controlează totul ne va feri de răzbunare sau de amărăciune și, dimpotrivă, ne va face să fim pregătiți pentru reconciliere. Persoana spirituală poate recunoaște mâna lui Dumnezeu în tot ceea ce se întâmplă și, prin urmare, este capabilă să îl ierte pe cel care îi greșește.

Cu toate acestea, acest lucru nu diminuează în niciun fel răul pe care i l-au făcut. Dar chiar și atunci când oamenii acționează în mândria lor, Dumnezeu este mai presus de ei (Exodul 18.11). Ceea ce omul a făcut în rău, Dumnezeu a folosit pentru bine. Așa s-a întâmplat și cu Domnul Isus, care, pe de o parte, a fost predat după sfatul lui Dumnezeu, iar pe de altă parte a fost dat la moarte prin mâinile unor ucigași (Faptele apostolilor 2.23).

Vedem aici ceva ce va rămâne probabil pentru totdeauna un mister pentru om. Pe de o parte, responsabilitatea omului, care îi poate fi, și îi va fi pe deplin imputată. Pe de altă parte, sfatul lui Dumnezeu, în care El dă un loc la ceea ce face omul în răutate, dar fără a-l face pe om mai puțin responsabil pentru aceasta.

Bucuria care umple inima lui Iosif este asemenea bucuriei bunului păstor care și-a găsit oaia (Luca 15.6). Frații primesc misiunea plină de bucurie de a merge să-l aducă pe tatăl lor și să-i povestească „toată gloria mea în Egipt și tot ce ați văzut”. Aceasta este o misiune și pentru noi: să Îi spunem lui Dumnezeu, Tatăl, tot ceea ce am văzut din gloria Domnului Isus.

Iosif le răsplătește fraților săi binele pentru rău (compară cu Matei 5.44; Romani 12.19-21). El își asumă toată grija pentru ei și familiile lor pentru cei cinci ani de foamete care au mai rămas. Mai presus de toate, ei trebuie să fie aproape de el.

Iosif le atrage atenția că ei îl văd și îl aud. Ei nu văd și nu aud un frate răzbunător, ci unul care îi copleșește cu beneficii și le oferă perspectiva multor alte beneficii. El face totul pentru a le îndepărta teama. Ochii lor îi văd gloria, urechile lor îi aud promisiunile, inimile lor îi simt dragostea caldă când le cade la gât și îi sărută călduros. „În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica” (1 Ioan 4.18). Nu mai există niciun semn al durității, pe care o arătase mai devreme.

Când sunt astfel copleșiți de dovada dragostei și bunătății sale, limbile lor se dezleagă. La fel se întâmplă și cu noi. O inimă copleșită de dragostea Domnului Isus nu poate să tacă. De ceea ce este plină inima, gura se revarsă, atât către Dumnezeu, pentru a-I da slavă, cât și către oameni, pentru a le spune ce a făcut El pentru sufletele noastre.

Geneza 45.16-24 | Misiunea de a-l aduce pe Iacov

Geneza 45.16-24: Și s-a auzit zvonul în casa lui Faraon, zicându-se: „Au venit frații lui Iosif”. Și a fost bine în ochii lui Faraon și în ochii robilor lui. Și Faraon a zis lui Iosif: „Spune fraților tăi: «Faceți aceasta: încărcați-vă animalele și mergeți, duceți-vă în țara Canaanului. Și luați pe tatăl vostru și familiile voastre și veniți la mine; și vă voi da ce este mai bun în țara Egiptului

și veți mânca grăsimea țării». Și ți s-a poruncit: «Faceți aceasta: luați-vă care din țara Egiptului pentru copiii voștri și pentru soțiile voastre și luați pe tatăl vostru și veniți. Și să nu vă pară rău de lucrurile voastre, pentru că tot ce este mai bun în întreaga țară a Egiptului va fi al vostru». Și fiii lui Israel au făcut așa. Și Iosif le-a dat care, după porunca lui Faraon, și le-a dat merinde pentru drum. Și a dat fiecăruia dintre ei haine de schimb, iar lui Benjamin i-a dat trei sute de arginți și cinci haine de schimb. Și tatălui său i-a trimis acestea: zece măgari încărcăți cu bunurile Egiptului și zece măgărițe încărcate cu grâu și pâine și merinde pentru tatăl său pentru călătorie. Și a dat drumul fraților săi și ei au plecat. Și le-a zis: „Să nu vă certați pe drum!”

Pentru a fi la Iosif, trebuie să se renunțe la tot. Dar ei nu trebuie să regrete acest lucru (versetul 20), deoarece Faraon (aici o imagine a lui Dumnezeu) spune că le va da ce este mai bun din țara Egiptului. Înainte, ei veniseră la Iosif cu puține din cele mai bune lucruri din țara Canaanului (Geneza 43.11), dar de la Iosif ei primesc ce este mai bun din Egipt. Cu o promisiune asemănătoare, Domnul Isus i-a încurajat și pe ucenicii Săi, și astfel și pe noi (Marcu 10.29,30).

Dar ei nu primesc doar un pământ. Iosif (o imagine a Domnului Isus) le dă tot ce este necesar pentru a veni aici. *Carele*, pe care să călătorească, o imagine a Duhului Sfânt care le dă putere și îi îndrumă pe credincioși în călătorie, ei nu trebuie să meargă cu propriile forțe. *Hrana*, o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu, din care credinciosul se poate hrăni și prin care primește și putere pentru călătorie. *Haine de schimb*, o imagine a lui Hristos care devine vizibil în lume prin noi (Galateni 3.27).

Așadar, frații sunt trimiși la drum cu un ultim îndemn: „Nu vă certați pe drum”. Foarte ușor, pe drum, în timp ce discutau între ei despre experiențele lor, puteau să-și reproșeze unul altuia comportamentul lor în tot ceea ce privește tratamentul aplicat lui Iosif. Unul ar putea spune că a mai spus-o și înainte (Geneza 42.22), altul ar putea spune că el însuși nu l-a aruncat pe Iosif în groapă, etc. Dar Iosif i-a iertat pe toți, așa că nu trebuiau să-și facă reproșuri unii altora.

Îndemnul de a nu se mânia și de a nu se certa este foarte necesar și pentru noi. Noi, creștinii, cărora Domnul Isus le-a dat totul, avem nevoie în mod deosebit de acest îndemn, dar de multe ori uităm. Ucenicii se certau și ei pentru cine era cel mai important, și aceasta în timp ce Domnul Isus era ocupat cu suferința Sa și vorbea despre ea (Luca 22.24).

Geneza 45.25-28 | Iosif este încă în viață!

Geneza 45.25-28: Și s-au suit din Egipt și au venit în țara Canaanului la Iacov, tatăl lor. Și i-au istorisit, zicând: „Iosif mai trăiește și este cârmuitor peste toată țara Egiptului”. Și inima lui era rece, pentru că nu-i credea. Și i-au spus toate cuvintele lui Iosif pe care li le zisese. Și a văzut carele pe care le trimisese Iosif ca să-l ducă. Și duhul lui Iacov, tatăl lor, s-a înviorat. Și Israel a zis: „Destul! Iosif, fiul meu, tot mai trăiește; mă voi duce și-l voi vedea înainte de a muri”.

Când Iacov a primit haina pestriță a fiului său înmuiată în sânge, nu a avut nicio îndoială. Fiul său fusese sfâșiat de un animal sălbatic (Geneza 37.33). Când aude acum că fiul său Iosif este încă în viață, nu-i vine să creadă. Și noi credem mai degrabă veștile rele decât cele bune, credem mai degrabă minciunile decât adevărul. Numai prin lucrarea harului putem crede adevărul.

Inima lui Iacov a înghețat atunci când fiii săi i-au spus că Iosif este încă în viață. Viața revine la el doar atunci când ei „i-au spus toate cuvintele lui Iosif, pe care el li le zisese, când a văzut carele pe care le trimisese Iosif ca să-l aducă”. În aceasta putem vedea o imagine a puterii dătătoare de viață a Cuvântului lui Dumnezeu (cuvintele lui Iosif) și a Duhului Sfânt (carele pe care le trimisese Iosif).

Capitolul 45

Acum, Iacov este numit Israel, pentru că puterea duhului său se întoarce. Iacov nu vorbește despre gloria lui Iosif, ci despre faptul că el este încă în viață. Acest lucru este suficient, acesta este scopul. Singurul lucru, pe care îl dorește, este să-l vadă. Apoi poate muri în pace.

Domnul Isus a spus că numai atunci când cineva este născut din nou, născut din apă și din Duh, poate vedea și intra în Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3.3,5). Apa este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu (Efeseni 5.26). Așadar, numai Cuvântul lui Dumnezeu, sub acțiunea Duhului Sfânt, este capabil să nască o viață nouă. Aceasta era, vorbind simbolic, ceea ce a înviorat inima anesteziată (Notă: în olandeză se spune „anesteziată” aici, ca și în textul biblic) a lui Iacov.

Atunci când inima noastră a devenit anesteziată, ea este înviorată doar atunci când citim din nou Cuvântul lui Dumnezeu și auzim în El cuvintele adevăratului Iosif, adică ale Domnului Isus, și când cuvintele prind viață pentru noi, prin Duhul Sfânt care locuiește în noi.

Geneza 46

Geneza 46.1 - 7 | Iacov pleacă în Egipt

Geneza 46.1-7: Și Israel a pornit cu tot ce avea și a venit la Beer-Șeba; și a înjunghiat jertfe Dumnezeului tatălui său, Isaac. Și Dumnezeu a vorbit lui Israel în viziuni de noapte și a zis: „Iacove! Iacove!” Și el a spus: „Iată-mă!” Și a zis: „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău; nu te teme să cobori în Egipt, pentru că te voi face o națiune mare acolo. Eu voi coborî cu tine în Egipt și te voi sui din nou, negreșit; și Iosif își va pune mâna pe ochii tăi”. Și Iacov s-a ridicat de la Beer-Șeba; și fiii lui Israel au suit pe Iacov, tatăl lor, și pe copiii lor și pe soțiile lor în carele pe care le trimisese Faraon ca să-l ducă. Și și-au luat vitele și bunurile pe care le agonisiseră în țara Canaanului și au venit în Egipt, Iacov și toată sămânța sa cu el. A adus cu el în Egipt pe fiii săi și pe fiii fiilor săi cu el, pe fiicele sale și pe fiicele fiilor săi și toată sămânța sa.

Pentru a-l întâlni pe Iosif, Iacov trebuie să lase în urmă tot ceea ce îi era familiar și drag. Și noi trebuie să uităm ceea ce este în urmă și să ne îndreptăm spre ceea ce este înaintea: Hristos (Filipeni 3.13,14). Pe drumul spre Iosif, Iacov îi aduce o jertfă lui Dumnezeu la granița țării, la Beer-Șeba. Beer-Șeba înseamnă „fântână a jurămintelor”. Este un memento al promisiunilor lui Dumnezeu.

Înainte de a pleca din țară, el vrea să Îl onoreze pe Dumnezeu. Se pare că nu vrea să plece mai departe fără convingerea că Dumnezeu merge cu el. Răspunsul nu lipsește. Dumnezeu îi amintește acolo lui Iacov promisiunile Sale de a face din el o națiune mare.

Dumnezeu este numit aici Dumnezeul tatălui său Isaac. Aceasta este o reamintire a faptului că Dumnezeu este Dumnezeul învierii. Ne amintește de Domnul Isus ca fiind Cel care a trecut prin moarte și a înviat. Iacov se află pe terenul învierii, pe terenul vieții noi. Cu Hristos, Cel Înviat, este legată orice binecuvântare.

Geneza 46.8-27 | Cu Iacov spre Egipt

Geneza 46.8-27: Și acestea sunt numele fiilor lui Israel care au venit în Egipt: Iacov și fiii săi; întâiul-născut al lui Iacov: Ruben. Fiii lui Ruben: Enoh și Palu și Hețron și Carmi. Și fiii lui Simeon: Iemuel și Iamin și Ohad și Iachin și Tohar și Saul, fiul unei canaanite. Și fiii lui Levi: Gherșon, Chehat și Merari. Și fiii lui Iuda: Er și Onan și Șela și Pereț și Zerah. Dar Er și Onan au murit în țara Canaanului. Și fiii lui Pereț erau: Hețron și Hamul. Și fiii lui Isahar: Tola și Pua și Iov și Șimron. Și fiii lui Zabulon: Sereș și Elon și Iahleel. Aceștia sunt fiii Leei, pe care i-a născut ea lui Iacov în Padan-Aram; și Dina, fiica lui. Toate sufletele fiilor săi și fiicelor sale erau treizeci și trei. Și fiii lui Gad: Tifion și Hagi, Șuni și Ețbon, Eri și Arod și Areli. Și fiii lui Așer: Imna și Ișva și Ișvi și Beria și Serah, sora lor. Și fiii lui Beria: Heber și Malchiel. Aceștia sunt fiii Zilpei, pe care a dat-o Laban fiicei sale, Leea, și ea a născut lui Iacov pe aceștia: șaisprezece suflete. Fiii Rahelei, soția lui Iacov: Iosif și Beniamin. Și lui Iosif i s-au născut în țara Egiptului Manase și Efraim, pe care i-a născut Asnat, fiica lui Poti-Fera, preotul din On. Și fiii lui Beniamin: Bela și Becher și Așbel, Ghera și Naaman, Ehi și Roș, Mupim și Hupim și Ard. Aceștia sunt fiii Rahelei, care i s-au născut lui Iacov; toate sufletele erau paisprezece. Și fiii lui Dan: Hușim. Și fiii lui Neftali: Iașteel și Guni și Iețer și Șilem. Aceștia sunt fiii Bilhei, pe care a dat-o Laban fiicei sale Rahela; și ea a născut pe aceștia lui Iacov; toate sufletele erau șapte. Toate sufletele care au venit cu Iacov în Egipt, care au ieșit din coapsele lui, în afară de soțiile fiilor lui Iacov, toate sufletele au fost șaiszeci și șase.

Și fiii lui Iosif, care s-au născut în Egipt, au fost două suflete. Toate sufletele casei lui Iacov care au venit în Egipt au fost șaptezeci.

Acestea sunt numele celor care au mers cu Iacov în Egipt. În versetul 26, este menționat un număr de 66 de persoane. Șase este numărul omului. Omul eșuează întotdeauna și nu ajunge niciodată la perfecțiune prin propriile forțe, despre care vorbește numărul șapte. În versetul 27 sunt 70 de suflete în total. Numărul 70 îi include pe Iacov, Iosif, Efraim și Manase. Imperfecțiunea omului (66) este anulată și schimbată în perfecțiune (70) atunci când este adăugat Iosif, o imagine a Domnului Isus.

În Faptele apostolilor 7 se vorbește despre 75 de suflete (Faptele apostolilor 7.14). Ambele numere sunt corecte. Afirmatia lui Ștefan (sau a lui Luca, ca scriitor al Faptelor apostolilor) se bazează pe Septuaginta sau LXX, traducerea greacă a Vechiului Testament.

Geneza 46.28-34 | Iacov îl vede din nou pe Iosif

Geneza 46.28-34: Și a trimis pe Iuda înaintea lui la Iosif, ca să dea de știre înaintea lui la Gosen. Și au venit în ținutul Gosen. Și Iosif și-a pregătit carul său și s-a suit în întâmpinarea lui Israel, tatăl său, în Gosen. Și s-a înfățișat înaintea lui; și a căzut pe grumazul lui și a plâns mult pe grumazul lui. Și Israel a zis lui Iosif: „De acum pot să mor, fiindcă ți-am văzut fața, pentru că tu tot mai trăiești”. Și Iosif a zis fraților săi și casei tatălui său: „Mă voi sui și îi voi vorbi lui Faraon și-i voi zice: «Frații mei și casa tatălui meu, care erau în țara Canaanului, au venit la mine. Și oamenii aceștia sunt păstori, pentru că au fost păzitori de vite; și ei și-au adus turmele și cirezile și tot ce au». Și va fi așa: când vă va chema Faraon și va zice: «Care este ocupația voastră?», să spuneți: «Robii tăi au văzut de vite din tinerețea noastră și până acum, atât noi, cât și părinții noștri»; ca să puteți locui în țara Gosen, pentru că orice păstor este o urâciune pentru egipteni”.

Nu numai că Iacov dorea să-l revadă pe Iosif, dar și Iosif dorea să-și revadă tatăl. El merge să-l întâlnească. Când plecăm într-o călătorie pentru a-L întâlni pe Domnul, vom vedea că și Domnul vine în întâmpinarea noastră. Ceea ce spune Iacov în versetul 30 ne face să ne gândim la ceea ce spune Simeon în Luca 2, când îl ia în brațe pe copilul Isus (Luca 2.25-30).

Vedem în toată comportarea lui Iosif cum el, ca fiu, își onorează tatăl. Este de datoria copiilor să își onoreze părinții (Efeseni 6.1-3). Această obligație rămâne, chiar și atunci când copiii au o poziție mai bună în societate decât părinții lor. Dragostea lui Iosif pentru tatăl său nu s-a diminuat de-a lungul anilor. Pentru Iacov, această reuniune este împlinirea celei mai mari dorințe a sa. El este mulțumit și poate muri. Dar el va mai trăi încă 17 ani (Geneza 47.28).

Iosif vrea să-și prezinte familia lui Faraon. El le spune ce să răspundă atunci când Faraon îi întreabă despre ocupația lor. Se pare că este o întrebare obișnuită din partea lui Faraon pentru cei care vin la el. Iosif îi pregătește pentru ea. Răspunsul trebuie să fie că ei au fost întotdeauna crescători de vite. Dumnezeu, despre care Faraon este o imagine, ne întreabă și pe noi: „Cu ce te ocupi?” Putem răspunde și noi: „Îngrijim de turmă, îngrijim ceea ce ni s-a încredințat, îngrijim ca tot ceea ce facem să fie spre slava Ta” (Coloseni 3.17)?

Cuvântul „activitate” este același cu cel tradus prin „poezie” în Psalmul 45: „Eu zic: «Îmi dedic versurile împăratului!»” (Psalmul 45.1b). Așadar, în răspunsul pe care Iosif îl pune în gura fraților săi, frații spun de fapt că activitatea lor, ocupația lor, este un poem despre împărat, despre slava sa, care este descrisă mai detaliat în Psalmul 45. Aceasta este ceea ce Domnul Isus vrea să realizeze și în viața noastră, ceea ce vrea să pună în gura noastră, ca să spunem așa. El vrea ca viața noastră să fie un poem în care să fie cântată gloria lui Dumnezeu.

Nu este de mirare că este scris: „Orice păstor este o urâciune pentru egipteni”. De aceea, familiei lui Iacov i se alocă o parte separată din țara Egiptului și este împiedicată să se asocieze cu egiptenii. Prin amestecul cu egiptenii, ei și-ar pierde identitatea, ceea ce nu este cazul acum. Ei rămân separați de egipteni și, în acest fel, își păstrează independența națională și religioasă.

Există, de asemenea, o aplicație spirituală a faptului că păstorii sunt o urâciune pentru egipteni. Egiptenii sunt o imagine a lumii. Cineva din lume percepe viața unui creștin, care trăiește pentru gloria lui Dumnezeu, ca fiind o urâciune.

Geneza 47

Geneza 47.1-6 | Frații la Faraon

Geneza 47.1-6: Și Iosif a venit și i-a vorbit lui Faraon și a zis: „Tatăl meu și frații mei și turmele lor și cirezile lor și tot ce au ei au venit din țara Canaanului; și, iată, sunt în ținutul Gosen”. Și a luat cinci bărbați dintre frații săi și i-a prezentat înaintea lui Faraon. Și Faraon a zis fraților lui: „Care este ocupația voastră?” Și ei au zis lui Faraon: „Robii tăi sunt păstori, atât noi, cât și părinții noștri”. Și au zis lui Faraon: „Am venit să locuim temporar în țară, pentru că nu este pășune pentru turmele pe care le au robii tăi, pentru că foametea este mare în țara Canaanului; și acum, te rugăm, să locuiască robii tăi în ținutul Gosen”. Și Faraon a vorbit lui Iosif, zicând: „Tatăl tău și frații tăi au venit la tine. Țara Egiptului este înaintea ta; așază pe tatăl tău și pe frații tăi în partea cea mai bună a țării: să locuiască în ținutul Gosen. Și dacă știi printre ei oameni destoinici, atunci pune-i căpetenii peste vite, peste ce este al meu”.

Iosif îl anunță pe Faraon de sosirea familiei sale și de locul pe care l-a stabilit pentru ei în țara Gosen. El nu se rușinează de ei (compară cu Evrei 2.11). Iosif a luat cu el la Faraon pe cinci dintre frații săi. Numele lor nu sunt menționate. Așadar, accentul este pus pe numărul cinci. Cinci este numărul responsabilității pentru ceea ce face un om. Acesta este sensul întrebării lui Faraon: „Care este ocupația voastră?” Ei spun că sunt păstori. Acest lucru implică îngrijirea a ceva care este slab și incapabil să se ferească de pericol. Domnul Isus este „Păstorul cel bun” (Ioan 10.1,14), „Păstorul cel mare” (Evrei 13.20) și „Mai-marele Păstor” (1 Petru 5.4). El are grijă de toți credincioșii, pe care îi numește „oile Mele” (Ioan 10.27).

Frații spun că au venit să locuiască în țară. Nu au intenția de a se stabili acolo definitiv, deoarece locul lor real de reședință este în Canaan. Ei vor să rămână în Egipt atât timp cât durează foametea.

Faraon îi spune lui Iosif că familia sa poate locui în țara Gosen. Consimțământul lui Faraon este în conformitate cu dorințele lui Iosif. La fel și Tatăl consimte la orice cerere a Fiului cu privire la cei care îi aparțin. Ce este mai bun din țară este pentru familia sa. Cererea fraților, de a li se permite să locuiască în Gosen, vine în continuarea promisiunii făcute deja lui Iosif de către Faraon. La fel, pe baza rugăciunii noastre, Dumnezeu vrea să ne dea ceea ce a plănuț în sfatul Său.

Faraon îl roagă pe Iosif să poarte de grijă ca păstori capabili din familia sa să fie angajați ca supraveghetori pentru propriile turme. Domnul Isus a dat „păstori” Bisericii Sale (Efeseni 4.11). Ei au responsabilitatea de a avea grijă de turmă (Faptele apostolilor 20.28; 1 Petru 5.1-3).

Geneza 47.7-10 | Iacov înaintea lui Faraon

Geneza 47.7-10: Și Iosif a adus pe tatăl său, Iacov, și l-a prezentat înaintea lui Faraon. Și Iacov a binecuvântat pe Faraon. Și Faraon a zis lui Iacov: „Câte sunt zilele anilor vieții tale?” Și Iacov a zis lui Faraon: „Zilele anilor pribegiei mele sunt o sută treizeci de ani. Zilele anilor vieții mele au fost puține și rele și nu ajung la zilele anilor vieții părinților mei în zilele pribegiei lor”. Și Iacov a binecuvântat pe Faraon și a ieșit dinaintea lui Faraon.

Iosif îi prezintă lui Faraon nu numai pe frații săi, ci și pe tatăl său, Iacov. El nu se rușinează de tatăl său bătrân și șchiop. Aceasta este o lecție pentru tinerii care au ajuns mai departe în viață decât părinții lor. Poate că Iacov este un bătrân sărac în comparație cu Faraon, dar este bogat în Dumnezeu.

Iacov trebuie să mărturisească, din punct de vedere al duratei vieții, că este inferior părinților săi (Tarah - 205; Avraam - 175; Isaac - 180; Iacov - 147 de ani). Dar el este conștient de harul păstrător al lui Dumnezeu în viața lui. De asemenea, el este conștient că a fost străin toată viața lui și mărturisește acest lucru în fața lui Faraon (Evrei 11.13).

Datorită promisiunilor pe care Dumnezeu i le-a făcut, Iacov este mai mare decât Faraon. El este conștient de acest lucru și, ca atare, îl binecuvântează pe Faraon, cel mai puternic om de pe pământ la acea vreme. Vedem ceva similar atunci când Pavel se află în fața lui Festus și se adresează împăratului Agripa (Faptele apostolilor 26.29).

Geneza 47.11-12 | Iosif se îngrijește de rudele sale

Geneza 47.11-12: Și Iosif a așezat pe tatăl său și pe frații săi și le-a dat o stăpânire în țara Egiptului, în partea cea mai bună a țării, în țara lui Ramses, cum poruncise Faraon. Și Iosif hrănea cu pâine pe tatăl său și pe frații săi și toată casa tatălui său, după familiile lor.

Iosif poartă de grijă pentru tatăl său și pentru frații săi. El le dă cea mai bună parte din țara Egiptului. Aceasta este conform poruncii lui Faraon. Tot ceea ce face Domnul Isus pentru ai Săi este în perfectă conformitate cu voia Tatălui. Grija Sa cuprinde tineri și bătrâni, mari și mici, fiecare primind ceea ce are nevoie. Nimeni nu este uitat.

Fiecare membru al familiei sale simte grija sa. Fiecărui membru i se acordă o atenție personală. Ce lecție importantă pentru îngrijirea în Biserică!

Geneza 47.13-21 | Iosif cumpără totul pentru Faraon

Geneza 47.13-21: Și în toată țara nu era pâine, pentru că foametea era foarte mare; și țara Egiptului și țara Canaanului erau istovite de foamete. Și Iosif a strâns tot argintul care se afla în țara Egiptului și în țara Canaanului pentru grâul pe care-l cumpărau; și Iosif a adus argintul în casa lui Faraon. Și, când s-a terminat argintul în țara Egiptului și în țara Canaanului, toți egiptenii au venit la Iosif, zicând: „Dă-ne pâine! De ce să murim în fața ta? Pentru că ne lipsește argintul”. Și Iosif a zis: „Dați vitele voastre, și vă voi da pâine pentru vitele voastre, dacă vă lipsește argintul”. Și și-au adus vitele la Iosif, și Iosif le-a dat în schimb pâine pentru cai și pentru oile din turme și pentru vitele din cirezi și pentru măgari. Și i-a hrănit cu pâine pentru toate vitele lor în anul acela. Și s-a sfârșit anul acela; și au venit în al doilea an și i-au zis: „Nu vom ascunde domnului meu că ne lipsește argintul, și animalele noastre sunt ale domnului meu, și n-a rămas nimic înaintea domnului meu, decât trupurile noastre și ogoarele noastre. Pentru ce să murim înaintea ochilor tăi, atât noi cât și ogoarele noastre? Cumpără-ne pentru pâine, pe noi și ogoarele noastre, și noi și ogoarele noastre vom fi robi lui Faraon; și dă-ne sămânță, ca să trăim, și să nu murim, și să nu se pustiască țara”. Și Iosif a cumpărat tot pământul Egiptului pentru Faraon, pentru că egiptenii și-au vândut fiecare ogorul lui, pentru că îi apăsa foametea. Și pământul a ajuns al lui Faraon. Și a mutat pe popor în cetăți, de la o margine a hotarelor Egiptului până la cealaltă margine a lui.

Iosif își folosește poziția de conducător peste toate, pentru a supune complet totul lui Faraon, supunându-se în totul și el însuși: mai întâi banii (versetul 15), apoi vitele (versetele 16,17) și, în cele din urmă, oamenii înșiși și pământul lor (versetele 18-20). Astfel, totul devine aservit lui Faraon. În același mod, Domnul Isus va supune în curând totul lui Dumnezeu (1 Corinteni 15.24-28). El a cumpărat totul pentru Dumnezeu (Apocalipsa 5.9; Matei 13.44; 2 Petru 2.1).

Domnul Isus nu folosește nimic pentru propria glorie (așa cum nu a făcut Iosif), ci totul pentru gloria lui Dumnezeu (așa cum a făcut Iosif pentru Faraon). Dumnezeu L-a pus pe Fiul Său mai presus de toate lucrurile. Fiul folosește locul înălțat pentru a-L glorifica pe Tatăl.

Acțiunile lui Iosif nu sunt în detrimentul egiptenilor, ci sunt tocmai pentru binele lor (versetul 25). Binecuvântarea pentru popor constă tocmai în faptul că se predă complet Domnului Isus cu tot ceea ce are.

Geneza 47.22 | Preoții

Geneza 47.22: Numai pământul preoților nu l-a cumpărat, pentru că preoții aveau o parte rânduită de la Faraon și mâncau din partea pe care le-o dăduse Faraon; și ei nu și-au vândut pământul.

Există un grup de oameni care nu vor fi supuși lui Iosif, și anume preoții. Acest lucru ne amintește de credincioșii din Biserica de astăzi. Ei sunt preoți (1 Petru 2.5). Când în curând toate vor fi supuse Domnului Isus, Biserica va fi exclusă de la această supunere. Biserica are dreptul să domnească împreună cu El (Efeseni 1.10,11,22,23).

Geneza 47.23-26 | Partea pentru Faraon

Geneza 47.23-26: Și Iosif a zis poporului: „Iată, v-am cumpărat astăzi, pe voi și pământurile voastre, pentru Faraon; iată sămânță pentru voi: însămânțați pământul. Și va fi așa: la secerișuri veți da lui Faraon a cincea parte și cele patru părți vor fi ale voastre, pentru sămânța câmpului și pentru mâncare, vouă și celor care sunt în casele voastre și pentru mâncare copiilor voștri”. Și au zis: „Tu ne-ai salvat viața! Să căpătăm favoare în ochii domnului meu și vom fi robi ai lui Faraon”. Și Iosif a făcut o lege până în ziua aceasta asupra pământurilor Egiptului, ca a cincea parte să fie a lui Faraon. Numai pământurile preoților n-au fost ale lui Faraon.

După salvarea pe care Iosif a înlăptuit-o și prin care viața lor a fost cruțată, el rânduește acum ceea ce poporul are nevoie pentru a rămâne în viață. În același mod, Domnul Isus poartă de grijă pentru toți cei care Îi aparțin. El nu numai că răscumpără, dar dă și tot ceea ce este necesar pentru a trăi pentru El. „Puterea Sa divină ne-a dat toate cele privitoare la viață și evlavie” (2 Petru 1.3a).

Noi am primit viața și tot ceea ce este necesar pentru a trăi pentru Dumnezeu. Pentru aceasta, El ne-a dat sămânța, care este Cuvântul lui Dumnezeu, pe care o putem împărtăși și care este hrană pentru noi. Porția pentru Faraon trebuie mai întâi să fie bifurcată. Trebuie să fim mereu conștienți că Dumnezeu are primul drept asupra tuturor lucrurilor (Proverbele 3.9).

Geneza 47.27-31 | Ultimii ani din viața lui Iacov

Geneza 47.27-31: Și Israel a locuit în țara Egiptului, în ținutul Gosen; și au avut proprietăți în el și au fost roditori și s-au înmulțit foarte mult. Și Iacov a trăit în țara Egiptului șaptesprezece ani; și zilele lui Iacov, anii vieții sale, au fost o sută patruzeci și șapte de ani. Și s-au apropiat zilele lui Israel ca să moară. Și a chemat pe fiul său, Iosif, și i-a zis: „Dacă am căpătat favoare în ochii tăi, te rog, pune-ți mâna sub coapsa mea și arată-mi bunătate și adevăr; te rog, să nu mă înmormântezi în Egipt. Ci, când voi fi culcat cu părinții mei, să mă duci din Egipt și să mă înmormântezi în mormântul lor”. Și el a zis: „Voi face după cuvântul tău”. Și el a zis: „Jură-mi!” Și i-a jurat. Și Israel s-a închinat pe capul patului.

Iacov îi spusese lui Faraon cu privire la primii 130 de ani din viața lui: „Puține și rele au fost zilele anilor vieții mele” (versetul 9). Acest lucru se datora faptului că nu se încredințase călăuzirii Domnului, ci mersese pe drumul său. De aceea, anii vieții sale nu ajunseseră la zilele anilor părinților săi în înstrăinarea lor.

Isaac nu a părăsit niciodată țara și, din câte consemnează Scriptura, nu a cunoscut dificultăți deosebite. Viața lui Avraam a trecut având parte în primul rând de favoarea lui Dumnezeu și de comuniune cu El. Iacov nu a înțeles că Dumnezeu voia să-l călăuzească cu dragoste și, de aceea, nu a experimentat această călăuzire. El nu s-a încrezut în Dumnezeu, ci a crezut că el însuși trebuia să se îngrijească să primească ceea ce Dumnezeu îi promisese. Așa că a ajuns în Egipt după 130 de ani.

Dar în ultimii 17 ani, pe care îi petrece acolo cu Iosif, el crește spre un sfârșit mai glorios decât cel al părinților săi. În călătoria credinței, el nu ajunge la nivelul lui Avraam și Isaac, dar sfârșitul său este mai bun. Nu avem nicio relatare despre patul de moarte al lui Avraam și Isaac. Citim, în schimb, în detaliu despre patul de moarte al lui Iacov, și aceasta pentru a ne arăta cât de mult triumfă harul lui Dumnezeu în viața acestui om. Este punctul culminant al lucrării răbdătoare de disciplinare a lui Dumnezeu.

„S-au apropiat zilele lui Israel ca să moară” (versetul 29; compară cu Evrei 13.7). El îl cheamă pe Iosif și îi spune să-și pună mâna sub coapsă. La Peniel fusese lovit la șold (Geneza 32.26) și de atunci șchiopăta (Geneza 32.32). În mersul său, el își amintea continuu de lupta sa cu Dumnezeu. Acum ajunsese acolo unde Dumnezeu voia să-l aibă.

Iacov îl pune pe Iosif să jure că îl va îngropa în țară. El vrea să fie îngropat acolo în vederea învierii și în vederea tuturor promisiunilor date de Dumnezeu care sunt legate de țara făgăduinței. Domnul Isus răspunde la întrebarea despre înviere făcând referire la Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. Făcând acest lucru, El spune: „Dumnezeu nu este Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii” (Matei 22.31,32). Prin aceasta El spune că patriarhii trăiesc înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă au murit deja, și că vor trăi în înviere și vor moșteni promisiunile.

Iosif declară cu jurământ că va împlini dorința tatălui său. Iosif este o imagine a Domnului Isus, prin care se vor împlini toate promisiunile lui Dumnezeu.

„Și Israel s-a închinat pe capul patului” (versetul 31). El îl crede pe Iosif pe cuvânt. Acest lucru îi dă liniște și se poate închina. Acest verset este citat în Evrei 11 (Evrei 11.21). Acolo este tradus: „Și s-a închinat pe vârful toiagului său”. Toiagul vorbește despre sprijinul de care avea nevoie în călătoria lui prin viață. La început, el nu a vrut să accepte acest sprijin. A vrut să facă totul singur. Dar, după ce Dumnezeu i-a atins șoldul, nu a mai putut să o facă fără un toiag. Aici el recunoaște că Dumnezeu a fost sprijinul său, iar acest lucru îl conduce la închinare.

Moartea sa este marcată de împărțirea binecuvântărilor către urmașii săi și de închinarea la Dumnezeu. Se poate concepe un sfârșit mai frumos?

Geneza 48

Geneza 48.1-7 | Iosif și fiii săi la tatăl său

Geneza 48.1-7: Și a fost așa: după aceste lucruri i s-a spus lui Iosif: „Iată, tatăl tău este bolnav”. Și el a luat cu sine pe cei doi fii ai săi, pe Manase și pe Efraim. Și i s-a dat de știre lui Iacov, zicând: „Iată, Iosif, fiul tău, vine la tine”. Și Israel și-a adunat puterile și s-a așezat pe pat. Și Iacov a zis lui Iosif: „Dumnezeu cel Atotputernic mi s-a arătat în Luz, în țara Canaanului, și m-a binecuvântat. Și mi-a zis: „Iată, te voi face să fii roditor și te voi înmulți și voi face din tine o mulțime de popoare; și voi da țara aceasta seminței tale după tine, ca stăpânire pentru totdeauna. Și acum, cei doi fii ai tăi, care ți s-au născut în țara Egiptului până am venit eu la tine în Egipt, vor fi ai mei: Efraim și Manase vor fi ai mei, ca și Ruben și Simeon. Iar familia ta pe care o vei naște după ei să fie a ta; ei vor fi numiți după numele fraților lor în moștenirea lor. Și, când am venit din Padan, Rahela a murit lângă mine în țara Canaanului, pe drum, când mai era o bucată oarecare de mers până la Efrata; și am înmormântat-o acolo, pe drum spre Efrata, adică Betleem”.

Lui Iosif i se spune că tatăl său este bolnav. El înțelege că această boală va duce la moarte. Își duce cei doi fii să vadă pe tatăl său bolnav în așteptarea că vor primi binecuvântarea bunicului lor muribund. Iosif, mai mult decât oricare dintre frații săi, a fost iubitor cu tatăl său. Prin urmare, el are motive să se aștepte la o favoare specială din partea lui.

Este un privilegiu pentru tinerii care abia își încep cariera în lume să fie sau să intre în contact cu bunicii lor care au trăit cu Domnul și sunt pe cale să părăsească lumea. Credincioșii în vârstă pot da mărturie despre bunătatea lui Dumnezeu și despre felul în care a umblat cu ei în înțelepciunea Sa. Acest lucru va fi o mare încurajare pentru generația care se ridică.

Când *Israel* aude că vine Iosif, se ridică. Auzirea acestui nume îi dă putere. El începe să povestească, ca *Iacov*, despre binecuvântarea cu care l-a binecuvântat Dumnezeu și despre promisiunile pe care le-a primit. Binecuvântarea pe care a primit-o vrea să o transmită urmașilor săi.

Iacov ia binecuvântarea dreptului de întâi-născut de la Ruben și Simeon și o dă fiilor lui Iosif. În schimb, el îi ia ca fii ai săi pe cei doi fii ai lui Iosif, pe care femeia păgână i-i dăduse (1 Cronici 5.1). Ruben a pierdut dreptul de întâi-născut, Iacov însuși și-l cumpărase și și-l însușise cu minciună și înșelăciune când s-a dat drept Esau (Geneza 25.31,32; 27.19). Domnul Isus este numit și El Întâiul născut, pentru că este demn de acest titlu, în timp ce primul Adam îl pierduse. Iacov îl numește mai întâi pe Efraim.

Iacov își amintește prin fiii lui Iosif de moartea Rahelei, soția sa preferată. Prin moartea ei, el a învățat că trebuie înlăturat tot pe ceea ce se bazează carnea. Dumnezeu i-o luase pe Rahela, Rahela pe care voia să o cruțe cu orice preț. De asemenea, Dumnezeu i-a luat de la el pe Iosif și pe Benjamin. Dumnezeu îi dă înapoi pe Iosif și pe Benjamin și îi vede chiar și pe fiii lui Iosif.

O înmormântare vorbește, de asemenea, despre o nouă viață. Moartea Rahelei a fost însoțită de nașterea lui Benjamin. Betleemul este punctul de cotitură în viața lui Iacov; Betleemul este și punctul de cotitură în istoria poporului lui Israel, pentru că acolo s-a născut Domnul Isus, Mesia al lor (Mica 5.2; Matei 2.1). Ei nu văd încă acest lucru, dar îl vor vedea.

Geneza 48.8-16 | Iacov îi binecuvântează pe Iosif și pe fiii săi

Geneza 48.8-16: Și Israel a văzut pe fiii lui Iosif și a zis: „Cine sunt aceștia?” Și Iosif a zis tatălui său: „Sunt fiii mei, pe care mi i-a dat Dumnezeu aici”. Și el a zis: „Adu-mi-i, te rog, ca să-i binecuvânteze”. Dar ochii lui Israel erau îngreuiți de bătrânețe, nu putea să vadă. Și i-a apropiat de el; și el i-a sărutat și i-a îmbrățișat. Și Israel a zis lui Iosif: „Nu gândeam să-ți mai văd fața; și, iată, Dumnezeu m-a făcut să-ți văd și sămânța”. Și Iosif i-a luat de la genunchii lui și s-a plecat cu fața la pământ. Și Iosif i-a luat pe amândoi, pe Efraim în dreapta sa, spre stânga lui Israel, și pe Manase în stânga sa, spre dreapta lui Israel, și i-a apropiat de el. Și Israel și-a întins mâna dreaptă și a pus-o pe capul lui Efraim – și el era cel mai mic – și mâna stângă pe capul lui Manase, încrucișându-și mâinile, pentru că Manase era cel întâi-născut. Și a binecuvântat pe Iosif și a zis: „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac, Dumnezeul care a fost păstorul meu de când sunt până în ziua aceasta, Îngerul care m-a răscumpărat din orice rău să binecuvânteze pe acești tineri; și numele meu să fie chemat peste ei și numele părinților mei, Avraam și Isaac; și să crească devenind o mulțime în mijlocul țării”.

Când Iosif își aduce fiii la tatăl său, acesta îl întreabă cine sunt. Răspunsul este același cu cel pe care Iacov i l-a dat odată lui Esau (Geneza 33.5). Deși Iacov nu-i poate vedea pe fiii lui Iosif, nepoții lui, el îi îmbrățișează. El îi iubește așa cum un bunic își iubește nepoții. Ei sunt cununa lui (Proverbele 17.6a). El recunoaște bunătatea lui Dumnezeu care i-a permis să îl vadă nu numai pe Iosif, ci și pe copiii lui, chiar dacă l-a crezut mort atât de mult timp. Făcând acest lucru, el spune că Dumnezeu l-a binecuvântat din belșug.

„Prin credință, Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif” (Evrei 11.21). S-a mai spus că Iacov nu a mers niciodată cu atâta putere ca atunci când stătea întins pe patul său și că nu a văzut niciodată mai clar ca atunci când ochii lui s-au îngreunat. Este posibil ca, binecuvântându-l pe cel mai tânăr înaintea celui mai în vârstă, să se fi gândit la înșelăciunea pe care o comisese pe când era tânăr, ca să primească binecuvântarea celui mai în vârstă (Geneza 27.19-24).

Iacov, prin intermediul fiilor lui Iosif, îl binecuvântează și pe Iosif însuși (versetul 15), mărturisindu-l pe Dumnezeu ca Păstor al său. El știe că Dumnezeu l-a călăuzit, chiar dacă de atâtea ori nu s-a gândit la El. El știe că Dumnezeu l-a salvat din toate necazurile (compară cu 2 Timotei 4.18) în care a ajuns din vina proprie.

În binecuvântarea pe care o pronunță Iacov, el folosește trei termeni pentru Dumnezeu. În primul rând, el vorbește despre „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac”. În acest fel, el arată că Îl cunoaște pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul legământului. Apoi, el vorbește despre „Dumnezeul care a fost păstorul meu de când sunt până în ziua aceasta”. Acest lucru indică faptul că Dumnezeu i-a asigurat hrana toată viața și nu l-a lăsat să ducă lipsă de nimic. În cele din urmă, el Îl numește pe Dumnezeu „Îngerul care m-a răscumpărat din orice rău”. Iacov este conștient de protecția lui Dumnezeu și eliberarea de toate suferințele pe care le-a trăit. Cu aceste trei nume speciale pentru Dumnezeu, el se roagă pentru ca Dumnezeu să-i binecuvânteze cu har pe cei doi băieți.

Geneza 48.17-20 | Iacov îl binecuvântează mai întâi pe cel mai tânăr

Geneza 48.17-20: Și, când a văzut Iosif că tatăl său și-a pus mâna dreaptă pe capul lui Efraim, a fost rău în ochii săi și a apucat mâna tatălui său ca s-o mute de pe capul lui Efraim pe capul lui Manase. Și Iosif a zis tatălui său: „Nu așa, tată, pentru că acesta este cel întâi-născut; pune-ți mâna dreaptă pe capul lui”. Dar tatăl său n-a vrut și a zis: „Știu, fiul meu, știu; și el va

ajunge un popor și va fi mare și el, dar cu adevărat fratele său cel mai mic va fi mai mare decât el; și sămânța lui va deveni o mulțime de națiuni”. Și i-a binecuvântat în ziua aceea, zicând: „În tine va binecuvânta Israel, zicând: «Să te facă Dumnezeu ca pe Efraim și ca pe Manase!»” Și a pus pe Efraim înaintea lui Manase.

Iosif crede că tatăl său a greșit. Aceasta este singura imperfecțiune pe care o citim despre Iosif în Biblie. Putem vedea de aici că și el a fost o ființă umană care greșește. Numai Domnul Isus a fost desăvârșit în orice moment, fără nicio imperfecțiune. Dar Iacov binecuvântează cu credință. Ochiul său de credință vede și aici intenția lui Dumnezeu de a-l binecuvânta pe cel mai tânăr înaintea celui mai în vârstă, așa cum a făcut cu el și cu Esau. El dă expresie încrederii sale în Dumnezeu spunând de două ori: „Știu”.

Dumnezeu nu ține cont de privilegiile naturale și îi alege pe cei care altfel nu s-ar fi bucurat de dreptul de întâi-născut. *Binecuvântarea* întâiului-născut cade asupra lui Iosif (în fiii săi). Iuda primește *poziția* asociată cu dreptul de întâi-născut (1 Cronici 5.1,2).

După împărțirea împărăției în zece și două seminții, împărăția celor zece seminții este menționată în mod constant cu numele Efraim în cărțile profeților. Manase nu a crescut la fel de mult ca Efraim și, în afară de asta, este încă divizat. Jumătate din seminție a trăit în țară, iar cealaltă jumătate a seminției a trăit de cealaltă parte a râului Iordan.

Geneza 48.21-22 | O binecuvântare suplimentară pentru Iosif

Geneza 48.21-22: Și Israel a zis lui Iosif: „Iată, eu mor; și Dumnezeu va fi cu voi și vă va aduce din nou în țara părinților voștri. Și îți dau ție o parte mai mult decât au frații tăi, pe care am luat-o din mâna amoritului, cu sabia mea și cu arcul meu”.

Iosif primește o binecuvântare suplimentară din partea lui Iacov. Este vorba de o întindere de pământ pe care Iacov a cucerit-o cu sabia și cu arcul său. Iacov se străduise pentru aceasta. Sabia este o armă folosită atunci când dușmanul s-a apropiat. Arcul este folosit atunci când dușmanul este încă departe. Sabia este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu, pe care Îl folosim cu credință pentru a-l alunga pe dușman. Arcul semnifică speranța sau viitorul pe care ni-l însușim deja acum (2 Împărați 13.15-17).

S-ar putea ca ceea ce spune Iacov aici să fie văzut ca un prezent profetic. Nu se știe că Iacov a cucerit o bucată de pământ în Canaan. Prin urmare, se poate ca el să vorbească despre cucerirea de către urmașii săi. Se poate, de asemenea, ca el să vorbească despre pământul pe care l-a cumpărat prima dată (Iosua 24.32), dar că acest pământ a fost ulterior luat în stăpânire de amoriți, atunci când el a plecat în Egipt. În orice caz, este vorba de o bucată de pământ pentru care s-a luptat. Acest pământ îl dăruiește lui Iosif (compară cu Ioan 4.5).

Noi putem trăi în lumina viitorului, în care orice dușmănie este distrusă. Cu sabia și cu arcul punem stăpânire pe o întindere de pământ, pentru a putea să o predăm adevăratului Iosif. Această întindere de pământ este o înălțime, un loc, mai înalt decât pământul și astfel mai aproape de cer (notă: cuvântul tradus prin „întindere de pământ” în traducerea Elberfeld este redat prin „creastă de munte” în limba olandeză). El vorbește despre părtășia cu Dumnezeu, despre faptul de a fi satisfăcut în El.

Habacuc putea să cânte, în timp ce îi lipsea totul: „Dumnezeu, Domnul este tăria mea, ... și mă va face să umblu pe înălțimile mele” (Habacuc 3.17-19). Și noi putem transmite copiilor noștri binecuvântări din cuceririle pe care le-am făcut de la dușman. Când transmitem mai departe, este bine să povestim cum am cucerit aceste lucruri, pentru ca și copiii noștri să acționeze la fel pentru urmașii lor. Binecuvântarea este: părtășia cu Dumnezeu.

Geneza 49

Geneza 49.1-2 | Iacov își cheamă fiii la el

Geneza 49.1-2: Și Iacov a chemat pe fiii săi și a zis: „Strângeți-vă împreună și vă voi spune ce vi se va întâmpla la sfârșitul zilelor. Adunați-vă și ascultați, fii ai lui Iacov, și ascultați pe Israel, tatăl vostru!

Din cuvintele lui Iacov reiese clar că acest capitol are un caracter profetic. El vrea să le spună fiilor săi cu ce se vor confrunta „în zilele viitoare”. În mod literal, se spune „la sfârșitul zilelor”. Este istoria poporului lui Israel în vremurile de pe urmă. Iacov își cheamă fiii atât în versetul 1, cât și în versetul 2 să vină și să îl asculte. El le cere întreaga lor atenție. Acest lucru indică importanța a ceea ce are să le spună.

El se adresează fiilor săi ca fiind „fiii lui Iacov” și li se adresează ca fiind „Israel, tatăl vostru”. El își cunoaște fiii prin comportamentul lor, comportament pe care și el l-a manifestat de atâtea ori. Cu toate acestea, el a învățat prin lupta sa cu Dumnezeu și prin victoria pe care a obținut-o, căreia îi datorează numele său „Israel”. El vorbește ca un tată care a devenit în sfârșit un cuceritor. În această putere, el le spune fiilor săi cum le va merge în viitor.

Geneza 49.3-4 | Ruben

Geneza 49.3-4: Ruben, tu ești întâiul meu născut, tăria mea și pârga puterii mele: culmea vredniciei și culmea tăriei. Spumegând ca apele, tu nu vei avea întâietatea, pentru că te-ai suit în patul tatălui tău; atunci l-ai întinat: el s-a suit în așternutul meu!

Ruben (care înseamnă „iată, un fiu”) este fiul cel mai mare. Lui i se adresează Iacov prima dată. Iacov prezintă binecuvântările care îi reveniseră lui Ruben ca întâiul-născut. Iacov își pusese în el așteptările firești. Dar el a fost dezamăgit în aceste așteptări. Ruben nu-și poate controla pofta și și-o satisface fără rețineri cu țiuțoarea tatălui său (Geneza 35.22). Poziția înaltă a lui Ruben face căderea lui să fie cu atât mai adâncă. El își pierde dreptul de întâi-născut.

Iacov își amintește acest incident, care a avut loc cu aproximativ patruzeci de ani în urmă. Orice păcat, chiar și cel de natură sexuală, poate fi iertat. Dar mai ales păcatul adulterului și al curviei rămâne adesea ca o pată de neșters în viața cuiva (Proverbele 6.32,33).

De câte ori un credincios a pierdut binecuvântări dând frâu liber răului sexual! Binecuvântarea întâiului-născut include, printre altele, puterea, o poziție înaltă (reputație) și multă bogăție (partea dublă). Toate acestea se pierd prin excesele naturii sale neîmblânzite. La Ruben vedem stricăciunea omului. Ruben își păstrează drepturile de fiu, dar pierde privilegiul întâiului-născut.

La fel și Israel și-a risipit binecuvântările dând frâu liber naturii sale stricate. Ca popor, ei nu l-au căutat pe Dumnezeu și au urmat poftetele cărnii lor. I-au întors spatele lui Dumnezeu și s-au legat cu idoli.

Geneza 49.5-7 | Simeon și Levi

Geneza 49.5-7: Simeon și Levi sunt frați: săbiile lor sunt unelte de asuprire. Suflete al meu, să nu intri la sfatul lor! Gloria mea, să nu te unești cu adunarea lor, pentru că în mânia lor au ucis oameni. Și, ca să-și facă pe plac, au tăiat vinele taurilor. Blestemată fie mânia lor, pentru că a fost cumplită, și furia lor, pentru că a fost nemiloasă! Îi voi împărți în Iacov și-i voi împrăștia în Israel.

Iacov are un cuvânt despre Simeon (care înseamnă „auzire”) și Levi (care înseamnă „alipire”). După păcatul lui Ruben, în care se găsește însușirea stricăciunii, Iacov vorbește acum despre păcatul următorilor doi fii. În aceștia, apare o altă însușire a păcatului, și anume violența. Iacov se referă la violența lui Simeon și Levi în Geneza 34 (Geneza 34.25-31). Iacov se distanțează în mod clar de comportamentul fiilor săi.

El *nu li se adresează*, dar vorbește *despre* ei în urechile tuturor fiilor săi. Toții, inclusiv noi, trebuie să învețe din aceasta. Aceștia doi erau frați plini de violență. Iacov respinge orice legătură cu ei. El nu vrea să fie implicat în gândirea lor. Iacov nu vrea să facă parte dintr-o astfel de societate și nici noi nu avem ce căuta acolo (Psalmul 1.1).

Iacov nu-și apără copiii și nu aprobă păcatul lor, ci îl numește pe nume. El blestemă mânia și furia lor (dar nu și pe ei). Consecințele comportamentului lor nu sunt inevitabile (Galateni 6.7,8). În loc să rămână împreună (la cel rău au fost împreună), ei vor fi împrăștiați și risipiți în Israel.

Din Simeon ca seminție va rămâne puțin (Numeri 1.23; 26.14; Iosua 19.1-9). Simeoniții vor locui în țară în mare parte în Iuda. Împrăștierea lui Levi este transformată în binecuvântare prin harul lui Dumnezeu. Prin împrăștierea lor, leviții locuiesc în mijlocul poporului și pot astfel să instruiască tot poporul în Legea lui Dumnezeu.

Geneza 49.8-12 | Iuda

Geneza 49.8-12: Iuda, pe tine te vor lăuda frații tăi; mâna ta va fi asupra gâtului vrăjmașilor tăi; fiii tatălui tău se vor pleca înaintea ta. Iuda este un leu tânăr. De la pradă, fiul meu, te-ai suit. Se pleacă, se culcă jos ca un leu și ca o leoaică: cine-l va trezi? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Șilo și a Lui va fi ascultarea popoarelor. El își leagă măgarul de viță și mânzul măgăriței sale de viță aleasă; își spală veșmântul în vin și mantaua în sângele strugurilor. Ochii lui vor fi roșii de vin, și dinții lui, albi de lapte.

Iacov vorbește despre Iuda (care înseamnă „laudă”) pe un ton foarte diferit de cel pe care îl folosește pentru cei trei fii mai mari. Auzim numai lucruri laudabile despre Iuda - ce mare diferență față de primii trei fii. Acest lucru se datorează faptului că viitorul lui Iuda este cel mai strâns legat de Mesia, care va ieși din Iuda. Îl putem vedea aici pe Iuda însuși ca o imagine a Domnului Isus ca Mesia. Acesta este motivul pentru care Iacov îi adresează mai multe cuvinte decât celorlalți fii ai săi (cu excepția lui Iosif, din același motiv). Toți frații săi îl vor lăuda, el va lua locul întâi, pe care fratele său mai mare l-a pierdut. La fel și Hristos ia locul întâi în mijlocul fraților Săi (Romani 8.29; Evrei 2.12).

Iuda a biruit pe vrăjmași; de aceea frații lui îl laudă. Puterea sa benefică este exprimată clar în imaginea leului. Hristos este „Leul, care este din seminția lui Iuda” (Apocalipsa 5.5). Domnia lui Iuda nu va fi temporală, ci veșnică; sceptrul sau toiagul său de conducător nu se va îndepărta. Iar când va veni Șilo (care înseamnă „Restauratorul” sau „Făcătorul de pace”), adică atunci când Domnul Isus va veni ca Mesia, domnia Lui va atinge apogeul. Atunci chiar și națiunile se vor supune Lui. Așa va fi în Împărăția Păcii.

Imaginea cu mânzul măgăriței (versetul 11a) ne duce cu gândul la intrarea Domnului Isus în Ierusalim (Zaharia 9.9), când acest timp a fost trăit pentru o clipă, ca să zicem așa. Timpul în sine va fi caracterizat de abundența bucuriei (vinului), o caracteristică a Împărăției păcii (Isaia 25.6).

Binecuvântarea lui Iuda se încheie în versetul 12 cu o descriere a gloriei personale a Domnului Isus (Cântarea cântărilor 5.10-16).

Geneza 49.13 | Zabulon

Geneza 49.13: Zabulon va locui lângă țărmlul mărilor și va fi în limanul corăbiilor și hotarul lui va fi spre Sidon.

Iacov nu spune nici un cuvânt despre Zabulon (care înseamnă „locuință”) personal. El spune doar unde va locui Zabulon. Trebuie să privim ce spune Iacov despre Zabulon sub perspectiva profetică pe care o are în vedere Iacov conform versetului 1. După eșecul celor trei fii mai mari, am văzut în mod figurat pe Mesia în Iuda. Domnia I-a fost dată Lui. Dar când a venit, El a fost respins și Israel a fost împrăștiat printre națiuni. Acest lucru este prezentat la figurat în Zabulon. Marea este o imagine a națiunilor (Apocalipsa 17.15; Isaia 17.12,13).

Israel este împrăștiat printre națiuni, făcând comerț („corăbii”) cu ele, aceasta este orientarea sa, „spre Sidon” (Isaia 23.2). Această soartă a lui Zabulon (și a lui Israel în ansamblu) se va întoarce. Această cotitură a avut loc, într-un fel, atunci când Domnul Isus a venit și a locuit acolo (Matei 4.12-16). Tot prin Matei, Zabulon este legat de națiuni. Prin venirea Domnului Isus au existat binecuvântări pentru Israel și pentru națiuni. Binecuvântarea pentru Israel este suspendată prin respingerea Domnului, dar ea se va împlini cu siguranță când Domnul Se va arăta a doua oară.

Geneza 49.14-15 | Isahar

Geneza 49.14-15: Isahar este un măgar osos culcat jos între două staule. Și a văzut că odihna era bună și că țara era plăcută; și și-a plecat umărul ca să poarte povara și a ajuns un slujitor care dă tribut.

Ceea ce spune Iacov despre Isahar (care înseamnă „plată”) îl caracterizează ca pe cineva care caută confortul și avantajul, dar trebuie să plătească un preț pentru aceasta. Aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu Israel după respingerea Domnului Isus. Acesta locuiește lângă mare, la națiuni (Zabulon). Dar nu a rămas acolo. El a devenit dependent de națiuni, a devenit un animal de povară, un rob al națiunilor (Neemia 9.36). Dar hotărârea lui Dumnezeu a fost ca națiunile să fie robi ai israeliților (Deuteronomul 28.1; 28.13).

Geneza 49.16-18 | Dan și răscumpărarea

Geneza 49.16-18: Dan va judeca pe poporul său ca o altă seminție a lui Israel. Dan va fi un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, mușcând călcâiele calului ca să cadă călărețul pe spate. Am așteptat mântuirea Ta, Doamne!

În Dan (care înseamnă „judecător”), Iacov vorbește despre mântuire. În Dan se va ridica un judecător, un conducător, care va elibera poporul de sub jugul națiunilor. În acest scop, el va folosi tactici perfide. Acest viitor împărat al iudeilor va fi inspirat de satan, „șarpele cel vechi” (Apocalipsa 12.9). Acesta este Antihristul, despre care este perfect adevărat că „veninul șarpelui este sub buzele lui” (Romani 3.13).

Iacov nu exprimă aici o dorință, ci un eveniment real (așa cum spune clar versetul 17). Așa înțelegem și suspinul pe care Iacov îl exprimă în versetul 18. El nu așteaptă „mântuirea” de la Dan (care este înșelătoare), ci de la Domnul Însuși. Dacă urmărim ceea ce ni se spune despre Dan în Scriptură (Deuteronomul 24.10,11; Judecători 18.1-31), sunt multe lucruri care sugerează că Antihristul va ieși într-adevăr din seminția lui Dan, sau poate că a venit deja; cine știe, poate că este deja în viață.

Geneza 49.19 | Gad

Geneza 49.19: Gad, o ceată se va rezezi asupra lui, dar el se va rezezi asupra călcâiului.

Gad (înseamnă, printre altele, „bandă”) reprezintă curajul rămășiței lui Israel, care are mult de suferit de pe urma terorii pe care o seamănă Antihristul. Dar când Domnul Isus va veni să aducă salvarea, El Se va folosi de rămășiță pentru a-l învinge pe dușmanul (ceata, banda) care a făcut viața atât de dificilă pentru rămășiță.

Geneza 49.20 | Așer

Geneza 49.20: De la Așer va fi hrana grasă și el va da mâncăruri gustoase, împărătești.

Cu Așer (care înseamnă „fericit”) este legată doar binecuvântare. În Împărăția păcii, care va răsări atunci când Domnul Isus va fi arătat și îi va distruge pe dușmani, va exista o abundență de binecuvântare și de hrană (Psalmul 72.16; Osea 2.22,23). În același timp, Israel va face parte din aceste binecuvântări și altora.

Geneza 49.21 | Neftali

Geneza 49.21: Neftali este o cerboaică dezlegată, el rostește cuvinte frumoase.

În Neftali (care înseamnă „lupta mea”), gândul principal este libertatea, în timp ce în Gad și Așer gândul principal este victoria și rodnicia. Această libertate este un mare contrast față de Isahar, care se află sub un jug de sclav. Neftali este o cerboaică lăsată liberă, ceea ce vorbește despre cea mai mare libertate de mișcare. O cerboaică dezlegată nu este împiedicată de nimic în alergarea sa rapidă, se simte complet liberă. Este o mare luptă pentru a ajunge la această libertate.

Din punct de vedere spiritual, este la fel. În Romani 7 găsim lupta, iar în Romani 8 libertatea. De asemenea, nu este surprinzător faptul că această libertate duce la „cuvinte frumoase”. Vezi în privința aceasta finalul din Romani 8 (Romani 8.31-39). Libertatea se bazează exclusiv pe lucrarea lui Hristos pe cruce. Consecința este că Îl onorăm pe El cu „cuvinte frumoase”. Psalmul 22 arată atât o parte (Psalmul 22.1-21: lucrarea lui Hristos), cât și cealaltă parte (Psalmul 22.23-31: cântarea de laudă). Când Israel va fi eliberat de dușmanii săi, ei vor lăsa să se audă aleluia.

Geneza 49.22-26 | Iosif

Geneza 49.22-26: Iosif este fiu de pom roditor, fiu de pom roditor lângă o fântână. Ramurile sale dau lăstari peste zid. Arcașii l-au întărâtat amarnic și au tras în el și l-au urât. Dar arcul lui a rămas tare și brațele mâinilor lui au fost întărite de mâinile Celui Puternic al lui Iacov. De aici este păstorul, piatra lui Israel: de la Dumnezeu tatălui tău; și El te va ajuta; și de la Cel Atotputernic, și El te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările adâncului care zace jos, cu binecuvântările sânilor și ale pântecelui. Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările strămoșilor mei până la marginea dealurilor eterne: ele vor fi pe capul lui Iosif și pe creștetul capului celui care a fost despărțit de frații săi.

Nu este surprinzător faptul că binecuvântarea, pe care Iacov i-o dă lui Iosif (care înseamnă „El va adăuga”), este cea mai mare dintre toate ca lungime și conținut. Iacov vorbește despre tot ceea ce Dumnezeu a prevăzut pentru Iosif. Nu este dificil să vedem în Iosif o imagine a Domnului Isus.

Iacov folosește trei comparații pentru Iosif. Prima comparație se referă la un pom fructifer ale cărui ramuri cresc peste zid. El dă roade, pentru că stă lângă izvor. Desfătându-se la izvor, de Dumnezeu Însuși, depinzând de El, el aduce roade abundente pentru Dumnezeu (Ieremia 17.8; Psalmul 1.3).

Rod există acolo unde există un „izvor” de părtășie și un „zid” de separare. În desăvârșire, așa era la Domnul Isus. El nu numai că aduce rod în interiorul zidului poporului Israel, dar rodul Său este și în afara Israelului pentru oricine crede în El (Marcu 7.24-30; Ioan 4.39-42). În același timp, El trăiește în comuniune desăvârșită cu Tatăl Său.

A doua comparație se referă la un arcaș. „Săgeți ucigătoare” sunt aruncate spre el (Ieremia 9.7; compară cu Efeseni 6.16b). Gândește-te la tratamentul aplicat de frații săi și de soția lui Potifar. Asemenea săgeți au fost aruncate și asupra lui Hristos, la care el a răspuns cu săgeți din Cuvântul lui Dumnezeu: „Este scris” (Matei 4.1-10). Toată puterea noastră de a rezista ispitelor și de a îndura încercările vine de la Dumnezeu. Harul Său ne este suficient, iar puterea Sa se împlinește în slăbiciunea noastră.

Iosif a răspuns la aceste săgeți cu săgeți precise. El a răspuns în puterea lui Dumnezeu, care a întărit mâinile lui Iosif cu mâinile Lui. Faptul acesta a fost comparat cu un copil mic care vrea să care valizele grele ale tatălui său. Îi este imposibil să ridice singur valiza. Dar el reușește să ridice valiza pentru că mâna puternică a tatălui său se întinde în jurul mâinii sale și împreună cu mâna sa ridică valiza.

Numele, pe care Iacov le folosește pentru Dumnezeu, arată că a învățat multe despre Dumnezeu. Prin aceasta, el a cunoscut gândurile lui Dumnezeu despre binecuvântarea pe care El vrea să o dea și pe care este, de asemenea, capabil să o dea. La urma urmei, El este și „Atotputernicul”!

Binecuvântările sunt întreprinse:

1. binecuvântările cerului de sus,
2. binecuvântările adâncului, care se află dedesubt, și
3. binecuvântări ale pământului: sâni (hrana) și pânțele mamei (viața nouă).

Iacov vede că binecuvântarea, pe care el o dă fiului, său depășește cu mult binecuvântările promise strămoșilor. Toate vor veni pe „pe capul lui Iosif și pe creștetul capului celui care a fost despărțit de frații săi”. „Despărțit” înseamnă literal „nazireu”. Aceasta este a treia comparație pe care o folosește Iacov. Aici găsim pentru prima dată termenul „nazireu”. Din Numeri 6 aflăm că acesta se referă la cineva care se consacră voluntar lui Dumnezeu (Numeri 6.1-7).

Domnul Isus era adevăratul Nazireu. Prin El, frații Săi, poporul Său și întregul pământ vor fi binecuvântați în Împărăția Păcii.

Geneza 49.27 | Benjamin

Geneza 49.27: Beniamin este un lup răpitor; dimineața va sfâșia prada și seara va împărți jaful.

Beniamin (care înseamnă „fiul dreptei”) este o imagine a lui Hristos, care vine din nou și îi nimicește pe toți dușmanii Săi, atunci când apare în glorie. Iosif și Beniamin aparțin împreună. Am văzut acest lucru în capitolele anterioare. Iosif este o imagine a lui Hristos, care este pe deplin plăcerea lui Dumnezeu în smerirea și înălțarea Sa. Beniamin este o imagine a lui Hristos, care va veni din nou în putere și maiestate pentru a domni pe pământ. O astfel de imagine dublă o vedem și la David și Solomon. „Dimineața” și „seara” acoperă întreaga zi, sau întreaga perioadă a Împărăției păcii.

Geneza 49.28 | Fiecare după binecuvântarea sa

Geneza 49.28: Toate acestea sunt cele douăsprezece seminții ale lui Israel, și aceasta este ceea ce le-a spus tatăl lor; și i-a binecuvântat: i-a binecuvântat pe fiecare după binecuvântarea lui.

„Fiecare după binecuvântarea lui”. Deci acest lucru este valabil și pentru Ruben, Simeon și Levi. Ni se poate părea ciudat să vorbim de binecuvântare în cazul lor. Și totuși este o binecuvântare atunci când ne este evidențiat eșecul nostru. Putem atunci să îl mărturisim și, după aceea, să mergem mai departe cu Domnul pentru a fi binecuvântați de El.

Geneza 49.29-33 | Iacov moare

Geneza 49.29-33: Și le-a poruncit și le-a zis: „Eu sunt adăugat la poporul meu; înmormântați-mă cu părinții mei în peștera care este în ogorul lui Efron hetitul, în peștera care este în ogorul Macpela, în fața lui Mamre, în țara Canaanului, pe care a cumpărat-o Avraam împreună cu ogorul de la Efron hetitul, ca stăpânire a unui loc de înmormântare. Acolo au înmormântat pe Avraam și pe Sara, soția sa; acolo au înmormântat pe Isaac și pe Rebeca, soția sa; și acolo am înmormântat eu pe Leea. Cumpărarea ogorului și a peșterii care este în el a fost de la fiii lui Het”. Și, după ce a sfârșit Iacov de poruncit fiilor săi, și-a strâns picioarele în pat și și-a dat duhul și a fost adăugat la poporul său.

Iacov repetă ceea ce a rânduit mai devreme cu privire la înmormântarea sa (Geneza 47.30). Acest lucru arată clar credința lui în înviere și că Dumnezeu este Dumnezeul învierii. Inima lui nu era preocupată de ceea ce a lăsat în urmă, ci de ceea ce îl aștepta la înviere. Promisiunea de viață nu este anulată de moarte. Când Iacov a murit, a fost adăugat la poporul său. Dacă poporul lui Dumnezeu este poporul nostru, vom fi adunați cu el prin moarte.

Geneza 50

Introducere

În acest capitol vedem mai mult caracterul și calitățile frumoase ale lui Iosif decât poziția sa și demnitatea care o însoțește. El este și aici o frumoasă referință la Domnul Isus.

Geneza 50.1 | Iosif plânge după tatăl său

Geneza 50.1: Și Iosif a căzut pe fața tatălui său și a plâns peste el și l-a sărutat.

Iosif plânge pe tatăl său. Aici aflăm pentru a șasea oară că Iosif plânge. Îl sărută pe Iacov cel mort, exprimându-și aprecierea pentru tatăl său. Legătura cu tatăl său este ruptă prin moarte, dar dragostea lui Iosif pentru tatăl său rămâne. La înviere, această legătură va fi restabilită. La fel și dragostea Domnului Isus pentru poporul Său rămâne, chiar dacă legătura cu el este ruptă pentru o vreme (Osea 1.9). Dar această legătură va fi restabilită (Osea 3.4,5).

Geneza 50.2-3 | Îmbălsămarea lui Iacov

Geneza 50.2-3: Și Iosif a poruncit slujitorilor săi, doctorilor, să-l îmbălsămeze pe tatăl său. Și doctorii l-au îmbălsămat pe Israel. Și patruzeci de zile au fost împlinite pentru el, pentru că așa sunt împlinite zilele celor care sunt îmbălsămați. Și egiptenii l-au plâns șaptezeci de zile.

Îmbălsămarea detaliată și atentă a lui Iacov arată că el a fost socotit printre cei mari ai Egiptului. El moare ca un prinț al lui Dumnezeu și primește o înmormântare princiară. Dacă el sau Iosif ar fi dorit acest lucru, cu siguranță i s-ar fi construit o piramidă. Dar Iacov nu a vrut un loc care să îl onoreze. Din punct de vedere profetic, îmbălsămarea înseamnă că Dumnezeu își va păstra poporul Său, pe care a trebuit să-l alunge pentru o vreme, de-a lungul veacurilor, până în momentul în care îl va accepta din nou ca popor al Său.

Geneza 50.4-9 | Îngropat în Țara Făgăduinței

Geneza 50.4-9: Și, când au trecut zilele jelierii lui, Iosif a vorbit casei lui Faraon, zicând: „Vă rog, dacă am căpătat favoare în ochii voștri, vorbiți în auzul lui Faraon, zicând: Tatăl meu m-a pus să jur, zicând: «Iată, eu mor; în mormântul meu pe care l-am săpat eu însumi în țara Canaanului, acolo să mă înmormântezi». Și acum, lasă-mă, te rog, să mă sui să-l înmormântez pe tatăl meu; și mă voi întoarce”. Și Faraon a zis: „Suie-te și înmormântează-l pe tatăl tău, cum te-a pus să juri”. Și Iosif s-a suit să-l înmormânteze pe tatăl său; și cu el s-au suit toți robii lui Faraon, bătrânii casei lui și toți bătrânii țării Egiptului și toată casa lui Iosif și frații săi și casa tatălui său; numai copiii lor și turmele lor și cirezile lor le-au lăsat în ținutul Gosen. Și cu el s-au suit și care și călăreți; și a fost o tabără foarte mare.

Iosif primește aprobarea Faraonului de a-și îngropa tatăl în țara Canaanului, deoarece inima lui Iacov era acolo. Iacov vorbise de mai multe ori despre moartea sa ca urmare a durerii de a fi lipsit de copiii săi (Geneza 37.35; 42.38). Acest lucru s-a întâmplat în timpul în care a mers pe căile sale. Acum, că a sosit timpul și Dumnezeu a venit cu el la țel, el moare în onoare și este însoțit la înmormântare de toți copiii săi și de cei cu vază din Egipt.

Geneza 50.10-11 | Plângerea

Geneza 50.10-11: Și au venit la aria lui Atad, care este dincolo de Iordan, și acolo l-au plâns cu plângere mare și jale adâncă; și Iosif a făcut tatălui său un bocet de șapte zile. Și locuitorii țării, canaaniții, au văzut bocetul de la aria lui Atad și au zis: „Acesta este un bocet mare pentru egipteni”. De aceea locului aceluia i s-a pus numele Abel-Mițraim, care este dincolo de Iordan.

Plângerea mortului este și o jale potrivită pentru un om eminent. Din aceasta rezultă o mărturie. La fel și înmormântarea unui credincios poate fi o mărturie pentru toți cei care o văd și o aud. Spinii (notă: textul biblic olandez spune „aria spinilor”; „Atad” înseamnă „mărăcini” sau „spini”), pe care i-a produs pământul după căderea în păcat (Geneza 3.18), vorbesc despre consecințele păcatului; ei indică faptul că Iacov a avut mult de-a face în viața sa cu consecințele păcatelor pe care le-a comis. Ce semănă omul, aceea va și secera (Galateni 6.7).

Dar nu este vorba numai de spini. Aria este legată de spini. Pe arie se separă grâul de pleavă. Astfel, aria indică și disciplinarea din viața lui Iacov, prin care Dumnezeu a vrut să îndepărteze pleava din viața lui Iacov. Ceea ce rămâne este grâul ca rod pentru Dumnezeu. Rodul devine vizibil atunci când Iacov moare.

Geneza 50.12-14 | În mormântarea și întoarcerea în Egipt

Geneza 50.12-14: Și fiii săi au făcut cu el cum le poruncise. Și fiii săi l-au dus în țara Canaan și l-au înmormântat în peștera din ogorul Macpela, pe care Avraam o cumpărase împreună cu ogorul, ca stăpânire a unui loc de înmormântare, de la Efron hetitul, în fața lui Mamre. Și după ce au înmormântat pe tatăl său, Iosif s-a întors în Egipt, el și frații săi și toți cei care se suiseră cu el ca să-l înmormânteze pe tatăl său.

Acest om, care ar fi putut fi îngropat în Egipt cu atâtea onoruri, își alege ca mormânt o peșteră din Canaan. Canaan era țara făgăduinței. Fiii săi îl duc acolo și îi fac o înmormântare demnă pentru tatăl lor temător de Dumnezeu (compară cu Faptele apostolilor 8.2). Locuitorii Egiptului și ai Canaanului nu au înțeles aceasta.

Geneza 50.15-21 | Iosif își consolează frații

Geneza 50.15-21: Și frații lui Iosif au văzut că tatăl lor a murit și au zis: „Poate că Iosif ne va urî și ne va întoarce tot răul pe care i l-am făcut”. Și au trimis la Iosif, zicând: „Înainte de a muri, tatăl tău a poruncit, zicând: Așa să-i spuneți lui Iosif: «Te rog, iartă acum vina fraților tăi și păcatul lor, pentru că ți-au făcut rău». Și acum, iartă, te rugăm, vina robilor Dumnezeului tatălui tău”. Și Iosif a plâns când i-au vorbit ei. Și frații lui s-au dus și ei și s-au aruncat înaintea feței lui și au zis: „Iată, suntem robii tăi”. Și Iosif le-a zis: „Nu vă temeți; sunt eu în locul lui Dumnezeu? Voi, în adevăr, ați gândit rău împotriva mea, dar Dumnezeu a gândit spre bine, ca să facă așa cum este astăzi, să păstreze viața unui mare popor. Și acum, nu vă temeți: vă voi hrăni pe voi și pe copiii voștri”. Și i-a mângâiat și le-a vorbit inimii.

Când tatăl Iacov a fost înmormântat, frații s-au temut că Iosif se va răzbuna acum și pentru ceea ce îi făcuseră. Ei credeau că îi tratase bine doar din cauza tatălui lor. Șaptesprezece ani deja a avut grijă de ei. Acum, că Iacov nu mai este, Iosif probabil că se va schimba. Cât de puțin îl cunosc ei pe Iosif! Pentru că nu-l cunosc, nu au încredere în el. Este ca și cum ar spune: „Știm ce a făcut pentru noi, dar nu știm ce simte pentru noi”.

Încă o dată se dezvăluie caracterul excepțional al lui Iosif. El nu le reproșează fraților săi că ar fi trebuit să-l cunoască mai bine până acum. El le arată dragostea necondiționată, pe care o are pentru ei, și îi liniștește cu cuvinte de mângâiere. El nu se află în locul lui Dumnezeu. Nu el a

determinat cursul evenimentelor, ci Dumnezeu. Dacă se vorbește despre răsplată, el o lasă pe seama lui Dumnezeu (Romani 12.19). Iosif se supune complet voinței lui Dumnezeu.

Uneori ne comportăm ca frații lui Iosif. Știm că Domnul Isus a suferit judecata lui Dumnezeu pentru noi pe cruce. Știm că El are grijă de noi, am experimentat acest lucru. Dar atunci când apare o problemă în viața noastră, poate deveni brusc evident cât de puțin ne încredem în El. Dacă nu există o soluție imediată, credem că El este împotriva noastră. Putem să studiem mult Scriptura și să cunoaștem multe despre Domnul, dar dacă nu este însoțită de o comuniune personală, vie, cu Domnul Însuși, vom reacționa exact ca frații lui Iosif.

Iosif plânge (pentru a șaptea oară) când aude ce spun frații lui. Este o mare durere pentru Iosif să realizeze că dragostea sa primește un astfel de răspuns din partea fraților. Prin lacrimile sale, el lasă să se vadă că atitudinea lor îl doare (compară cu Ioan 14.9). Atitudinea lor trădează o lipsă de încredere în el.

Mai este o altă lecție, care trebuie învățată din comportamentul fraților. Atunci când cineva din mediul nostru se îndepărtează, se vede dacă credința noastră este concentrată doar pe Domnul Isus sau dacă, până la urmă, ne-am sprijinit prea mult pe celălalt în viața noastră de credință.

Geneza 50.22-26 | Moartea lui Iosif

Geneza 50.22-26: Și Iosif a locuit în Egipt, el și casa tatălui său; și Iosif a trăit o sută zece ani. Și Iosif a văzut pe copiii lui Efraim din a treia generație; de asemenea și fiii lui Machir, fiul lui Manase, au fost născuți pe genunchii lui Iosif. Și Iosif a zis fraților săi: „Eu mor; și Dumnezeu vă va cerceta negreșit și vă va sui din țara aceasta în țara pe care a jurat-o lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov”. Și Iosif a pus pe fiii lui Israel să jure, zicând: „Dumnezeu vă va cerceta negreșit; și să ridicați oasele mele de aici”. Și Iosif a murit, în vârstă de o sută zece ani. Și l-au îmbălsămat; și a fost pus într-un sicriu în Egipt.

Ultimele cuvinte ale lui Iosif nu se referă la poziția sa în Egipt, ci la promisiunea lui Dumnezeu făcută strămoșilor săi cu privire la țara Canaan. Iosif moare, dar Dumnezeu rămâne. Iosif îi încredințează lui Dumnezeu pe frații săi. Când moare, gloria Egiptului este, ca să zicem așa, așezată într-o ladă împreună cu el. Credința lui Iosif privește înainte, spre țara făgăduinței. Privind înainte, el dă poruncă din cauza oaselor sale (Evrei 11.22).

Jurământul, pe care îl depun fiii lui Israel, este împlinit de Moise (Exodul 13.19). Timp de patruzeci de ani poartă cu ei trupul lui Iosif, pentru a-l îngropa la sosirea în țară, în locul despre care le spusese (Iosua 24.32). Acolo zace și acum, așteptând momentul în care Dumnezeu își va împlini promisiunea.

Iosif nu cere ca oasele lui să fie duse în Canaan. El insistă ca oasele lui să fie în mijlocul poporului său. El știe că, într-o zi, poporul se va sui în țara promisă. Până atunci, lada cu oasele lui va fi alături de poporul său ca mărturie. Atunci când vor fi chinuiți (și va veni vremea), ei își vor aminti în continuare prin prezența lui Iosif, chiar dacă acesta a murit, de cuvintele sale, că Dumnezeu va privi la ei și îi va izbăvi.

Ultimele cuvinte ale lui Iosif către frații săi se referă la viitor. Ei au locuit în cea mai bună parte a țării și au avut parte de favoarea deplină a împăratului. Fratele lor, Iosif, este al doilea conducător al țării. Nu există nimic care să sugereze că poziția lor excepțional de privilegiată se va schimba vreodată.

Iosif însuși era, de asemenea, foarte fericit. Și-a văzut copiii până la a treia generație. Și totuși, el a spus: „Dumnezeu vă va cerceta negreșit”. El vede că vor veni zile de suferință, zile în care doar Dumnezeu va fi ajutorul lor. În credință, Iosif vede ziua necazului lui Israel. Și vede că

Dumnezeu îi va izbăvi, pentru a-i duce în țara făgăduită. Înainte de toate, această întoarcere a lui Dumnezeu către poporul Său este văzută în revenirea Domnului Isus pentru a-Și elibera poporul din necazul cel mare și a-l introduce în binecuvântările Împărăției păcii. La fel ca în cazul tatălui său (Geneza 49.29-32), inima lui Iosif nu este preocupată de ceea ce lasă în urmă, ci de ceea ce va primi la înviere.

Apoi Iosif moare. El este îmbălsămat și așezat într-o ladă. Nu auzim nimic despre o înmormântare. El rămâne ca unul care a murit în mijlocul poporului. Iosif mort în mijlocul poporului ne amintește de ceea ce spune Pavel: „purtând întotdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru” (2 Corinteni 4.10).

Sursa: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Mo>